

© 2011 ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΠΑΛΛΗΝΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • ΤΗΛ.: +30 210 8176700 • FAX: +30 210 6032554

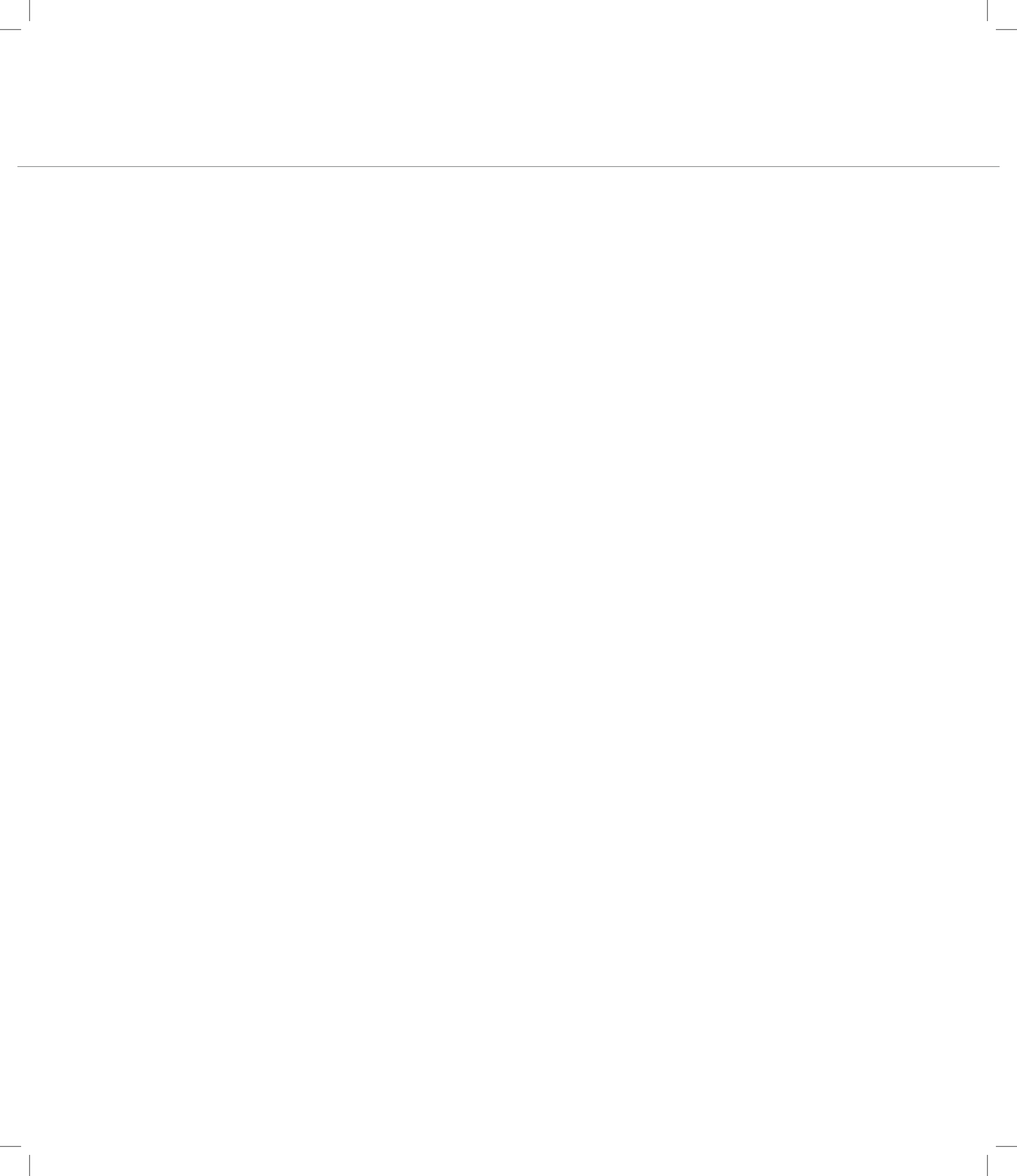
e-mail: admin@ellinogermaniki.gr • www.ea.gr

50 ΧΡΟΝΙΑ

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Περιεχόμενα

- 6 **ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ**
από την Αθηνά Σχινά
- 8 **ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΡΜΑΚΟΛΑΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 25 - 30 Σεπτεμβρίου 1993
- 10 **ΝΙΚΟΣ ΧΑΤΖΗΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΓΚΙΚΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 14 - 24 Φεβρουαρίου 1994
- 12 **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΤΕΤΣΗΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 27 Φεβρουαρίου - 8 Μαρτίου 1995
- 14 **ΠΑΡΙΣ ΠΡΕΚΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής και Γλυπτικής / 5 - 13 Φεβρουαρίου 1996
- 16 **ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 21 Οκτωβρίου - 4 Νοεμβρίου 1996
- 18 **ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ / ΑΛΕΚΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 10 - 17 Φεβρουαρίου 1997
- 20 **ΑΛΕΚΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 9 Ιουνίου 1997
- 22 **ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 24 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1997
- 24 **ΑΛΕΚΟΣ ΦΑΣΙΑΝΟΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 19 - 26 Οκτωβρίου 1998
- 26 **ΣΠΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 23 Φεβρουαρίου - 8 Μαρτίου 1998
- 28 **ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΖΙΑΝΗΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 8 - 17 Φεβρουαρίου 1999
- 30 **ΝΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 20 - 27 Οκτωβρίου 1999
- 32 **ΓΕΦΥΡΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής και Γλυπτικής / 3 - 10 Δεκεμβρίου 1999
- 34 **ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΡΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 19 - 26 Απριλίου 2000
- 36 **ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΡΟΓΚΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 17 Μαΐου 2000
- 38 **ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΗ**
Έκθεση Εικαστικών Έργων / 20 - 26 Νοεμβρίου 2000
- 40 **ΜΙΝΩΣ ΑΡΓΥΡΑΚΗΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 12 - 19 Φεβρουαρίου 2001
- 42 **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΡΑΜΜΟΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 18 - 24 Μαΐου 2001
- 44 **ΣΟΦΟΚΛΗΣ ΧΡΗΣΤΟΥ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 3 - 6 Δεκεμβρίου 2001
- 46 **ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΥΤΑΡΑΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 30 Οκτωβρίου - 6 Νοεμβρίου 2002
- 48 **ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΡΜΑΚΕΛΗΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 29 Οκτωβρίου - 5 Νοεμβρίου 2003
- 50 **ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΡΑΒΒΑΛΟΣ**
Έκθεση Χαρακτικής και Ζωγραφικής
22 - 28 Νοεμβρίου 2004
- 52 **ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΟΛΙΔΑΚΗΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 28 Ιανουαρίου - 4 Φεβρουαρίου 2004
- 54 **ΚΩΣΤΑΣ ΑΝΔΡΕΟΥ**
Έκθεση Γλυπτικής και Ζωγραφικής / 2 - 20 Νοεμβρίου 2005
- 56 **ΘΟΔΩΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 13 - 24 Απριλίου 2005
- 58 **ΦΑΙΔΩΝ ΠΑΤΡΙΚΑΛΑΚΙΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 21 - 28 Φεβρουαρίου 2005
- 60 **ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ ΣΑΚΑΓΙΑΝ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 25 Ιανουαρίου - 5 Φεβρουαρίου 2006
- 62 **ΤΕΧΝΗ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΗ**
Έκθεση Ζωγραφικής, Γλυπτικής και Υφαντικής
10 - 22 Απριλίου 2006
- 64 **ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ ΤΡΙΠΤΥΧΟ**
Έκθεση Ζωγραφικής και Γλυπτικής / 29 Οκτωβρίου - 8 Νοεμβρίου 2007
- 66 **ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΧΟΙΝΑΣ**
Έκθεση Φωτογραφίας / 13 - 18 Ιουνίου 2007
- 68 **ΧΑΡΗΣ ΛΑΜΠΕΡΤ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 7 - 20 Μαΐου 2007
- 70 **ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΜΑΣΚΑΣ**
Έκθεση με τελετουργικές μάσκες
12 - 23 Φεβρουαρίου 2007
- 72 **ΑΝΔΡΕΑΣ ΛΟΛΗΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 15 - 26 Οκτωβρίου 2008
- 74 **ΝΤΙΑΝΑ ΜΠΙΣΟΓΙΑΝΝΗ**
Έκθεση Εικαστικών Έργων / 20 - 29 Μαρτίου 2008
- 76 **ΟΠΥ ΖΟΥΝΗ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 3 - 14 Μαρτίου 2008
- 78 **ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΙ ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ**
Έκθεση με μαριονέτες απ' όλο τον κόσμο
18 - 29 Φεβρουαρίου 2008
- 80 **ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΡΔΗΣ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 23 - 30 Μαρτίου 2009
- 82 **ΜΑΝΤΑΛΙΝΑ ΨΩΜΑ**
Έκθεση Ζωγραφικής / 27 Ιανουαρίου - 7 Φεβρουαρίου 2010
- 84 **ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΩΤΣΟΣ**
Έκθεση Γλυπτικής / 26 Απριλίου - 5 Μαΐου 2010

Τα Εκπαιδευτήρια ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ από την αρχή της συγκρότησης και διαμόρφωσης των προγραμμάτων τους, είχαν θέσει ως στόχο τους, εκτός της μεθοδευμένης παροχής ποιοτικών και εκσυγχρονισμένων γνώσεων στους μαθητές, την αισθητική αγωγή. Η συστηματική υλοποίηση αυτού του στόχου, πραγματοποιείται με επιλεγμένες εικαστικές εκθέσεις αυθεντικών έργων τέχνης (ζωγραφικής, γλυπτικής, χαρακτικής, φωτογραφίας κ.λπ.) που προέρχονται από τα εργαστήρια των ίδιων των καλλιτεχνών ή από επώνυμες συλλογές. Η παρουσία με αντιπροσωπευτικό τρόπο, καθώς και η πολυήμερη παραμονή των εικαστικών εκθεμάτων, έχει στους μαθητές εντυπωσιακά αποτελέσματα. Επιδίωξη άλλωστε του σχολείου είναι, η σταδιακά προσφερόμενη παιδεία να συνδυάζεται αντιστοίχως με την ευαισθητοποίηση και την καλλιέργεια της προσωπικότητας του κάθε μαθητή, ο οποίος αφενός έρχεται σε άμεση επαφή με παλαιότερες, νεότερες και σύγχρονες μορφές τέχνης, καθώς αυτές περιβάλλουν και πλαισιώνουν τον ζωτικό καθημερινό του χώρο, αφετέρου ο μαθητής δεν μετατρέπεται σε παθητικό δέκτη, αλλά εμμέσως διδάσκεται τους τρόπους να κοινωνικοποιείται, να συνεργάζεται και να θέτει ερωτήματα γύρω από το οικείο και το πρωτόγνωρο, γύρω από τον εαυτό του και το περιβάλλον φύσης και ζωής, καθώς αναπτύσσει μια εξελικτική και δημιουργική συναναστροφή με τα έργα τέχνης. Από την συγκεκριμένη σχέση, οξύνεται η παρατηρητικότητα του, η συνδυαστικότητα και η στοχαστικότητα του, η κριτική σκέψη και η αυτενέργειά του, ο συνειρμός και η φαντασία του, ενώ απελευθερώνονται παράλληλα και οι εκφραστικές του δυνατότητες.

Οι εκθέσεις των έργων τέχνης που παρουσιάζονται με επαγγελματικές προδιαγραφές, όσον αφορά στη διεύθεση και στον φωτισμό τους, στον ειδικά διαμορφωμένο κάθε φορά χώρο του σχολείου (συνήθως στην μεγάλη Αίθουσα Πολιτιστικών Εκδηλώσεων), συνοδεύονται από ομιλίες τόσο του Επιμελητή, όσο και του ίδιου του καλλιτέχνη που παρίσταται, μμώντας τους μαθητές σε ζητήματα τέχνης και αισθητικής.

Εκτός των μαθητών, οι προσφερόμενες εκθέσεις είναι ανοιχτές, τόσο στους γονείς, όσο και στο ευρύτερο κοινό, το οποίο συνήθως προσέρχεται αθρόα, παρακολουθώντας αυτές τις εκδηλώσεις μέσα από ένα διευρυμένο ωράριο και με διάρκεια πολλών ημερών. Συνήθως, οι εικαστικές εκδηλώσεις, πλαισιώνονται και από άλλα καλλιτεχνικά γεγονότα, όπως είναι οι μουσικές

συναυλίες, με συμμετοχή τις περισσότερες φορές της χορωδίας του σχολείου. Για τις εκθέσεις εκτυπώνονται μάλιστα και καλλιίσθητες αφίσες, εικαστικοί κατάλογοι με φωτογραφίες και κείμενα για τα έργα και τον καλλιτέχνη, καθώς και αναρτώμενο μεγάλο ραπeau αναγγελίας και πληροφοριών για το γεγονός. Όλα τα έντυπα παρέχονται ασφαλώς δωρεάν προς όλους και έχει διαπιστωθεί το ζωτικό ενδιαφέρον των μαθητών να τα αποκτήσουν για τις βιβλιοθήκες και τη διακόσμηση των δωματίων τους.

Από την άλλη πλευρά, οι καλλιτέχνες, εκτός των εγκαινίων, έρχονται και άλλες ημέρες στο σχολείο, όπου συνομιλούν με μαθητές και με παιδαγωγούς, έτσι ώστε η επαφή με τα έργα της τέχνης να γίνεται βαθύτερη και ουσιαστικότερη. Πρόκειται για μια μοναδική εμπειρία που οι μαθητές και αυριανοί πολίτες την διατηρούν έντονα στη μνήμη τους.

Οι συγκεκριμένες εκδηλώσεις υπερβαίνουν κατά πολύ τα σχολικά δεδομένα. Δεν πρόκειται μόνον για την σπουδαιότητα των εκθεμάτων (που προέρχονται από Μουσεία, Πινακοθήκες και σημαντικές Συλλογές), αλλά έγκριτοι ομιλητές έρχονται στο σχολείο και εκφράζουν με προσήκοντα τρόπο τις απόψεις τους, όπως είναι Διευθυντές Μουσείων, καθηγητές Πανεπιστημίων και ειδικοί επιστήμονες για την κάθε περίπτωση.

Η ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ έχει ήδη δημιουργήσει μια παράδοση, την οποία συνεχίζει και διαρκώς ποιοτικά την αναβαθμίζει. Εστιάζει στη διαμόρφωση μελλοντικών πολιτών, με ολοκληρωμένη προσωπικότητα με κρίση και ευαισθησία, με υπευθυνότητα και με ανάπτυξη πρωτοβουλιών, με επάρκεια ανταπόκρισης στις σημερινές και στις αυριανές απαιτήσεις, τόσο σε ατομικό, όσο και σε συλλογικό επίπεδο. Με εναλλακτικούς και δοκιμασμένους πάντα τρόπους καλλιεργείται στους μαθητές η διαρκώς αναβαθμιζόμενη ευρύτητα πνεύματος και αντιλήψεων, νοοτροπιών και συμπεριφορών που έχουν δομηθεί με ποιοτικές προδιαγραφές και υψηλά κριτήρια, μέσα απ' όπου συνυφαίνεται η ελληνική και ευρωπαϊκή παιδεία με την αντίστοιχη της αισθητική αγωγή, που αρμόζει στον εκσυγχρονισμένο ουμανιστικό μας πολιτισμό.

Αθηνά Σχινά
Κριτικός & Ιστορικός Τέχνης

Δημήτρης Αρμακόλας

Ο Δημήτρης Αρμακόλας γεννήθηκε το 1939 στην Αθήνα και σπούδασε γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1956-60) με δάσκαλο το Μ. Τόμπρο. Συνέχισε με υποτροφία του Πανεπιστημίου Αθηνών (1960-62) τις σπουδές του στην Ecole des Beaux – Arts του Παρισιού, έχοντας εκεί δασκάλους τους R. Collamazini και O. Zadkine. Κύριος άξονας της γλυπτικής του ήταν η ανθρώπινη μορφή, που την απέδιδε εξαιρετικά στα πρώτα του έργα σε ξύλο. Κατόπιν εμπνεύστηκε από τη γυναικεία μορφή σε περίπτωση, στην οποία τονίζονταν η πλαστικότητα των όγκων, η ραδινότητα της φόρμας και οι ανατομικές αναγωγές του σώματος σε μνήμες μουσικών οργάνων ή διαφόρων μηχανικών κατασκευών και ελασμάτων. Ως υλικά ο Δημήτρης Αρμακόλας χρησιμοποιούσε για τη διαμόρφωση των έργων του (εκτός του ξύλου) το μάρμαρο, τον ορείχαλκο, το τσιμέντο και τις εποξειδικές ρητίνες, φιλοτεχνώντας συνθέσεις μεγάλων διαστάσεων, στις οποίες επικρατούσε ο διακοσμητικός χαρακτήρας που αναδείκνυε την εσωτερική αρχιτεκτονική των γλυπτών του. Έργα του είχε παρουσιάσει σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, έχοντας λάβει μέρος στις Πανελλήνιες 1963,1965,1969,1971,1973,1975,1987, στις Biennale Sao Paulo, 1969, Μιλάνου («Διεθνής Έκθεση Γλυπτικής» 1969), Βουδαπέστης 1971, Βαρκελώνης 1975.

Ο Δημήτρης Αρμακόλας είχε επανειλημμένως βραβευτεί με πρώτα και δεύτερα βραβεία σε πανελλήνιους διαγωνισμούς. Επιδόθηκε ακόμη στη γλυπτική διακόσμηση δημοσίων και ιδιωτικών κτιρίων, ανάμεσα στα οποία είναι ο κινηματογράφος «Αθκυονίς» (1968), το Μαιευτήριο «Λητώ» (1968), ο εξωτερικός τοίχος του κεντρικού κτιρίου της Shell στην Αθήνα (1971), η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας στην Αμαλιάδα (1977). Έργα του βρίσκονται στο Μέτσοβο, στο Υπουργείο Πολιτισμού, στο Μορφωτικό Ίδρυμα της Εθνικής Τράπεζας στην Αθήνα κ.α. Απεβίωσε το 2009.

Η τέχνη γέφυρα φιλίας των λαών

Μία διαφορετική εμπειρία τέχνης είχε την ευκαιρία να ζήσει το κοινό που επισκέφτηκε την Ελληνογερμανική Αγωγή στις 25 Σεπτεμβρίου 1993. Το αίθριο του σχολείου είχε μετατραπεί σε μία πραγματική γλυπτοθήκη, γεγονός που έδινε τη δυνατότητα στους επισκέπτες να δουν από κοντά, να περπατήσουν δίπλα, ακόμα και να αγγίξουν τα γλυπτά του Δημήτρη Αρμακόλα. Η τοποθέτηση των γλυπτών στο χώρο δεν ήταν τυχαία. Στόχος ήταν να δοθεί σε όλους τους παρευρισκομένους το μήνυμα ότι η τέχνη είναι ένα μέσο που φέρνει κοντά ανθρώπους και λαούς. Άλλωστε αυτός ήταν και ο σκοπός της έκθεσης που πραγματοποιήθηκε με την ευκαιρία της αδελφοποίησης των δήμων Παλλήνης – Courtry και εγκαινιάστηκε από τους δημάρχους των δύο δήμων.

Οι ομιλίες των δύο δημάρχων μετέδωσαν ένα κοινό μήνυμα: την ανάγκη να σφυρηλατηθούν δεσμοί φιλίας ανάμεσα σε κοινωνίες και τη δύναμη που έχει η τέχνη να ενώνει ανθρώπους, λαούς και πολιτισμούς. Στη συνέχεια μίλησε ο ίδιος ο γλύπτης, ο οποίος αφού ευχαρίστησε το σχολείο για την πρόσκληση, αναφέρθηκε στην προσπάθειά του να αναδείξει μέσα από την τέχνη του την ανθρωπομορφική ελληνική παράδοση τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Λεπτομέρεια σύνθεσης

Οι επισκέπτες της έκθεσης θαύμασαν τα γλυπτά του Δημήτρη Αρμακόλα.

Το αίθριο της Ελληνογερμανικής Αγωγής μετατράπηκε σε μια σύγχρονη γλυπτοθήκη.

Χατζηκυριάκος Γκίκας

Ο Νίκος Χατζηκυριάκος - Γκίκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1906. Υπήρξε μια επιφανής προσωπικότητα της νεοελληνικής ζωγραφικής. Άρχισε τις σπουδές του με τον Κ. Παρθένη (μαθητής ακόμη) και τις συνέχισε στο Παρίσι στην Ακαδημία Ranson με δασκάλους τον Bissiere και το Γαλιάνη. Από νωρίς εξέθετε έργα του στο Παρίσι.

Το 1928 παρουσίασε την πρώτη του ατομική έκθεση στην Αθήνα. Η ζωγραφική του διαπνέεται από τις κατακτήσεις πολλών ρευμάτων του αιώνα μας, καταλήγοντας σε μια καθαρά προσωπική εκφραστική γλώσσα. Ο Γκίκας συνδυάζει τη διανοητική ανάλυση των μορφών (κυβισμός) με το συναίσθημα, σε ένα πειθαρχημένο και αυτοτελές εικαστικό σύνολο. Ορισμένα από τα έργα του αποτελούν σημεία αναφοράς στην ιστορία της νεοελληνικής τέχνης όχι μόνο από το φιλότεχνο κοινό αλλά και από τους μεταγενέστερους καλλιτέχνες. Γνωστά έργα του είναι: «Λαϊκά Παιχνίδια» (1937), «Μεγάλο Τοπίο της Ύδρας» (1938), «Οπωροπωλείον Απόλλων» (1939), «Αυτοπροσωπογραφία» (1942), «Θέα από το Μπαλκόνι» (1955), «Το Εργαστήρι της Ύδρας» (1960), «Ο Ουρανός» (1966).

Θεωρείται ο κυριότερος μεταπολεμικός εκπρόσωπος του κυβισμού στην Ελλάδα. Η κατοικία και το εργαστήριό του στην Αθήνα καθώς και πολλά από τα έργα του παραχωρήθηκαν στο Μουσείο Μπενάκη, το οποίο διαμόρφωσε και πρόκειται σύντομα να θέσει σε λειτουργία το «Μουσείο Ν. Χατζηκυριάκου - Γκίκας», με στόχο να αναδείξει το έργο του καλλιτέχνη, καθώς και τη συμβολή των ζωγράφων της «Γενιάς του '30». Απεβίωσε το 1994.

Στιγμές και θέματα μιας ολόκληρης ζωής

Μύηση στα μυστικά της τέχνης ήταν η έκθεση σχεδίων και χαρακτηριστικών του μεγάλου Έλληνα καλλιτέχνη Ν. Χατζηκυριάκου - Γκίκας στις 14 Φεβρουαρίου 1994 στην Ελληνογερμανική Αγωγή.

Η έκθεση διοργανώθηκε σε συνεργασία με το Μουσείο Μπενάκη - Πινακοθήκη Ν. Χατζηκυριάκου - Γκίκας. Τα έργα που εκτέθηκαν ζωντάνεψαν με μοναδική λεπτομέρεια και διαύγεια την απαρμιλλη ευαισθησία του καλλιτέχνη, που μελέτησε και αποτύπωσε στιγμές και θέματα μιας ολόκληρης ζωής. Οι επισκέπτες της έκθεσης απόλαυσαν γλαφυρές σχεδιαστικές περιγραφές των τοπίων της Ελλάδας, στιγμιότυπα από μακρινά ταξίδια, γνώριμα αντικείμενα, οικείου χώρου, σχέδια εμπνευσμένα από την ελληνική ιστορία και μυθολογία καθώς και αφηρημένες ονειρικές συνθέσεις. Το κοινό είχε την ευκαιρία να προσεγγίσει με τη βοήθεια του έμπειρου Ακαδημαϊκού κ. Χρήστου το πολύπλευρο έργο του καλλιτέχνη. Στο τέλος της εκδήλωσης μαθητές του σχολείου ευχαρίστησαν τόσο το Ν. Χατζηκυριάκο - Γκίκας για τη μεγάλη τιμή που έκανε να εκθέσει τα έργα του στο σχολείο όσο και τον κ. Χρήστου που τους βοήθησε να γνωρίσουν το έργο του μεγάλου αυτού δημιουργού.

Έργο του Νίκου Χατζηκυριάκου-Γκίκα

Μαθητές της Ελληνογερμανικής Αγωγής έδωσαν τιμητική πλάκэта στον Ακαδημαϊκό Χρ. Χρήστου.

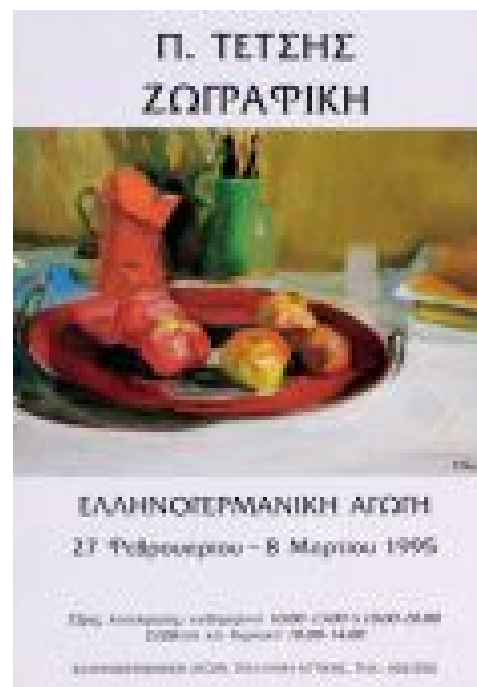

Μια ξεχωριστή συνάντηση με ένα μεγάλο καλλιτέχνη

Παναγιώτης Τέτσος

Ο Παναγιώτης Τέτσος γεννήθηκε το 1925 στην Ύδρα και το 1940 πήρε τα πρώτα του μαθήματα ζωγραφικής από το Γερμανό χαρακτή και ζωγράφο Κ. Φρισλάντερ. Σημαντικούς δασκάλους του θεωρεί το Δ. Πικιώνη και το Ν. Χατζηκυριάκο - Γκίκα. Συστηματικές σπουδές στη ζωγραφική έκανε με το Δ. Μπισκίνη και τον Π. Μαθιόπουλο, ενώ στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1944-1949) είχε δάσκαλό του τον Κ. Παρθένη. Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. φοίτησε στη συνέχεια στην Ecole des Beaux – Arts (1953-56) του Παρισιού, ενώ χαρακτηριστική έμαθε κοντά στον Ε.Ι. Goerg. Θεωρείται ζωγράφος του χρώματος και της χειρονομιακής αφαίρεσης, μέσα από μια εξπρεσιονιστική δυναμική, χωρίς αυτή να εξαφανίζει τις παραστατικές αναφορές ως προς την ανθρώπινη μορφή, το τοπίο, την καθημερινή ζωή και αρκετές νεκρές φύσεις, στις οποίες δε θυσιάζεται η οπτική πραγματικότητα.

Από τις πρώιμες του προσπάθειες ενδιαφέρθηκε για το φως, στο οποίο έδωσε μέσα από την εμπνευσμένη χρωματική του παλέτα ποικίλες προεκτάσεις, όπως φαίνεται στα κατοπινά του έργα της Σίφνου (1969-70) με τονικότητες μελανιών και διαλεκτική αξιοποίηση του άσπρου – μαύρου. Εντυπωσιακές είναι επίσης οι ζωγραφικές συνθέσεις του, με θέμα την Ύδρα (1970 κι εξής), η μνημειακή του «Λαϊκή Αγορά» (μήκους 50μ. και ύψους 2,5μ.) που ζωγράφησε τη δεκαετία του '80, καθώς και άλλα του θέματα, στα οποία πάντα διακρίνονται η εικαστική αισθαντικότητα, ο δυναμισμός, η τόλμη και η πρωτοτυπία. Στο κλίμα της εξπρεσιονιστικής ελαιογραφίας και υδατογραφίας κινείται και η χαρακτηριστική του. Το 1976 ο Π. Τέτσος εξελέγη Καθηγητής στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, όπου δίδαξε μέχρι το 1992. Την ίδια χρονιά εξελέγη μέλος της Ακαδημίας Αθηνών στην Έδρα της Ζωγραφικής. Έργα του υπάρχουν σε σημαντικές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Μια ξεχωριστή βραδιά τέχνης

«Όταν ένας καταξιωμένος καλλιτέχνης και Ακαδημαϊκός, όπως ο Παναγιώτης Τέτσος, εκθέτει τα έργα του σε ένα σχολείο, τότε προάγεται ουσιαστικά η παιδεία και ο πολιτισμός». Έτσι σχολιάστηκε από τον Τύπο η οργάνωση της έκθεσης έργων ζωγραφικής του μεγάλου δημιουργού που εγκαινιάστηκε στην Ελληνογερμανική Αγωγή στις 27 Φεβρουαρίου 1995.

Τη ζωή και το έργο του Παναγιώτη Τέτση παρουσίασε στο πολυπληθές κοινό που επισκέφτηκε την έκθεση ο Ακαδημαϊκός κ. Χρυσάνθος Χρήστου, ο οποίος τόνισε πως ο σημαντικός ζωγράφος έχει το χάρισμα να χρησιμοποιεί ένα απλό ερέθισμα και να το μετατρέψει σε υψηλή ζωγραφική αξία με τη δυναμική του σχεδίου και την εκφραστική του δύναμη.

Στη συνέχεια το λόγο πήρε ο ίδιος ο Παναγιώτης Τέτσος, ο οποίος ευχαρίστησε τον κ. Χρυσάνθο Χρήστου και επαίνεσε το σχολείο για την πρωτοβουλία του να προβάλει το έργο μεγάλων ζωγράφων. Ο ζωγράφος τόνισε ότι η τέχνη δε διδάσκεται, αλλά βιώνεται με τη συχνή εξοικείωση σ' αυτή. Στο τέλος της εκδήλωσης οι μαθητές του σχολείου ευχαρίστησαν και έμπρακτα τον κ. Παναγιώτη Τέτση και τον κ. Χρυσάνθο Χρήστου δίνοντάς τους μία αναμνηστική πλάκα.

Έργο του Παναγιώτη Τέτος

Ο Ακαδημαϊκός Παναγιώτης Τέτος μίλησε στο κοινό της έκθεσης.

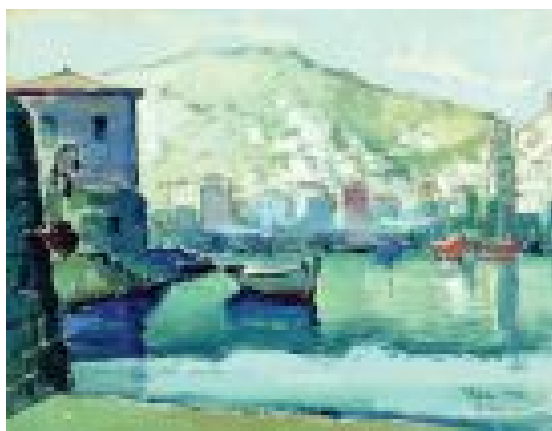

Μια βραδιά παιδείας και πολιτισμού στην Ελληνογερμανική Αγωγή

Πάρις Πρέκας

Ο Πάρις Πρέκας γεννήθηκε το 1926 στην Αθήνα. Σπούδασε (1948-52) στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Ζωγραφική με δασκάλους τους Δ. Μπισκίνη, Α. Γεωργιάδη και Ο. Αργυρό. Υπήρξε πολυπληθής και ταλαντούχος δημιουργός που ασχολήθηκε, εκτός από τη ζωγραφική, με τη γλυπτική, την κοσμηματογραφία και την ανάγλυφη αρχιτεκτονική διακόσμηση εσωτερικών και εξωτερικών τοίχων διαφόρων κτιρίων. Με τη ζωγραφική του πραγματοποίησε σημαντικές ελαιογραφίες και υδατογραφίες, εισχωρώντας (με βάση τα θέματά του) σε πλαστικούς και αισθητικούς προβληματισμούς των ιδεών και της ατμόσφαιρας που ήθελε κάθε φορά να εκφράσει. Με αναφορές στον αρχαίο ελληνικό κόσμο και στους συμβολισμούς του (μυθολογία, ομηρικά ταξίδια, «Βίοι παράλληλοι» του Πλουτάρχου, το θέμα του Ίκαρου, άλογα, ιππείς, νικητές και ηττημένοι, μάσκες, ηλιακά ρολόγια, φειδιακά αγάλματα του Ριάτσε, ηλιοία, αγκυροβόλια, καΐκια, λιμάνια, τοπία) συνδύασε την παραστατικότητα με την αφαίρεση και την περιεκτική λιτότητα με τον επικό χαρακτήρα στα ζωγραφικά έργα του. Στα γλυπτά του μετέφερε ορισμένα ζωγραφικά μοτίβα του προσδίδοντας στον εσωτερικευμένο τους θρησμο, μνημειακή αντίληψη. Τεχνοτροπικά, συνδύασε στις τρισδιάστατες φόρμες του την αφαίρεση με τον κυβισμό και τον εξπρεσιονισμό με το σουρεαλισμό, σε ημιπαραστατικές και άλλοτε σε ανεικονικές συνθέσεις.

Έργα του έχουν παρουσιαστεί σε πολλές ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έλαβε επίσης μέρος σε αρκετές και επιλεγμένες ομαδικές παρουσιάσεις. Έργα του βρίσκονται στις σημαντικότερες Πινακοθήκες, σε Μουσεία και σε ιδιωτικές συλλογές σε διάφορα μέρη του κόσμου. Απεβίωσε το 1999.

Περιδιάβαση στην τέχνη του Πάρι Πρέκα

Στην αίθουσα πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής φιλοξενήθηκε στις 5 Φεβρουαρίου 1996 η έκθεση έργων ζωγραφικής και γλυπτικής του Πάρι Πρέκα.

Ο καθηγητής της Ιστορίας της Τέχνης στο Πανεπιστήμιο των Αθηνών και Διευθυντής του Μουσείου Μπενάκη, κ. Άγγελος Δεληβοριάς, μίλησε για το έργο του μεγάλου ζωγράφου σ' ένα φιλότεχνο κοινό, που είχε στην κυριολεξία κατακλύσει το χώρο της έκθεσης. Ο διακεκριμένος επιστήμονας επιχείρησε μία ανιχνευτική περιδιάβαση στο έργο, στις αισθητικές αναζητήσεις και τις θεματικές επιλογές του καλλιτέχνη. Οι παρευρισκόμενοι είχαν την ευκαιρία να προσεγγίσουν με τη βοήθεια του έμπειρου καθηγητή της Ιστορίας της Τέχνης το έργο του καλλιτέχνη. Ο κ. Άγγελος Δεληβοριάς κατέληξε συμπερασματικά πως ο Πάρις Πρέκας είναι «τεχνίτης- μάστορας», ενώ τα έργα του είναι γνήσια αμαλγάματα από τη νοσταλγική ανάμνηση του χθες, το υπαρξιακό άγχος του σήμερα και την αισιόδοξη προσδοκία για το μέλλον.

Οι μαθητές του σχολείου με έκδηλη συγκίνηση εξέφρασαν τις ευχαριστίες, αλλά και την ευγνωμοσύνη τους τόσο στο ζωγράφο – γλύπτη Πάρι Πρέκα όσο και στον κ. Άγγελο Δεληβοριά, που τους ξενάγησε στον υπέροχο κόσμο της τέχνης.

Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν η κ. Άννα Σικελιανού, η κ. Κ. Μητροπούλου, ο κ. Π. Κοτζιάς, ο κ. Π. Τέτσας, η κ. Ειρήνη Καλλιγιά, η κ. Λένα Κορυζή, ο κ. Κώστας Ηλιόπουλος, η κ. Έφη Χριστοδούλου, ο κ. Δανιήλ, ο κ. Β. Μουστάκας κ.α.

Έργο του Πάρι Πρέκα.

Ο ζωγράφος μίλησε για τη ζωή και το έργο του.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Βαγγέλης Μουστάκας

Ο Βαγγέλης Μουστάκας γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθηνών (1950-54). Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. κατά το διάστημα το 1960-63 παρακολούθησε την τέχνη της χαλκοχυτικής στα Καλλιτεχνικά Χυτήρια του Cavaliere Bruno Bearzi στη Φλωρεντία της Ιταλίας. Στην Accademia di Belle Arti κατά την ίδια χρονική περίοδο παρακολούθησε μαθήματα γλυπτικής και χαρακτικής. Ως επισκέπτης καθηγητής έδωσε διαλέξεις και σεμινάρια σε Πανεπιστήμια των Η.Π.Α. (Temple University και Duke). Το 1963 εξέθεσε στη Φλωρεντία μαζί με έργα των De Chirico, Rosai Sofici, Sassu Tosi, Gutuso. Την ίδια περίοδο συνεργάστηκε και με το γνωστό αρχιτέκτονα Walter Gropius.

Ορισμένα μεγάλα έργα του σε δημόσιους χώρους είναι: «Μέγας Αλέξανδρος» στη Θεσσαλονίκη, «Μνημείο Εθνικής Αντίστασης» στη Θεσσαλονίκη, «Μνημείο Αεροπόρων» στην Πλατεία Καραϊσκάκη της Αθήνας, «Μνημείο Πεσόντων Αεροπόρων» στο Τατόι, «Μνημείο Πεσόντων Αεροπόρων» στο Αεροδρόμιο της Τανάγρας, «Ολυμπιονίκης Πυγμάχος» 2004 στο Περιστέρι, «Μνημείο Κυριάκου Μάτση» στη Λευκωσία Κύπρου και πολλά άλλα. Γλυπτά του υπάρχουν σε Μουσεία, δημόσιους χώρους, δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, την Κύπρο, την Αμερική, την Αυστραλία, την Αφρική, το Ισραήλ, την Ιαπωνία.

Τιμήθηκε με πολλά βραβεία. Ξεχωριστή διάκριση υπήρξε το Χρυσό Μετάλλιο που έλαβε στη «Biennale Alexandria '68» της Αιγύπτου. Είναι μέλος του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και ιδρυτικό μέλος του Συλλόγου Ελλήνων Γλυπτών, καθώς και της Ένωσης Αποφοίτων Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Διετέλεσε Έφορος του Τμήματος Γλυπτικής, μέλος του Δ.Σ. και του Σώματος Κριτών του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος.

Αγώνες και αγωνίες τέχνης του Βαγγέλη Μουστάκα

Ξεχωριστή καλλιτεχνική είδηση αποτέλεσε για τους φίλους της Ελληνογερμανικής Αγωγής, αλλά και για κάθε φιλότεχνο η οργάνωση έκθεσης έργων γλυπτικής του Βαγγέλη Μουστάκα στις 21 Οκτωβρίου 1996, καθώς ένας καταξιωμένος καλλιτέχνης, του οποίου το έργο έχει βαρύνουσα σημασία στα εικαστικά δρώμενα του τόπου μας, παρουσίασε αντιπροσωπευτικά δείγματα της δουλειάς του σε ένα χώρο παιδείας και πολιτισμού. Η έκθεση άλλωστε αποτέλεσε μέρος μιας σειράς πολιτιστικών εκδηλώσεων που διοργανώνει κάθε χρόνο η Ελληνογερμανική Αγωγή.

Στα εγκαίνια της έκθεσης μίλησε ο Ακαδημαϊκός κ. Χρύσανθος Χρήστου, ο οποίος παρουσίασε τα χαρακτηριστικά των γλυπτών του Βαγγέλη Μουστάκα και αναφέρθηκε στον τρόπο με τον οποίο τα έργα του χαρακτηρίζονται από μία δυναμική και ταυτόχρονα ποιητική διάθεση. Οι επισκέπτες της έκθεσης αλλά και οι μαθητές του σχολείου που παρακολούθησαν την εκδήλωση εντυπωσιάστηκαν τόσο από τα μνημειακών διαστάσεων έργα σε μάρμαρο και μέταλλο του γνωστού Νεοέλληνα γλύπτη όσο και από τη γνωριμία τους με τον καλλιτέχνη. Ήταν μία βραδιά που άφησε σε όλους τις καλύτερες αναμνήσεις.

Γλυπτό του Βαγγέλη Μουστάκα

Ο γλύπτης παρουσίασε τα έργα του σε μία έκθεση που έμεινε σε όλους αξέχαστη.

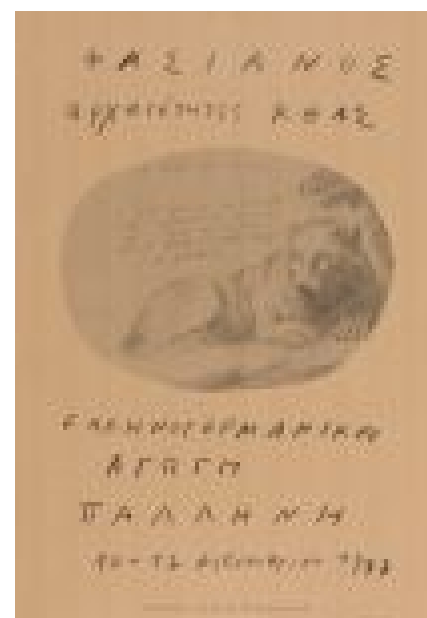
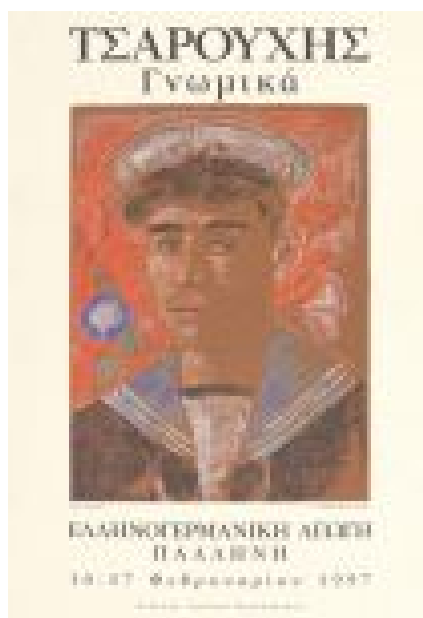

Από τα εγκαίνια της έκθεσης

Γιάννης Τσαρούχης / Αλέκος Φασσιανός

Ο **Γιάννης Τσαρούχης** γεννήθηκε στον Πειραιά το 1910. Σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας κοντά στον Κ. Παρθένη. Παράλληλα υπήρξε μαθητής και βοηθός του Φ. Κόντογλου. Από το 1928 μέχρι το 1989, έκτος από τη ζωγραφική, ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία και σχεδίασε σκηνικά και κοστούμια για ελληνικούς και ξένους θιάσους, για το λυρικό θέατρο, καθώς και για τον κινηματογράφο. Ο Τσαρούχης διακρίθηκε τόσο στη ζωγραφική όσο και στη σκηνογραφία. Θεωρείται ένας από τους πιο αντιπροσωπευτικούς ζωγράφους της «Γενιάς του '30». Έφερε στο φως και ανανέωσε τη λαϊκή παράδοση. Καθαρά ανθρωποκεντρικός, απέδιδε εκφραστικά τα θέματά του και με λυρικό ρεαλισμό, μετατρέποντας τις φιγούρες σε σύμβολα. Η τελευταία περίοδος του καλλιτέχνη άρχισε μετά το 1966 με ριζικές ανατροπές. Ο επίλογός του άηλυστε σφραγίστηκε με μια αναθεώρηση στη ζωγραφική του, παραπέμποντας στο αναγεννησιακό σχέδιο και στη διαλεκτική σχέση των μεγάλων δασκάλων του 15ου και 16ου αιώνα με τη σημερινή ελληνική καθημερινότητα. Απεβίωσε το 1989.

Ο **Αλέκος Φασσιανός** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1935. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δάσκαλο το Γ. Μόραλη. Το 1960, συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου μελέτησε λιθογραφία στην Ecole des Beaux - Arts με καθηγητές τους Clairin και Dayez . Επίσης για πολλά χρόνια ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία και την εικονογράφηση ειδικών εκδόσεων τέχνης. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωγραφικής του πορείας, καταπιόστηκε με την ανθρώπινη μορφή. Εμπλουτίζει συνήθως τις συνθέσεις του με μια αέρινη ατμόσφαιρα, εκδηλώνοντας την ανάγκη να απεικονιστεί ένα σύνολο σε κίνηση, το οποίο διαπερνά ένα ελαφρύ βωριαδάκι. Τέλος, ο καλλιτέχνης μέσα από μια αισιόδοξη παιδική αίσθηση, στενίζει ελπιδοφόρα το μέλλον, αναπολώντας πάντα τις παιδικές του αναμνήσεις.

«Γνωμικά» του Γιάννη Τσαρούχη «Αρχαιότητες της Κέας» του Αλέκου Φασσιανού

Ένα σπάνιο καλλιτεχνικό γεγονός ήταν τα εγκαίνια έργων ζωγραφικής των Γιάννη Τσαρούχη (ενότητα «Γνωμικά») και Αλέκου Φασσιανού (ενότητα «Αρχαιότητες της Κέας»), που συνδιοργάνωσαν η Ελληνογερμανική Αγωγή με την γκαλερί «Βουρκαριανή» στις 10 Φεβρουαρίου 1997.

Το κοινό που επισκέφτηκε την έκθεση γνώρισε έργα των δύο μεγάλων καλλιτεχνών που απέπνεαν ελληνικότητα. Η ενότητα «Γνωμικά» έδωσε την ευκαιρία στους επισκέπτες να θαυμάσουν εκτός από το σπουδαίο ζωγράφο και τον οξύ παρατηρητή της ανθρώπινης ζωής, το θυμόσοφο και ποιητή Γιάννη Τσαρούχη. Παράλληλα, μέσα από την ενότητα «Αρχαιότητες της Κέας» απόλαυσαν από κοντά τον Αλέκο Φασσιανό, το ζωγράφο που γνωρίζει να διαλέγεται με το παρελθόν και να το αποτυπώνει απλά, φροντίζοντας μόνο για το ουσιώδες.

Για τους δύο μεγάλους καλλιτέχνες μίλησε ο τεχνοκριτικός – επικοινωνιολόγος, μέλος της Academia Europaea, κ. Χάρης Καμπουρίδης. Φανερά συγκινημένος και καταχειροκροτούμενος από όλους ο Αλέκος Φασσιανός μίλησε για λίγο και αποκάλυψε πώς περπατώντας στις απόκρημνες ακτές της Κέας κατανόησε και έκανε δική του την ελληνική φύση.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο Δήμαρχος Παιανίας κ. Ίων Βορρές, ο Δήμαρχος Λαυρίου κ. Σταύρος Παπασταυτόπουλος, οι καλλιτέχνες Δ. Σκουλάκης, Π. Φειδάκης, Χ. Μόραλη, Ι. Βογιατζόγλου, Β. Μουστάκας, Μ. Βενιός κ.α.

Τα «Γνωμικά» του Γιάννη Τσαρούχνη

Έργο του Αθήκου Φασιανού

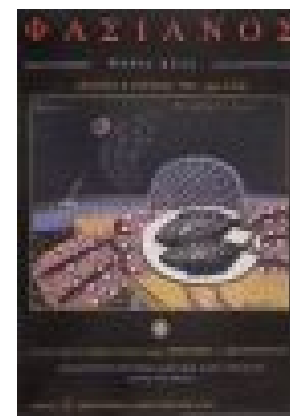
Έργο του Γιάννη Τσαρούχνη

Ο ζωγράφος Γιάννης Τσαρούχνης

Αλέκος Φασσιανός

Ο Αλέκος Φασσιανός γεννήθηκε στην Αθήνα το 1935. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δάσκαλο το Γ. Μόραλη. Το 1960, με κρατική υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου μελέτησε λιθογραφία στην Ecole des Beaux - Arts με καθηγητές τους Clairin και Dayez . Επίσης για πολλά χρόνια ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία και την εικονογράφηση ειδικών εκδόσεων τέχνης. Ο Φασσιανός κληρονόμησε κι εξέλιξε (με διαμόρφωση ενός προσωπικού εκφραστικού ιδιώματος) τον ελληνοκεντρικό μοντερνισμό. Τα πρώιμα έργα του δέχθηκαν επιρροές από την άμορφη τέχνη της Γαλλίας. Αναψηλαφιζοντας κάθε εκδοχή της, κατάφερε να συγκεράσει την ελληνική παράδοση με τα ρεύματα της σύγχρονης δυτικής πρωτοπορίας ιδιαίτερα των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών. Η ποιητική του ιδιοσυγκρασία αντίθετα θέματα από τη λαϊκή τέχνη και από την αρχαία αγγειογραφία, καθώς οικοδομεί ένα κόσμο μοναδικό, όπου οι φιγούρες ανάγονται σε σύμβολα. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωγραφικής του πορείας, καταπίσταν με την ανθρώπινη μορφή. Οι αινιγματικές και συναρπαστικές του φιγούρες αναπλάθονται με έναν απλοϊκό τρόπο μέσα από συμπαιγείς χρωματικούς συνδυασμούς. Οι μονοχρωματικές του ευμεγέθεις «υπάρξεις» ακροβατούν μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου, περιτριγυρισμένες από διακοσμητικά στοιχεία και μοτίβα, τα οποία και αυτά λειτουργούν ως παράπλευρες ζωογόνες και συνοπτικές αφηγήσεις. Εμπλουτίζει συνήθως τις συνθέσεις του με μια αέρινη ατμόσφαιρα, εκδηλώνοντας την ανάγκη να απεικονιστεί ένα σύνολο σε κίνηση, το οποίο διαπερνά ένα ελαφρύ βοριαδάκι. Τέλος, ο καλλιτέχνης μέσα από μια αισιόδοξη παιδική αίσθηση, στενίχει ελπιδοφόρα το μέλλον, αναπολώντας πάντα τις παιδικές του αναμνήσεις.

Ψάρια Κέας

Σε πραγματική γιορτή εξελίχθηκε η παρουσίαση του βιβλίου «Ψάρια Κέας» που έγινε στις 9 Ιουνίου 1997 στην Κεντρική Δημοτική Αγορά (Ιχθυαγορά) της οδού Αθηνάς. Οι παρευρισκόμενοι είχαν την ευκαιρία να γευτούν φρεσκοτηγανισμένα ψάρια Κέας και κρασί από το «νησί των ζωγράφων», πριν γευτούν με τα μάτια το βιβλίο «Ψάρια Κέας», μια έκδοση με ζωγραφιές από τα ψάρια και τους ψαράδες του νησιού που φιλοτεχνήθηκε από τον Αλέκο Φασσιανό.

Για το βιβλίο, που εκδόθηκε από την γκαλερί «Βουρκαριανή», μίλησε στο κοινό ο τεχνοκριτικός κ. Χάρης Καμπουρίδης, ενώ ο ίδιος ο Αλέκος Φασσιανός παρουσίασε τη δική του οπτική αλήθεια και τις εμπειρίες που αποκόμισε από τη δουλειά του αυτή. Στην εκδήλωση μίλησε επίσης και ο Δήμαρχος Αθηναίων, κ. Δ. Αβραμόπουλος, ο οποίος εξέφρασε το μεγάλο ενδιαφέρον του Δήμου για τέτοιου είδους πολιτιστικές δραστηριότητες.

Η παρουσίαση του βιβλίου του Αλέκου Φασσιανού ήταν η πρώτη πολιτιστική δραστηριότητα που πραγματοποιήθηκε στην ανακαινισμένη Κεντρική Δημοτική Αγορά, η οποία άνοιξε εκείνη την ώρα ειδικά για την εκδήλωση αυτή.

Έργο του Αλέκου Φασιανού

Ο ζωγράφος παρουσίασε έργα του από τη συλλογή «Ψάρια Κέας» στην κεντρική ψαραγορά της Αθήνας.

Ο Δήμαρχος Αθηναίων επισκέφτηκε την έκθεση στην κεντρική ψαραγορά, που άνοιξε εκείνη την ώρα ειδικά για την εκδήλωση.

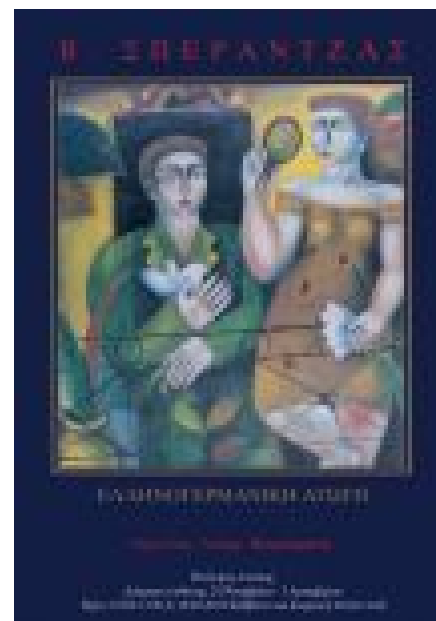
Βασίλης Σπεράντζας

Ο Βασίλης Σπεράντζας γεννήθηκε το 1938 στην Αθήνα. Σπούδασε Ζωγραφική και χαρακτική στην Ecole des Beaux – Arts (1956-62) στο Παρίσι, όπου κατόπιν δίδαξε λιθογραφία ως επιμελητής (1976-87). Το μεσοδιάστημα, κυρίως από το 1969 και για δύο χρόνια, σπούδασε χαλκογραφία, παρακολουθώντας μαθήματα σε διάφορες Ακαδημίες Τέχνης του Λονδίνου.

Στα έργα του συναντά κανείς μετουσιωμένο το δυναμισμό του P. Picasso, το λιρισμό του H. Matisse, τη χρωματική αίσθηση του M. Chagall μαζί με στοιχεία αντλημένα από την αρχαϊκή, τη βυζαντινή, τη λαϊκή τέχνη αλλιώς και τις ινδικές μινιατούρες, καθώς ο καλλιτέχνης διαμορφώνει εντέλει την προσωπική του μυθολογία. Το χαρακτηριστικό εικαστικό του ιδίωμα περιλαμβάνει μια ηθελημένη παιδική αφέλεια, που τονίζει (με έντεχνη απλοποίηση) την αθωότητα της όρασης προβαλλόμενη σε νοσταλγικές όψεις μιας παλιάς εποχής κι ενός κόσμου φυσικού, οικείου, ιδιαίτερα γνώριμου κατά τη δεκαετία του '60 με στοιχεία και από την εποχή του 1930.

Η διάχυτη ερωτική ατμόσφαιρα που πηγάζει από τα ανθρωποκεντρικά του θέματα (κυρίως από τη γυναικεία φιγούρα) προσδίδει στα έργα του σκηνική υπόσταση και ποιητικό μυστήριο. Χρησιμοποιεί επαναλαμβανόμενα και ποικιλοτρόπως διαφοροποιημένα συμβολικά μοτίβα (καθρέφτες, βεντάλιες, φυτά εσωτερικών χώρων, φρούτα, πουλιά, τραπουλόχαρτα) με χρωματικό πλούτο και καθαρά σχεδιαστικά περιγράμματα.

Έχει κάνει πολλές και σημαντικές εκθέσεις στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στην Αμερική. Έργα του βρίσκονται σε Μουσεία, Πινακοθήκες, καθώς και σε ιδιωτικές συλλογές.

Φώτα ολόφωτα

Σημαντικό καλλιτεχνικό γεγονός χαρακτηρίστηκαν από πολλούς επισκέπτες τα εγκαίνια της έκθεσης έργων ζωγραφικής του Βασίλη Σπεράντζα, που συνδιοργάνωσε η Ελληνογερμανική Αγωγή με την γκαλερί «Βουρκαριανή» στις 24 Νοεμβρίου 1997 στην αίθουσα εκδηλώσεων του Σχολείου. Οι φιλότεχνοι που κατέκλυσαν πραγματικά την αίθουσα είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν και να απολαύσουν μία σειρά από τα έργα του μεγάλου καλλιτέχνη, που γέμισαν με χρώμα και φως το χώρο. «Φώτα ολόφωτα» ονόμασε με «παπαδιαμάντεια έκφραση» τις μορφές στους πίνακες του Βασίλη Σπεράντζα η κ. Αθηνά Σχινά, Κριτικός και Ιστορικός Τέχνης, η οποία προσέγγισε με διεισδυτική ματιά το έργο του ζωγράφου και με ιδιαίτερη ευαισθησία βοήθησε το κοινό να επικοινωνήσει με τον πλούσιο κόσμο του καλλιτέχνη, ενός καλλιτέχνη που διαθέτει και αφήνει να φανεί ένας συνδετικός κρίκος ανάμεσα στα στάδια της δουλειάς του. Μέσα από τα έργα του είναι φανερό η ματιά του δημιουργού που προβληματίζεται, εκφράζεται ανανεωτικά και προκαλεί το κοινό του να κάνει το ίδιο. Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους οι βουλευτές κ. Α. Κράτσας, κ. Β. Σωτηρόπουλος, ο αναπληρωτής νομάρχης Αττικής κ. Α. Τούντας και ο Δήμαρχος Παλλήνης κ. Σ. Κωνσταντάς.

Έργο του Βασίλη Σφεράντζα

Ο ζωγράφος μίλησε για την έμπνευση που αντλεί από τη ζωή και τον άνθρωπο.

Σε μια λαμπερή βραδιά εγκαινίων το κοινό απόλαυσε τα έργα του ζωγράφου.

Αλέκος Φασσιανός

Ο Αλέκος Φασσιανός γεννήθηκε στην Αθήνα το 1935. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δάσκαλο το Γ. Μόραλη. Το 1960, με κρατική υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης συνέχισε τις σπουδές του στο Παρίσι, όπου μελέτησε λιθογραφία στην Ecole des Beaux-Arts με καθηγητές τους Clairin και Dayez. Επίσης για πολλά χρόνια ασχολήθηκε με τη σκηνογραφία και την εικονογράφηση ειδικών εκδόσεων τέχνης. Ο Φασσιανός κληρονόμησε κι εξέλιξε (με διαμόρφωση ενός προσωπικού εκφραστικού ιδιώματος) τον ελληνοκεντρικό μοντερνισμό. Τα πρώιμα έργα του δέχθηκαν επιρροές από την άμορφη τέχνη της Γαλλίας. Αναψηλαφιζοντας κάθε εκδοχή της, κατάφερε να συγκεράσει την ελληνική παράδοση με τα ρεύματα της σύγχρονης δυτικής πρωτοπορίας, ιδιαίτερα των πρώτων μεταπολεμικών δεκαετιών. Η ποιητική του ιδιοσυγκρασία αντλεί θέματα από τη λαϊκή τέχνη και από την αρχαία αγγειογραφία, καθώς οικοδομεί ένα κόσμο μοναδικό, όπου οι φιγούρες ανάγονται σε σύμβολα. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωγραφικής του πορείας, καταπίαστηκε με την ανθρώπινη μορφή.

Οι αιγιματικές και συναρπαστικές του φιγούρες αναπλάθονται με έναν απλοϊκό τρόπο μέσα από συμπαγείς χρωματικούς συνδυασμούς. Οι μονοχρωματικές του ευμεγέθεις «υπάρξεις» ακροβατούν μεταξύ πραγματικότητας και ονείρου, περιτριγυρισμένες από διακοσμητικά στοιχεία και μοτίβα, τα οποία και αυτά λειτουργούν ως παράπλευρες ζωογόνες και συνοπτικές αφηγήσεις. Εμπλουτίζει συνήθως τις συνθέσεις του με μια σέρινη ατμόσφαιρα, εκδηλώνοντας την ανάγκη να απεικονιστεί ένα σύνολο σε κίνηση, το οποίο διαπερνά ένα ελαφρύ βροιαδάκι. Τέλος, ο καλλιτέχνης μέσα από μια αισιόδοξη παιδική αίσθηση, στενίχνει ελπιδοφόρα το μέλλον, αναπολώντας πάντα τις παιδικές του αναμνήσεις.

Σκιάσεις

Ο ανεξάντλητος και πάντα ευρηματικός Αλέκος Φασσιανός ετοίμασε για τους επισκέπτες της έκθεσης που παρουσιάστηκε στην Ελληνογερμανική Αγωγή στις 19 Οκτωβρίου 1998 μία ακόμα έκκληση. Εκτός από τα έργα του, παρουσίασε στο κοινό και ένα ιδιότυπο θέατρο σκιών. Φιλοτέχνησε δικές του φιγούρες και πάνω στο άσπρο πανί κατάφερε να ξυπνήσει παιδικές αναμνήσεις από το λαϊκό θέατρο σκιών. Τα φώτα χαμήλωσαν και το κοινό γέλασε με την καρδιά του παρακολουθώντας τα «μικρά εργάκια» που ο σημαντικός ζωγράφος εμπνεύστηκε. Στη συνέχεια ο Αλέκος Φασσιανός μίλησε στους επισκέπτες της έκθεσης για τις πηγές έμπνευσης από τα παιδικά του χρόνια αλλά και για τα πρώτα του βήματα στη ζωγραφική. «Ο καλλιτέχνης δε γεννιέται, αλλά γίνεται», είπε και εξήγησε πώς οι εικόνες και τα βιώματα των παιδικών του χρόνων μετουσιώθηκαν σε ζωγραφικούς πίνακες. Τα έργα που εκτέθηκαν ανήκουν στη συλλογή Ν. Δαλαρέτου και παραπέμπουν στις πρώτες πηγές έμπνευσης της ζωγραφικής, όταν μέσα στα σπήλαια οι άνθρωποι, καθισμένοι γύρω από τη φωτιά, έβλεπαν να προβάλλονται σκιές στα απέναντι τοιχώματα. Στο πλαίσιο της εκδήλωσης παρουσιάστηκε και το βιβλίο του Αλέκου Φασσιανού με τίτλο «Μικρά - μικρά της Κέας» που εκδόθηκε με τη χορηγία της Ελληνογερμανικής Αγωγής και της γκαλερί «Βουρκαριανή». Στο τέλος της εκδήλωσης ο Αλέκος Φασσιανός υπέγραψε βιβλία για τους επισκέπτες αλλά και τους μαθητές του σχολείου που είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν από κοντά το σημαντικό αυτό καλλιτέχνη και να θαυμάσουν τα έργα του.

Έργο του Αλέκου Φασιανού

Ο ζωγράφος σε ρόλο δασκάλου

Από τα εγκαίνια της έκθεσης

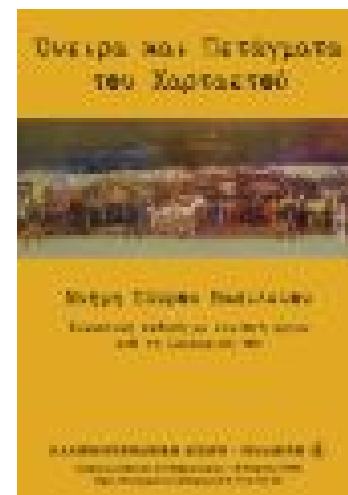
Σπύρος Βασιλείου

Ο Σπύρος Βασιλείου γεννήθηκε στο Γαλαξίδι το 1902. Διακεκριμένος και ιδιαίτερος δημοφιλής ζωγράφος, χαράκτης και σκηνογράφος, υπήρξε παράλληλα ένας από τους πιο αντιπροσωπευτικούς καλλιτέχνες της «Γενιάς του '30». Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δασκάλους του το Λύτρα και τον Καλούδη. Το 1930 βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών για τα σχέδια αγιογράφησης του Αγ. Διονυσίου Αρεοπαγίτη. Ο ίδιος εκτέλεσε την παραγγελία το 1936, αφού στο μεταξύ επισκέφτηκε ευρωπαϊκά μουσεία και αφού είχε εκθέσει έργα με θέματα εμπνευσμένα από την καθημερινότητα.

Καλλιτέχνης εξαιρετικά παραγωγικός, επιδόθηκε κυρίως στη θαλασσογραφία και στην ηθογραφία. Καθιέρωσε τον αστικολαϊκό υπερρεαλισμό, απεικονίζοντας τις πόλεις και την ύπαιθρο, τις μνήμες και τη νεωτερικότητα, χωρίς να αφήσει επιγόνους, καθώς όσοι προσπάθησαν να τον μιμηθούν, απέτυχαν. Στο διάστημα της Κατοχής φιλοτέχνησε περί τις 500 ξυλογραφίες εθνικού περιεχομένου.

Σκηνογράφησε επίσης 150 θεατρικά έργα. Σήμερα το σπίτι του έχει γίνει Μουσείο που φέρει το όνομά του και φιλοξενεί πολλά αντιπροσωπευτικά του έργα. Βρίσκεται σε μια ιστορική γωνιά της Αθήνας, κάτω από το βράχο της Ακρόπολης.

Στο ενεργητικό του έχει μια πληθώρα ατομικών και ομαδικών εκθέσεων, έχοντας παρουσιάσει έργα του στην Αθήνα, σε πολλές πόλεις της Ελλάδας, καθώς και του εξωτερικού. Απεβίωσε το 1985.

Όνειρα και πετάγματα του χαρταετού

Μεγάλη μερίδα του κόσμου συνδέει το όνομα του αείμνηστου ζωγράφου και σκηνογράφου Σπύρου Βασιλείου με την Καθαρά Δευτέρα, με την ιδιαιτερότητα της νηστείας και το πέταγμα του χαρταετού. Το δεκαπενθήμερο που αγκάλιασε την Καθαρά Δευτέρα, από τις 23 Φεβρουαρίου έως 8 Μαρτίου 1998, η Ελληνογερμανική Αγωγή τίμησε τη μνήμη του σημαντικού αυτού Νεοέλληνα δημιουργού, παρουσιάζοντας στο χώρο του σχολείου μία επιλογή ζωγραφικών έργων του.

Την ημέρα των εγκαινίων στις 23 Φεβρουαρίου 1998 η Κριτικός και Ιστορικός Τέχνης, κ. Αθηνά Σχινά αναφέρθηκε στα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της ζωγραφικής του Σπύρου Βασιλείου και ο Κριτικός Θεάτρου, κ. Κώστας Γεωργουσόπουλος μίλησε για τη θέση και τη συμβολή του Σπύρου Βασιλείου στο χώρο του θεάτρου. Κατά τη διάρκεια της έκθεσης οι μαθητές του σχολείου με την καθοδήγηση των καθηγητών τους είχαν την ευκαιρία να γνωρίσουν το χαρακτήρα και την κύρια θεματογραφία της τέχνης του Σπύρου Βασιλείου, να βιώσουν την εκφραστική λειτουργία της τέχνης, να φανταστούν, να αλληλεπιδράσουν, να ψυχαγωγηθούν, να εκφραστούν και να δημιουργήσουν και οι ίδιοι τα δικά τους έργα.

Έργο του Σπύρου Βασιλείου

Με μια ξεχωριστή έκθεση ζωγραφικών έργων η Ελληνογερμανική Αγωγή τίμησε το σημαντικό ζωγράφο.

Από τα εγκαίνια της έκθεσης

Γιώργος Μπουζιάνης

Ο Γεώργιος Μπουζιάνης γεννήθηκε στην Αθήνα το 1885. Επιφανής εξπρεσιονιστής και ένας από τους πατέρες της ελληνικής ζωγραφικής του 20ού αιώνα, μαζί με τον Κ. Παρθένη, το Φ. Κόντογλου και τον Κ. Μαλέα, ξεκίνησε τις σπουδές του στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας με δασκάλους το Λύτρα, το Βοηανάκη, τον Ιακωβίδη, κ.α. Συνέχισε τις σπουδές του στο Μόναχο, όπου ήταν συμφοιτητής με τον De Chirico. Κατόπιν μετέβη στο Βερολίνο κι εκεί συνεργάστηκε με τον Μαξ Λίμπερμαν, έναν από τους μεγάλους δασκάλους του γερμανικού εξπρεσιονισμού. Από το 1911 επέστρεψε από το Βερολίνο και παρέμεινε στο Μόναχο, όπου εργάστηκε για πολλά χρόνια. Το 1935 γύρισε στην Ελλάδα, όπου όμως τα έργα του δε συνάντησαν την αναμενόμενη ανταπόκριση, η οποία ήρθε λίγο πριν και κυρίως μετά το θάνατό του. Η ζωγραφική του διακρίνεται για τον περιεκτικό της δυναμισμό, την εσωτερική της αισθαντική δόνηση και την ψυχογραφική της διάθεση ιδιαίτερα στη διαπραγμάτευση της ανθρώπινης μορφής. Με βάση την οικονομία των εκφραστικών του μέσων, ο Μπουζιάνης υπήρξε ρηξικέλευθος στις εικαστικές προτάσεις των σχεδιομορφών που δημιούργησε, συνδυάζοντας την αρχετυπικότητα με τη στιγμιαία εντύπωση και την εμπύχωση της κάθε φόρμας με την υπόσταση που αποκτούσε στα έργα του ο χώρος και το φως. Τα υλικά που στη ζωγραφική του χρησιμοποίησε ήταν το μολύβι, το κάρβουνο, τα χρωματιστά κραγιόνια, τα ξηρά παστέλ, οι κιμωλίες, το λάδι, η τέμπερα και τα υδατοχρώματα, ιδιαίτερα στις ακουαρέλες του.

Σήμερα θεωρείται εφάμιλλος των πιο σημαντικών ζωγράφων του ευρωπαϊκού εξπρεσιονισμού, ξεχωρίζοντας για την ιδιοτυπία και το προσωπικό ύφος της γραφής του. Έργα του υπάρχουν σε Μουσεία, Πινακοθήκες, δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Απεβίωσε το 1959.

Μνήμη Γιώργου Μπουζιάνη

Με την ευκαιρία της συμπλήρωσης 40 χρόνων από το θάνατο του Γιώργου Μπουζιάνη η Ελληνογερμανική Αγωγή διοργάνωσε έκθεση έργων ζωγραφικής του σημαντικού Νεοέλληνα καλλιτέχνη. Τα εγκαίνια της έκθεσης έγιναν με ιδιαίτερη επιτυχία και συρροή πλήθους κόσμου στις 8 Φεβρουαρίου 1999.

Η έκθεση περιλάμβανε 50 σχέδια σε ακουαρέλα και 20 έργα ελαιογραφίας από όλη τη δημιουργική του πορεία. Τα έργα που εκτέθηκαν ανήκουν σε ιδιωτικές συλλογές (Τσιριγκούλη, Δανιήλ, Καρασταμάτη, Φρειδερίκου, Εμφιετζόγλου). Το κοινό είχε τη σπάνια ευκαιρία να θαυμάσει από κοντά ένα αντιπροσωπευτικό δείγμα της δουλειάς του καλλιτέχνη, αλλά και να δει έκθεση σχετικών βιβλίων και πλευρωμάτων, καθώς και προσωπικά του αντικείμενα. Ανάμεσα στους επισκέπτες της έκθεσης πολλοί ήταν και οι μαθητές της Ελληνογερμανικής Αγωγής που θαύμασαν τα έργα του ζωγράφου.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο πρέσβης της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας Dr. Fr. Reiche, ο μορφωτικός ακόλουθος της πρεσβείας κ. Bussmann, οι καλλιτέχνες Πρέκας, Μουστάκας και Καραβούζης.

Έργο του Γιώργου Μπουζιάνη

Το κοινό παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον τις ομιλίες στα εγκαίνια της έκθεσης.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

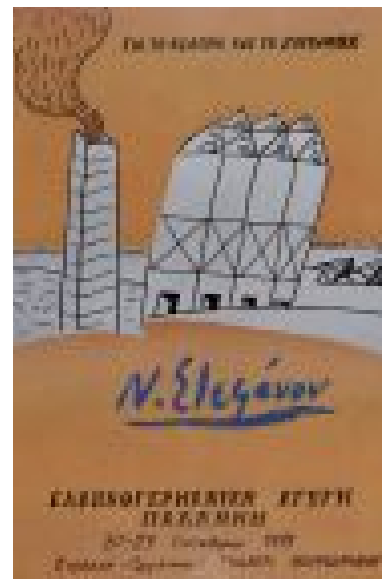
Νίκος Στεφάνου

Ο Νίκος Στεφάνου γεννήθηκε στον Πειραιά το 1933. Από νωρίς εκδηλώθηκε το πολυδιάστατο ταλέντο του που τον οδήγησε σε επαγγελματική συνεργασία με θέατρα της εποχής ήδη από τα 17 του χρόνια. Κατά τη δεκαετία του '60 πήρε υποτροφία από τη γαλλική κυβέρνηση, για να σπουδάσει στην Ecole des Beaux - Arts, όπου εκτός της ζωγραφικής εμπάθυσε τις γνώσεις του σε τρόπους και τεχνικές της λιθογραφίας. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του στην Ευρώπη δημιούργησε ζωγραφικές εκτελέσεις σκηνικών για θέατρα στο Μόναχο, στο Παρίσι (Opera, Opera Comique, Odeon, Châtelet), στη Βιέννη (Staatsoper, Volksoper) και αλλού.

Τα έργα του στη ζωγραφική, την κεραμική, τη σκηνογραφία και την ενδυματολογία ξεχώρισαν από νωρίς, καθώς παρουσιάστηκαν σε σημαντικές αίθουσες τέχνης, αλλά και σε πάρα πολλές θεατρικές σκηνές στην Ελλάδα.

Υπήρξε βασικός συντελεστής του εικαστικού «Ατελιέ της Καλλιθέας», ενός εργαστηριακού χώρου που είχε τεράστια συμβολή και απήχηση στις ανανεωτικές και ριζοσπαστικές τάσεις των μέσων της δεκαετίας του '60 (1962-1967), όπου αρχικά με τον Κέπετζη, κυρίως όμως με τον Αλέκο Φασσιανό και το Βασίλη Σπεράντζα δημιούργησε μια άτυπη ομάδα, στο πλαίσιο της οποίας κάθε καλλιτέχνης διατήρησε την αυτονομία και την ανεξαρτησία του. Το «Ατελιέ της Καλλιθέας» έγινε πόλος έλξης και σημείο αναφοράς για μια πλειάδα πνευματικών ανθρώπων εκείνης της περιόδου, οι οποίοι έθεσαν τα θεμέλια ουσιαστικών αναζητήσεων γύρω από την παράδοση και τη διασύνδεσή της με την καθημερινότητα, δημιουργώντας παράλληλα γέφυρες με τα πιο προωθημένα ρεύματα της ευρωπαϊκής τότε πρωτοπορίας.

Έχει παρουσιάσει έργα του σε αρκετές ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε σημαντικές ομαδικές. Το 2010 το Μουσείο Μπενάκη διοργάνωσε για τον καλλιτέχνη μια αντιπροσωπευτική αναδρομική έκθεση.

Για το θέατρο και τη ζωγραφική

Δε συμβαίνει συχνά να ξεπροβάλλει μπροστά στα μάτια μας «μια ακρογιαλιά για βόλτες» μια νύχτα του φθινοπώρου. Και ποιος άραγε δε συγκινείται στη θέα της; Αυτή την ακρογιαλιά, τη ζωγραφισμένη, χάρισε ο σημαντικός Έλληνας ζωγράφος Νίκος Στεφάνου στο κοινό που παρευρέθηκε στα εγκαίνια της έκθεσης με τίτλο «Για το θέατρο και τη ζωγραφική» που εγκαινίασε η Ελληνογερμανική Αγωγή στις 20 Οκτωβρίου 1999.

Την έκθεση προλόγισε η Ιστορικός της Τέχνης κ. Ντόρα Ηλιοπούλου – Ρογκάν, η οποία μίλησε για τη ζωή και το έργο του δημιουργού. Παράλληλα, στο πλαίσιο της εκδήλωσης παρουσιάστηκε και το βιβλίο «Για το θέατρο και τη ζωγραφική», που είναι αφιερωμένο στο Νίκο Στεφάνου και περιλαμβάνει έργα και ρήσεις του καλλιτέχνη. Τα έργα που εκτέθηκαν ανήκουν στη συλλογή της γκαλερί «Βουρκαριανή» και ευγενικά παραχωρήθηκαν στο σχολείο για τη διοργάνωση της έκθεσης. Η πιο ενδιαφέρουσα, ωστόσο, στιγμή της βραδιά ήταν όταν ο Νίκος Στεφάνου αποφάσισε να δημιουργήσει έναν πίνακα μπροστά στα μάτια του κοινού. Όση ώρα ο καλλιτέχνης ζωγράφιζε, εξηγούσε στο κοινό τα στάδια της δημιουργίας ενός έργου και πώς αυτά πραγματώνονται μέσα από το χρώμα και το σχέδιο. Ο τίτλος άλλωστε του έργου επιλέχθηκε με... δημοκρατικές διαδικασίες. Ο καλλιτέχνης, μόλις ολοκλήρωσε τον πίνακα, ζήτησε από το κοινό να προτείνει ένα όνομα για το καινούργιο έργο. Έτσι γεννήθηκε ο πίνακας «Ακρογιαλιά για βόλτες».

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους οι καλλιτέχνες Μ. Καρέλλη, Α. Βερούτας, Ε. Ηλιοπούλου, Π. Φειδάκης, Γ. Παρμακέλης κ.α.

Έργο του Νίκου Στεφάνου

Ο ζωγράφος σε μια ξεχωριστή βραδιά τέχνης στην Ελληνογερμανική Αγωγή

Ο ζωγράφος «επί το έργον»

Γέφυρες Επικοινωνίας

Η **Σουζάνα Αποσπορίδου** γεννήθηκε στη Νέα Ζηλανδία από Έλληνες γονείς. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών με δάσκαλο τον Η. Δεκουλάκο και χαρακτηριστική με δάσκαλο το Θ. Εξαρχόπουλο. Τα έργα της κινούνται στο χώρο του εξηρασιονισμού. Οι συνθέσεις της διακρίνονται για το συμβολικό τους περιεχόμενο και τις κοινωνικές τους προεκτάσεις. Από τα χαρακτηριστικά ξεχωρίζουν οι τσιγκογραφίες της.

Η **Νίκη Κατσιμάδη** γεννήθηκε στην Αθήνα και ειδικεύτηκε στην ελαιογραφία. Επικεντρώθηκε στην απόδοση της ατμοσφαιρικότητας των θεμάτων της, αντλώντας την έμπνευσή της από το φυσικό περιβάλλον και την καθημερινή ζωή. Εντύπωση προκαλούν τα χρώματά της και η εκφραστικότητα των μορφικών της σχημάτων, τα οποία αποδίδει στο πλαίσιο μιας αφαιρετικής παραστατικότητας.

Ο **Πέτρος Ρουκουτάκης** γεννήθηκε στα Χανιά της Κρήτης και σπούδασε ζωγραφική στην Accademia di Belle Arti της Ρώμης, με δάσκαλο το F. Gentilini. Το 1981 έχασε την όρασή του κι έκτοτε ασχολείται με τη γλυπτική. Στις συνθέσεις του χρησιμοποιεί ορείχαλκο, ξύλο και τερακόττα, ενώ οι θεματικές του αναφορές είναι κυρίως μυθολογικές. Τα εξηρασιονιστικά απήχησής έργα του διακρίνονται για την εκφραστικότητά της κίνησης και το δυναμισμό της σύνθεσης. Για την προσφορά του, βραβεύθηκε το 1994 από την Ακαδημία Αθηνών.

Ο **Ανδρόνικος Σαγιάνος** γεννήθηκε στην Αθήνα και σπούδασε μικρογλυπτική και κοσμηματογραφία στην Ισπανία. Τα έργα του διακρίνονται για τη λιτότητα και την περιεκτικότητά τους, τις κατασκευαστικές και ευρηματικές λύσεις που τους δίνει ο καλλιτέχνης, καθώς και για το μινιμαλιστικό χαρακτήρα του συνόλου. Στη συγκεκριμένη έκθεση συμμετείχε με μια σειρά έργων του, εμπνευσμένων από τη γλώσσα των τυφλών, των οποίων την εικαστική σύνθεση παρουσίασε ευφάνταστα. Σήμερα διαπρέπει διεθνώς στο χώρο της μικρογλυπτικής.

Αποσπορίδου, Κατσιμάδη, Ρουκουτάκης, Σαγιάνος Έργα τέχνης και μηνύματα ζωής

Τιμώντας την παγκόσμια ημέρα ατόμων με αναπηρία η Ελληνογερμανική Αγωγή διοργάνωσε στις 3 Δεκεμβρίου 1999 εκδήλωση τιμής σε αθλητές του στίβου καθώς και σε τέσσερις σημαντικούς Έλληνες εικαστικούς δημιουργούς, τη Σουζάνα Αποσπορίδου, τη Νίκη Κατσιμάδη, τον Πέτρο Ρουκουτάκη και τον Ανδρόνικο Σαγιάνο.

Στην έκθεση αντιπροσωπευτικών έργων των καλλιτεχνών η Νίκη Κατσιμάδη παρουσίασε έργα ζωγραφικής από την τελευταία ενότητα που φιλοτέχνησε, η Σουζάνα Αποσπορίδου μια επιλογή από παλαιότερα έργα της και ο Πέτρος Ρουκουτάκης ένα ενδεικτικό σύνολο γλυπτών της πρόσφατης δουλειάς του.

Ειδικά για τη συγκεκριμένη εκδήλωση ήρθε από τη Βαρκελώνη ο διεθνώς καταξιωμένος γλύπτης και designer Ανδρόνικος Σαγιάνος, ο οποίος έχει δημιουργήσει μικρογλυπτά με βάση την απτική γλώσσα επικοινωνίας Braille σε συνδυασμό με τη γλώσσα αναγνώρισης των προϊόντων, τα γνωστά σε όλους σήματα Barcodes.

Στα εγκαίνια της έκθεσης απύθνητο χαιρετισμό η κ. Μαίρη Καρέλλη – Κανελοπούλου, Πρόεδρος της ΕΛΕΠΑΠ και Αντιπρόεδρος της Διεθνούς Εταιρείας Αποκαταστάσεως Ατόμων με Ειδικές Ανάγκες, ενώ οι καλλιτέχνες μίλησαν στους επισκέπτες της έκθεσης για τα μηνύματα που επιδιώκουν να προβάλλουν μέσα από τα έργα τους.

Έργο του Πέτρου Ρουκουτάκη

Ο Ανδρόνικος Σαγιάννος παρουσίασε το έργο του στο κοινό της έκθεσης.

Μια βραδιά τέχνης αφιερωμένη στη διαφορετικότητα

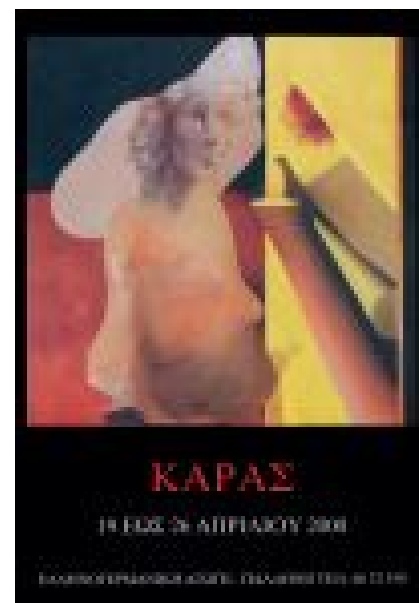
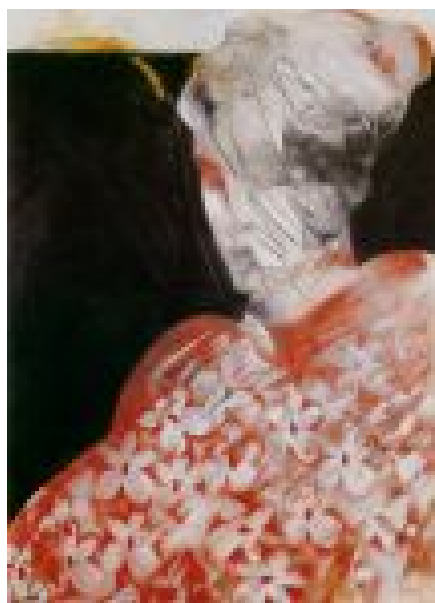
Χρίστος Καράς

Ο Χρίστος Καράς γεννήθηκε στα Τρίκαλα της Θεσσαλίας το 1930. Άρχισε να σπουδάζει στην Πάντειο Σχολή Πολιτικών Επιστημών (1948-1950). Αλλάξεωστόσο κατεύθυνση και σπούδασε ζωγραφική (1951-55) στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας.

Από το 1957 μέχρι το 1960 ειδικεύτηκε στην τοιογραφία (στην Ecole des Beaux - Arts του Παρισιού), με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. Στο Παρίσι παρέμεινε μέχρι το 1963. Συγχρόνως ταξίδεψε σε Βέλγιο, Ολλανδία, Ισπανία, Ιταλία και Αγγλία. Αργότερα πραγματοποίησε πολλά ταξίδια στο Παρίσι, τη Βενετία, τη Βασιλεία, το Κάσσελ, τις Βρυξέλλες, το Βερολίνο, όπου παρακολούθησε τις μεγάλες διεθνείς εκθέσεις. Το 1973 μετέβη στη Νέα Υόρκη με υποτροφία του Ιδρύματος Ford. Εκεί εργάστηκε δύο χρόνια και ταξίδεψε στην Ουάσινγκτον, τη Βοστώνη και τη Φλώριδα.

Στην Ελλάδα ίδρυσε με άλλους καλλιτέχνες την ομάδα «Τομή» (1963) και το «Σύνδεσμο Ελλήνων Καλλιτεχνών» (1976). Συμμετείχε στην οργάνωση του «Α΄ Συνεδρίου Ελλήνων Καλλιτεχνών Πλαστικών Τεχνών» (1963), του Συνεδρίου με θέμα: «Ίδρυση Μουσείου Σύγχρονου Τέχνης στην Ελλάδα» (1977) και του Συμποσίου με θέμα: «Σύγχρονη Τέχνη και Παράδοση» (1981).

Μέχρι σήμερα έχει πραγματοποιήσει εξήντα ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε πολλές ομαδικές παρουσιάσεις. Το 1984 εκπροσώπησε την Ελλάδα στην 41η Bienalle της Βενετίας. Για το έργο του έχουν γραφτεί πολλά και ενθουσιώδη άρθρα από Έλληνες και ξένους κριτικούς σε εφημερίδες και περιοδικά. Ζει και εργάζεται στην Ελλάδα.

Ο χρόνος στην τέχνη

Στο πλαίσιο των πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής εγκαινιάστηκε στις 19 Απριλίου 2000 έκθεση έργων του Χρίστου Καρά. Πρόκειται για έναν καλλιτέχνη που, μέσα από τις μορφές του, δημιουργεί διαπολιτισμικούς κρίκους ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν. Η διαπραγμάτευση προτύπων, αρχαϊκών σχημάτων αλλιά και εικόνων με τις οποίες έχουν τροφοδοτηθεί οι σύγχρονες μας εμπειρίες, εικόνων από τη διαφήμιση, την τηλεόραση, το marketing, τον ηλεκτρονικό υπολογιστή συντελεί στη διαμόρφωση νέων αντιλήψεων σχετικών με την καινούργια popart και τον υπερρεαλισμό.

Τα εντυπωσιακά, υποβλητικά κι άλλοτε εκρηκτικά χρώματα των έργων του, συνδυασμένα με τον πηγαίο αφαιρετικό λιγισμό των μορφών του, μεταφέρουν στο θεατή μια μεταφυσική ατμόσφαιρα, η οποία αναβλύζει μέσα από τις μνήμες και την καθημερινότητα των γρήγορων αλλαγών που βιώνουμε. Κατά τη διάρκεια των εγκαινίων ο διακεκριμένος ζωγράφος παρουσίασε στο κοινό μια σειρά εικαστικών έργων του και μίλησε για τη ζωή και τις εμπειρίες που του χάρισε η ενασχόλησή του με την τέχνη.

Έργα του Χρίστου Καρα

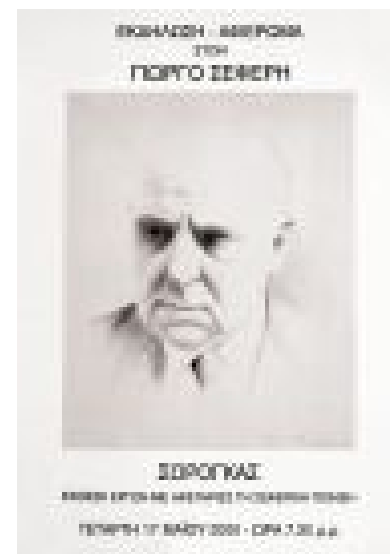
Ο ζωγράφος μίλησε στο κοινό της έκθεσης για τις πηγές έμπνευσης των έργων του.

Καλλιτέχνες και φίλοι της τέχνης τη βραδιά των εγκαινίων

Σωτήρης Σόρογκας

Ο Σωτήρης Σόρογκας γεννήθηκε το 1936 στην Αθήνα. Αποφοίτησε από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας το 1961. Καθ' όλη τη διάρκεια των σπουδών του, υπήρξε κρατικός υπότροφος στο Εργαστήριο του Γιάννη Μόραλη. Φοίτησε επίσης για ένα χρόνο στο Εφαρμοσμένο Εργαστήριο της Α.Σ.Κ.Τ. όπου διδάχθηκε αιογραφία, την οποία για μερικά χρόνια μετά την αποφοίτησή του άσκησε για βιοπορισμό. Από τη δεκαετία του '60, επισκεπτόταν πολύ συχνά τα ευρωπαϊκά καλλιτεχνικά κέντρα και κυρίως το Παρίσι. Στη δεκαετία του '70 τα ταξίδια του συνεχίστηκαν και στην Αμερική. Με τη χορηγία του Ιδρύματος Φόρντ το 1972, ο Σωτήρης Σόρογκας παρακολούθησε τη σύγχρονη τέχνη στη Νέα Υόρκη, το Σικάγο, το Λονδίνο, το Μιλάνο κ.α. Την ίδια χρονιά έκανε και την πρώτη του ατομική έκθεση στη μεγάλη τότε γκαλερί των Αθηνών «Hilton». Πριν από την έκθεση αυτή, είχε συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές εκθέσεις ήδη από το 1962 (Β' Πανελλαδική Νέων, 8η Πανελλήνια Έκθεση Ζαππείου, «Ομάδα των Έξι», στις γκαλερί «Άστωρ» της Αθήνας και «Τέχνη» της Θεσσαλονίκης κ.α.). Τον Οκτώβριο του 1972 έγινε και η πρώτη του ατομική έκθεση στο εξωτερικό (Κολωνία), ενώ το 1988 έγιναν δύο ακόμα ατομικές εκθέσεις του στη Ρώμη και στις Βρυξέλλες. Το 1981 εκπροσώπησε την Ελλάδα στη Biennale του Sao Paulo. Συμμετείχε επίσης σε πολλές άλλες εκθέσεις του Υπουργείου Πολιτισμού και της Εθνικής Πινακοθήκης στο Τόκιο, στη Σόφια, στο Ντόρτμουντ, στο Δουβλίνο, στις Βρυξέλλες και αλλού. Εξέθεσε επίσης (με πρωτοβουλία ελληνικών Αιθουσών Τέχνης) στη Ρώμη, στην Μπολόνια, στη Βασιλεία, στο Παρίσι, στη Νέα Υόρκη καθώς και στη Σουηδία με την Πινακοθήκη Πιερίδη. Ανάλογη είναι και η εκθεσιακή του δραστηριότητα στις περισσότερες μεγάλες πόλεις της Ελλάδας. Έργα του βρίσκονται σε Πινακοθήκες, Μουσεία, Δήμους, Κοινότητες, τράπεζες, οργανισμούς και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Ο Ζωγράφος και ο ποιητής

Η μορφή και η φωνή του νομπελίστα ποιητή μας, Γ. Σεφέρη, ζωντάνεψαν στις 17 Μαΐου 2000 στην αίθουσα εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής σε μία τιμητική εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε με αφορμή τη συμπλήρωση 100 χρόνων από τη γέννησή του.

Ο κριτικός λογοτεχνίας Δημήτρης Δασκαλόπουλος μίλησε για τον ποιητή και το έργο του, ενώ η χορωδία Γυμνασίου και οι σοπρίστες Γιάννης Θωμόπουλος και Ευτυχία Μισύρη ερμήνευσαν με μοναδικό τρόπο το έργο «Άσμα Ασμάτων».

Στο πλαίσιο της εκδήλωσης έγιναν και τα εγκαίνια της έκθεσης έργων του ζωγράφου, καθηγητή στο Ε.Μ.Π., Σωτήρη Σόρογκα. Ο ζωγράφος μίλησε στο κοινό για τις επιρροές που έχει δεχτεί από τη σεφερική ποίηση. Για το έργο του καλλιτέχνη μίλησε η Ιστορικός και Κριτικός Τέχνης, κ. Αθηνά Σχινά, η οποία επεσήμανε τις εκλεκτικές συγγένειες ανάμεσα στα έργα του ζωγράφου και το σεφερικό στίχο.

Την εκδήλωση τίμησε με την παρουσία της η κ. Άννα Λόντου, κόρη της Μάρως Σεφέρη.

Έργο του Σωτήρη Σόρογκα

Ο Σωτήρης Σόρογκας μίλησε για την επιρροή της Σεφερικής ποίησης στο έργο του.

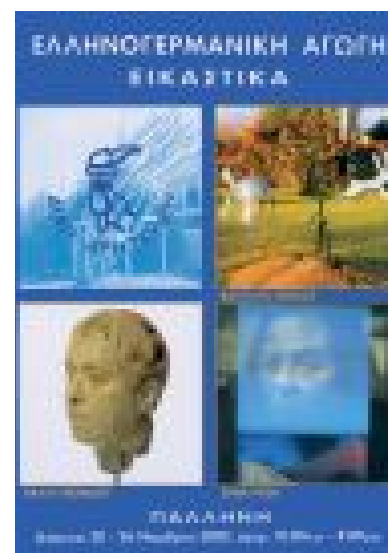
Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Σύγχρονη Τέχνη

Ο **Βαγγέλης Γκιόκας** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1964. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών αρχικά ζωγραφική στο Εργαστήριο του Ν. Κεσσανλή και κατόπιν χαρακτική στο Εργαστήριο του Θ. Εξαρχόπουλου. Ανήκει στους καλλιτέχνες των σύγχρονων εκφραστικών διατυπώσεων της δεκαετίας του '90 και εξελίσσει συνεχώς το εικαστικό του ιδίωμα. Έχει στο ενεργητικό του αρκετές ατομικές εκθέσεις στις Γκαλερί «Μαρία Παπαδοπούλου», «Όλγα Γεωργαντέα». Έργα του παρουσίασε στην Art Athina '98. Έχει λάβει επίσης μέρος σε επιλεγμένες ομαδικές παρουσιάσεις.

Η **Βάλλυ Νομίδου** σπούδασε σχέδιο στο Εργαστήριο του ζωγράφου Τάσου Ρήγα. Κατά τη διάρκεια φοίτησής της στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών ακολούθησε το Εργαστήριο του Δ. Κοκκινίδη και ολοκλήρωσε τις σπουδές της το 1983. Κατόπιν πήρε υποτροφία από το Ι.Κ.Υ. και πραγματοποίησε τις μεταπτυχιακές της έρευνες στο Advanced Course in Painting του Saint Martin's School of Art στο Λονδίνο. Παρουσιάστηκε με ατομική της έκθεση, ήδη από τα τέλη της δεκαετίας του '80 (Αίθουσα Τέχνης «Μέδουσα» 1988) και συνέχισε με επιτυχία την εικαστική της πορεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη.

Η **Ζήνα Ραζή** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1965. Έζησε και σπούδασε στο Παρίσι (Αμερικανικό Πανεπιστήμιο Parson School of Design) από όπου έλαβε το Bachelor of Fine Arts. Παρακολούθησε το πρόγραμμα Masters στο Leicester της Αγγλίας και παράλληλα ολοκλήρωσε σεμινάρια με εξειδίκευση στην Πολιτιστική Διαχείριση στο ίδιο Πανεπιστήμιο. Εργάστηκε στην Ελληνική Εταιρεία Τοπικής Ανάπτυξης & Αυτοδιοίκησης. Μετέφρασε και επιμελήθηκε την ελληνική έκδοση του βιβλίου των F. Bianchini και M. Parkinson «Πολιτιστικές Πολιτικές για την Αναζωογόνηση των Πόλεων». Από το 1998 ασχολείται συστηματικά με την εικαστική φωτογραφία.

Βαγγέλης Γκιόκας, Βάλλυ Νομίδου, Ζήνα Ραζή Δάσκαλοι και Καλλιτέχνες

Με την πεποίθηση ότι η μύηση στην τέχνη είναι μία βασική παράμετρος της καλλιέργειας και της παιδείας, η Ελληνογερμανική Αγωγή διοργάνωσε στις 20 Νοεμβρίου 2000 έκθεση εικαστικών έργων τριών σύγχρονων δημιουργών. Τα έργα που περιλάμβαναν ζωγραφική, γλυπτική, επεξεργασμένη φωτογραφία και «εγκαταστάσεις» ανήκαν στους καλλιτέχνες Βαγγέλη Γκιόκα, Βάλλυ Νομίδου και Ζήνα Ραζή.

Ο Βαγγέλης Γκιόκας μέσα από αρχετυπικές μνήμες και πρωτόγονες γραφές δημιούργησε μία σειρά ανατροπών σχετικά με τους νόμους της βαρύτητας. Τα έργα του αναδεικνύοντας μία παιγνιώδη διάθεση προέτρεπαν το θεατή να στοχαστεί τις κατακτήσεις της ιστορίας, της τέχνης και της ζωής. Η Βάλλυ Νομίδου παρουσίασε έργα που εστίαζαν στη φθορά που επιφέρει ο χρόνος. Τέλος, η Ζήνα Ραζή με τις επεξεργασμένες της φωτογραφίες μύησε το κοινό στους μηχανισμούς που διαμορφώνουν τις εικόνες του υποσυνείδητου.

Οι τρεις νέοι εικαστικοί δημιουργοί των οποίων τα έργα διακρίνονται για τις αισθητικές και πνευματικές τους ανησυχίες είναι παράλληλα και εκπαιδευτικοί και κατορθώνουν μέσα από την τέχνη και το μάθημά τους να εξοικειώσουν τους μαθητές τους με τις σύγχρονες τάσεις της τέχνης.

Τα εγκαίνια της έκθεσης επισκέφτηκε πλήθος κόσμου, ενώ τα σχόλια για τα έργα των καλλιτεχνών ήταν περισσότερο από ευνοϊκά.

Έργο του Βαγγέλη Γκιόκα

Η κ. Αθηνά Σινιά μίλησε για τους καλλιτέχνες και το έργο τους.

Οι δάσκαλοι καλλιτέχνες μεταμόρφωσαν το σχολείο σε αίθουσα τέχνης.

Μίνως Αργυράκης

Ο Μίνως Αργυράκης γεννήθηκε στη Σύμρνη της Μικράς Ασίας, το 1920. Κατά τη διάρκεια της Μικρασιατικής Καταστροφής κατόρθωσε μαζί με μέλη της οικογένειάς του να μεταναστεύσει στην Αθήνα. Σπούδασε στην ΑΣΟΕΕ (σήμερα Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών), αλλά δεν έκρυβε από τότε την αγάπη του για τη ζωγραφική και τη συστηματική ενασχόλησή του με αυτή. Προσπάθησε δύο φορές (1943, 1946) να εισαχθεί με εξετάσεις στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, αλλά απέτυχε. Το γεγονός ότι μόνον δεν τον αποθάρρυνε, αλλά έγινε εφιαλτήριο, για να στραφεί ολοκληρωτικά στη ζωγραφική, στη σκηνογραφία και στη συγγραφή κειμένων σχετικών με την τέχνη.

Έχοντας έκτοτε παρακολουθήσει ελεύθερα μαθήματα σχεδίου και ζωγραφικής, ο Μίνως Αργυράκης ποτέ δεν αρνήθηκε την άλληλη μεγάλη του αγάπη, που ήταν ο Καραγκιόζης και γενικότερα το θέατρο. Το 1964 μαζί με τον Ευγένιο Σπαθάρη και το Γιάννη Τσαρούχη ίδρυσε το πρωτοποριακό για την εποχή του θέατρο «Κιβωτός της Άμυ», στην Πλάκα της Αθήνας. Το εικαστικό του ιδίωμα είχε τις ρίζες του στη λαϊκή παράδοση και στη λεγόμενη «απλοϊκή» τέχνη (naïf), ανανεώνοντας ωστόσο εκείνος ευρηματικά την εκφραστική του λιρικότητα και τη σκωπτική του διάθεση, με καυστική σάτιρα και λαϊκό σαρκασμό. Πρότυπά του είχε το Θεόφιλο και τον Τσαρούχη, όπως επίσης το Στάινμπεργκ και τον Ντωμιέ, σχολιάζοντας παράλληλα, μέσα από τα βουκολικά του τοπία και την αισθησιακή τους πανδαισία, την καθημερινότητα των συμβιωτικών αντιπαράθεσεων και παραδοξοτήτων της ζωής.

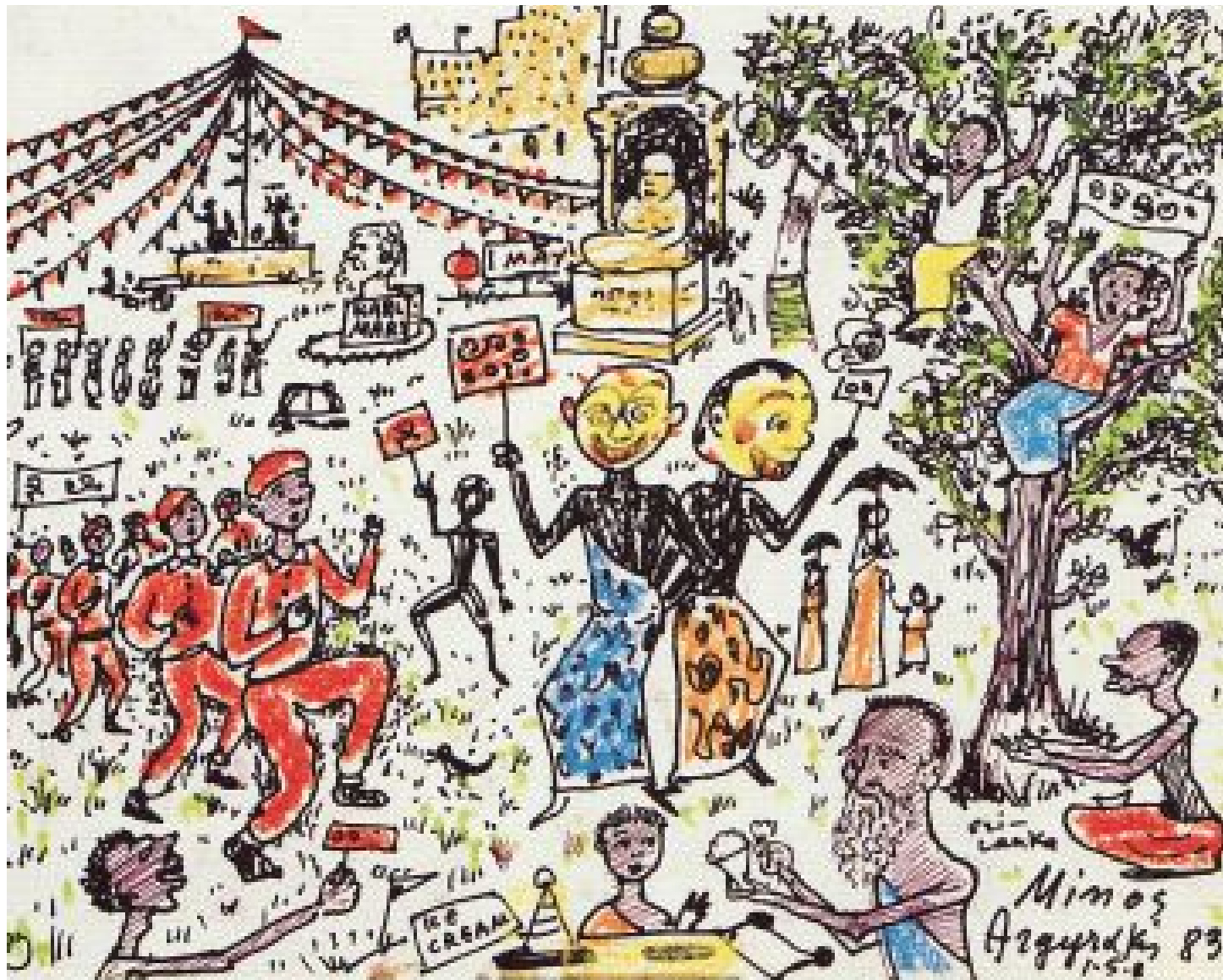
Παρουσίασε τα έργα του σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό, έχοντας ζήσει για ένα διάστημα (1967-1974) στο Λονδίνο, στο Παρίσι, στη Στοκχόλμη, στην Ισπανία και στη Δανία. Απεβίωσε το 1998.

Ο κόσμος των ονείρων

Ήταν όλοι εκεί, παρά το τσουχτερό κρύο, όταν στις 10 Φεβρουαρίου 2001 η αίθουσα πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής ξαφνικά γέμισε φως και τονίστηκε από χρώματα μιας άλλης εποχής. Αφορμή ήταν η εκδήλωση – αφιέρωμα στο Μίνω Αργυράκη, η πρώτη που έγινε μετά το θάνατό του και παρουσίασε «έργα και ημέρες» μιας αθησαύριστης προσωπικότητας. Τα έργα της έκθεσης προέρχονταν από διάφορες συλλογές και κυρίως από τη συλλογή της γκαλερί «Βουρκαριανή» του Ν. Δαλαρέτου, που επιμελήθηκε και τη συνολική οργάνωση της έκθεσης.

Ζωγράφος, σκηνογράφος, σκίτσογράφος, εικονογράφος λογοτεχνικών βιβλίων και συγγραφέας, ο Μίνως Αργυράκης μεταμόρφωσε την πραγματικότητα σε μύθο και μετέτρεψε το μύθο σε καθημερινή ιστορία, όπως χαρακτηριστικά αναφέρθηκε στα εγκαίνια της έκθεσης. Στην εκδήλωση μίλησε η κόρη του καλλιτέχνη, κ. Μαρία Αργυράκη, ο καραγκιοζοπαίκτης Ευγένιος Σπαθάρης, ο δημοσιογράφος Άρης Σκιαδόπουλος και ο συλλέκτης και στενός του φίλος κ. Φίλιππος Κουτσίνας. Όλοι κατέθεσαν στο ακροατήριο μνήμες από τη ζωή και τη συνεργασία μαζί του. Τη βραδιά έκλεισε η Αρλέτα, που τραγούδησε το «Πουλί» σε μουσική Μάνου Χατζηδάκι και στίχους Μίνου Αργυράκη.

Έργο του Μίνου Αργυράκη

Μια φιλότιχη παρέα στην Ελληνογερμανική Αγωγή

Το κοινό της έκθεσης ταξίδεψε σε μια άλλη εποχή μέσα από το πολυήπλευρο έργο του καλλιτέχνη.

Κωνσταντίνος Ράμμος

Ο Κωνσταντίνος Ράμμος γεννήθηκε στη Λάρισα το 1955. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας ζωγραφική με καθηγητή το Δ. Κοκκινίδη και σκηνογραφία με καθηγητή το Β. Βασιλειάδη.

Κατά τη διάρκεια των σπουδών του υπήρξε υπότροφος του Ι.Κ.Υ. και βραβεύτηκε με έπαινο ημίγυμνου και βραβείο σύνθεσης. Αποφοίτησε από την Α.Σ.Κ.Τ. το 1981 με άριστα και τιμητική αγορά έργου του από τη Σχολή. Την ίδια χρονιά έκανε την πρώτη του ατομική έκθεση στην Αθήνα, στην Αίθουσα Τέχνης «Το Τρίτο Μάτι».

Πριν από την έκθεση αυτή, είχε συμμετάσχει σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις, όπως στη Σχολή Καλών Τεχνών της Κρακοβίας, στην Πολωνία, στο Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας κ.α. Το 1982 έλαβε υποτροφία από τη γαλλική κυβέρνηση για συνέχιση θεωρητικών σπουδών στην Ιστορία της Τέχνης στο Παρίσι, στην Arts Plastiques Paris I της Σορβόνης. Στο Παρίσι πήρε μέρος σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις και το 1983 πραγματοποίησε τη δεύτερη ατομική του έκθεση στην Αθήνα, στην αίθουσα «Το Τρίτο Μάτι». Με την επιστροφή του από το Παρίσι το 1984, έκανε την τρίτη ατομική του έκθεση στην Αθήνα και από τότε έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε 20 ατομικές και σε περίπου 100 ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το έργο του έχει προβληθεί από τα Μ.Μ.Ε. τόσο σε εφημερίδες και περιοδικά όσο και σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές από την κ. Αθηνά Σχινά, την κ. Μαρία Καραβία, την κ. Marlène Carrer, την κ. Ρένα Αγγουρίδου, την κ. Άννα Σταυράκη και την κ. Βασιλική Τζεβελέκου. Έργα του υπάρχουν στη Βουλή των Ελλήνων, σε ελληνικές τράπεζες και σε πολλές ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το 2010 έλαβε μέρος στη Διεθνή Έκθεση του Grand Palais στο Παρίσι (Salon des Independants) και εξέθεσε επίσης έργα του στην Galerie Etienne de Causans της ίδιας πόλης. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Ο πολιτισμός της θάλασσας

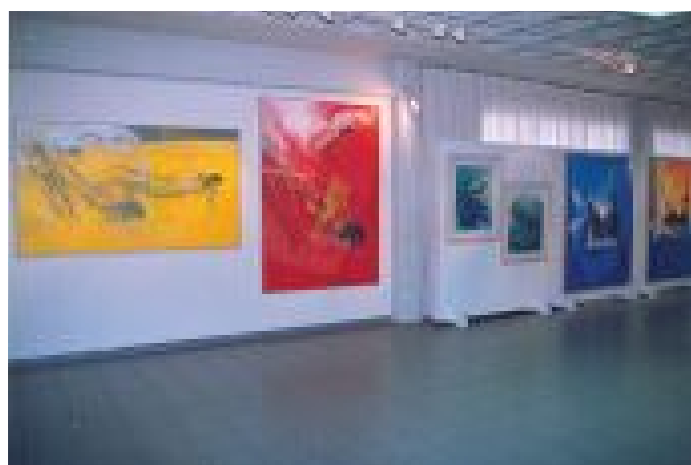
Μία σύνθετη πολιτιστική εκδήλωση εμπνευσμένη από τη θάλασσα εγκαινιάστηκε στις 18 Μαΐου 2001 στην Ελληνογερμανική Αγωγή. Πρόκειται για την έκθεση ζωγραφικής των έργων του Κωνσταντίνου Ράμμου με τίτλο «Έν ύδασι», στην οποία ο καλλιτέχνης παρουσίασε έργα μικρότερων και μεγαλύτερων διαστάσεων, εμπνευσμένα από τα θερινά ύδατα και χρώματα.

Αφορμή της συλλογής αυτής των έργων του Κωνσταντίνου Ράμμου στάθηκε ο θρυλικός μύθος του Ικάρου που πέταξε στους ουραμούς και βρέθηκε στα αιγαιοπελαγίτικα νερά. Ο ζωγράφος μέσα από τα έργα του μετέφερε τον αρχαιοελληνικό μύθο στη σύγχρονη πραγματικότητα, μέσα από μια πρωτότυπη ανακεφαλαίωση αρκετών κινημάτων και τάσεων της ιστορίας της τέχνης. Πρόκειται για έργα που αξιοποιούν την πλαστικότητα και την κυκλοφορία της μορφής στο χώρο, στον αέρα και στα νερά, μέσα από τις διαθλάσεις και αντανakλάσεις των διαφορετικών επιπέδων της διέλευσής της.

Την εκδήλωση πλαισίωσε ένα μουσικό πρόγραμμα με τραγούδια γραμμένα για τη θάλασσα από τη χορωδία του σχολείου. Τη χορωδία συνόδευσε η Μαρία Δημητριάδη, ενώ τη διεύθυνση της ορχήστρας είχε ο Μιχάλης Γληνιαδάκης.

Έργο του Κωνσταντίνου Πάππου

Τα έργα του ζωγράφου έδωσαν θαλασσινή αύρα στο χώρο του σχολείου.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

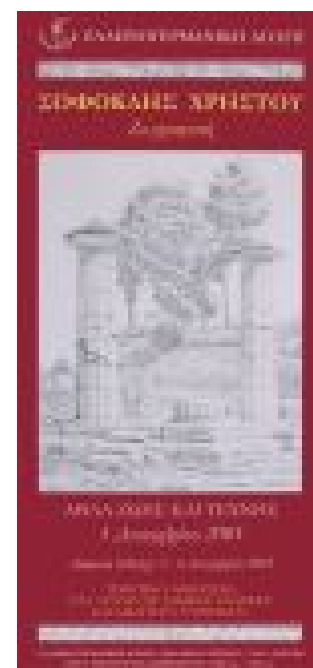
Σοφοκλής Χρήστου

Ο Σοφοκλής Χρήστου γεννήθηκε το 1932 στην Αθήνα. Το 1944 τραυματίστηκε από γερμανική χειροβομβίδα κατά την εκτέλεση αποστολής, με συνέπεια την απώλεια των δύο του χεριών, του ενός ματιού του και την απόκτηση θραυσμάτων σε όλο του το σώμα. Τελείωσε το Δημοτικό σχολείο στη Near East Foundation (N.E.F.) και φοίτησε στην νυχτερινή Εμπορική Σχολή Εμποροϋπαλλήλων Αθηνών. Το 1947 γνώρισε το ζωγράφο και Διευθυντή της Σχολής Καλών Τεχνών Σπύρο Βικάνο και πήρε από εκείνον τα πρώτα μαθήματα ζωγραφικής. Το διάστημα 1947-1956 εργάστηκε στη Βασιλική Πρόνοια. Παράλληλα συνέχισε τα μαθήματα ζωγραφικής με τον Κωνσταντίνο Παρθένη και τον τότε πρύτανη της Σχολής Καλών Τεχνών, Ουμβέρτο Αργυρό.

Το 1951 μετά από εξετάσεις, ξεκίνησε μαθήματα ζωγραφικής στο προπαρασκευαστικό τμήμα της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών με δάσκαλο το Γιάννη Μόραλη. Από το 1952 μέχρι το 1959 φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών έχοντας δασκάλους τον Α. Γεωργιάδη και το Σπ. Παπαλουκά. Το 1953 προσκαλείται από την ελληνική παροικία της Βέρνης για σειρά εκθέσεων. Το 1958 προσλαμβάνεται στο Δήμο Αθηναίων, με απόσπαση στην Πινακοθήκη, όπου εργάζεται με προϊστάμενο το Σπύρο Παπαλουκά. Το 1963 προσκαλείται από τον ίδιο τον John F. Kennedy για σειρά εκθέσεων στην Αμερική και το 1967 αντιπροσωπεύει την Ελλάδα στη Διεθνή Έκθεση του Μόντρεαλ.

Παράλληλα με τις εκθέσεις του, ο Σοφοκλής Χρήστου αναλαμβάνει μέχρι σήμερα προσωπικά και με αμείωτο πάθος έναν αγώνα βοήθειας ατόμων με ειδικές ανάγκες.

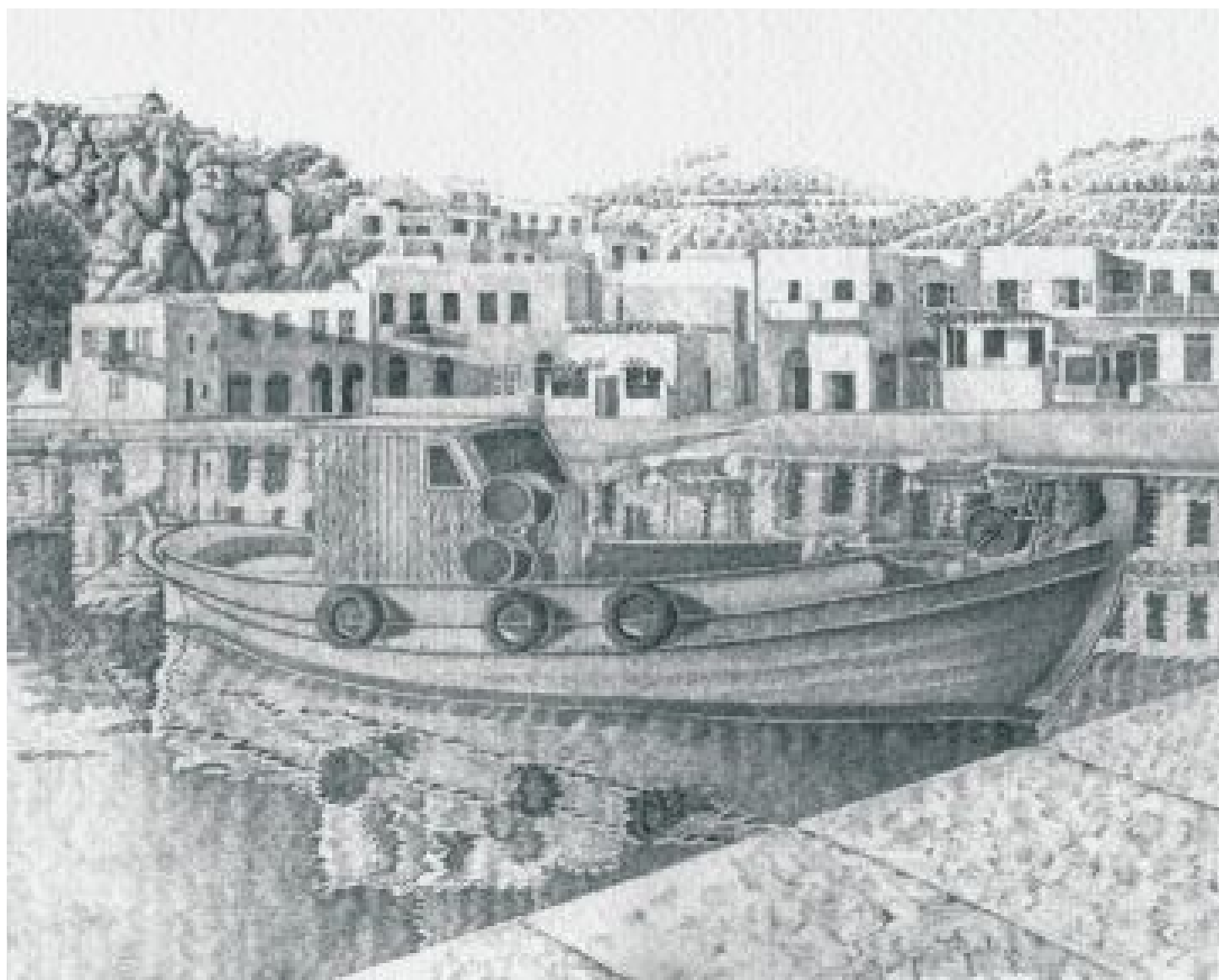
Έχει εκδώσει τόμο με συλλογή έργων του από την πενήντάχρονη καλλιτεχνική του δράση, με τίτλο «Άθλα Ζωής».

Ημέρα Τέχνης και Τιμής

Με εντυπωσιακό πλήθος κόσμου παρά το βροχερό καιρό, εγκαινιάστηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2001 στην Ελληνογερμανική Αγωγή η ατομική έκθεση ζωγραφικής του Σοφοκλή Χρήστου, στο πλαίσιο ενός τιμητικού αφιερώματος για την παγκόσμια ημέρα ατόμων με αναπηρία.

Ο ταλαντούχος ζωγράφος, απόφοιτος της Α.Σ.Κ.Τ., εντυπωσίασε και συγκίνησε το κοινό, που παρακολούθησε ζωντανά τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο διαμορφώνει τα έργα του με το πενάκι της σινικής. Πηγή έμπνευσής του είναι το φως και οι διακυμάνσεις του, ενώ τα θέματά του ο καλλιτέχνης τα αντλεί από τη φύση, την παράδοση και το σύγχρονο πολιτισμό. Αρχαίοι ναοί και ερειπίωνες, μοναστήρια και ταπεινά εκκλησάκια, λιμάνια και αρχοντόσπιτα, σοκάκια χωριών και καρνάγια, δίνουν την αίσθηση μιας δαντέλλωσης ανάμεσα στα θεατά και τα αθέατα, καθώς τα διάφορα τοπία φαντάζουν εμπυχωμένα από την τεχνική δεξιοτέχνη και την εκφραστικότητα του δημιουργού τους. Τα έργα της έκθεσης πλαισίωσε η πρόσφατη έκδοση του βιβλίου του Σοφοκλή Χρήστου «Άθλα ζωής και τέχνης». Το τιμητικό αυτό αφιέρωμα ολοκληρώθηκε με το συγκρότημα κρουστών «Studio Percussion Graz», που είχε ειδικά έρθει από την Αυστρία, πλημμυρίζοντας με ρυθμούς έθνικ και τζαζ τον κατάμεστο χώρο της εκδήλωσης. Για τους μαθητές του σχολείου η γνωριμία με το Σοφοκλή Χρήστου ήταν μια μοναδική εμπειρία. Ο ζωγράφος συζήτησε με τα παιδιά κι εκείνα έγγραψαν μηνύματα ελπίδας και ζωής εμπνευσμένα από το έργο και τη δύναμη του καλλιτέχνη.

Έργο του Σοφοκλή Χρήστου

Ο ζωγράφος μίλησε με συγκίνηση στους επισκέπτες της έκθεσης για τις εμπειρίες του.

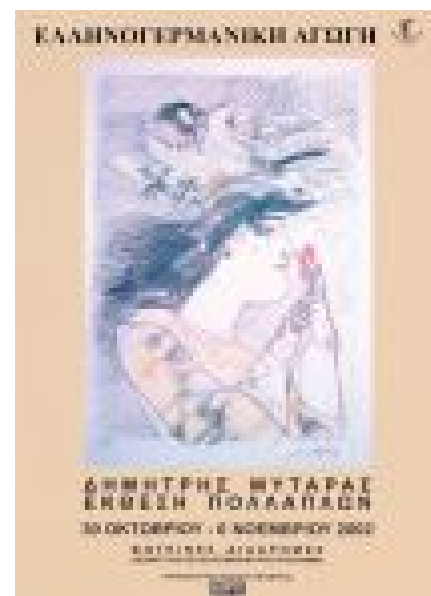

Μια ξεχωριστή βραδιά με έργα τέχνης και ζωής

Δημήτρης Μυταράς

Ο Δημήτρης Μυταράς γεννήθηκε το 1934 στη Χαλκίδα. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1953-57) με δασκάλους τους Σπ. Παπαλουκά και Γ. Μόραλη. Στη συνέχεια φοίτησε στην Ecole des Arts Decoratifs (στο Εργαστήριο Σκηνογραφίας) με δασκάλους τους F. Labisse και J.L. Barrault, παρακολουθώντας παράλληλα μαθήματα εσωτερικής διακόσμησης στην Ecole des Arts et Metiers. Το 1964 επέστρεψε στην Αθήνα, αναλαμβάνοντας τη Διεύθυνση του Εργαστηρίου Εσωτερικής Διακόσμησης στο πρωτοποριακό τότε Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο του Δοξιάδη. Το 1969 διορίστηκε βοηθός στο Εργαστήριο Ζωγραφικής της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και το 1977 εξελέγη Τακτικός Καθηγητής.

Στα έργα του το σχέδιο δεν είναι απλό δομικό στοιχείο, αλλά βασικό μέσο έκφρασης στη σύνθεση. Αντίστοιχα, το χρώμα το χρησιμοποιεί όχι μόνο μορφοποιητικά, αλλά και ψυχοσυναισθηματικά, αποδίδοντας μέσω αυτού τις εσωτερικές ποιότητες του θέματος. Η ανθρωποκεντρική του ζωγραφική αναδεικνύει το φυσικό και αστικό τοπίο, την καθημερινότητα και την επικαιρότητα, τις σχέσεις ατόμου και πλήθους με αντισυμβατικούς ωστόσο τρόπους. Στη γραφή του καλλιτέχνη διακρίνεται ένας έκδηλος αφαιρετικός εξηρησιονισμός με προεκτάσεις μεταφυσικές και σουρεαλιστικές, ενώ ο ιδιότυπος συμβολικός ρεαλισμός του συνδυάζεται με έμμεσα κριτικά σχόλια απέναντι στα εκάστοτε κοινωνικά τεκταινόμενα, χωρίς αυτά να εξαντλούνται σε εικαστικές ρητορείες και εφήμερα κηρύγματα. Ο Δημήτρης Μυταράς έχει παράλληλα φιλοτεχνήσει πολλές και ιδιαίτερα αξιόλογες σκηνογραφίες και έχει πραγματοποιήσει αρκετές ενδυματολογικές εργασίες για πλειάδα θεατρικών έργων. Έχει επίσης δημιουργήσει αρκετά δημόσια έργα (τοιχογραφίες, ανάγλυφα) σε ξενοδοχεία, τράπεζες, νοσοκομεία κ.λπ. Είναι παράλληλα συγγραφέας, μέλος του Καλλιτεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδος και Ακαδημαϊκός.

Φωτεινές Διαδρομές

Στις 30 Οκτωβρίου 2002 στην κατάμεστη αίθουσα εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια της έκθεσης έργων του διακεκριμένου ζωγράφου, Δημήτρη Μυταρά.

Ο Ακαδημαϊκός κ. Χρυσάνθος Χρήστου ταξίδεψε το κοινό στον κόσμο της τέχνης του Δημήτρη Μυταρά. Επισήμανε τα κύρια χαρακτηριστικά του έργου του, μίλησε για το πλούσιο, πολυεπίπεδο και ουσιαστικό έργο του καλλιτέχνη και για τον τρόπο που εντυπωσιάζει η ποιότητα της μορφοπλαστικής του φαντασίας και η δυνατότητά του να «ανοίγει» διάλογο ανάμεσα στους ανθρώπους. Τόνισε ότι ο Δημήτρης Μυταράς αποτελεί φυσιογνωμία της σύγχρονης τέχνης, που ξεπερνά τα γεωγραφικά όρια του τόπου μας, που δίνει απαντήσεις σε ερωτήματα που μας απασχολούν όλους, που κατορθώνει να εκφράζει κάτι από τις δικές μας υπαρξιακές αναζητήσεις. Κατέληξε λέγοντας ότι ο Δημήτρης Μυταράς δε ζωγραφίζει με το μυαλό, δε μελετά, δεν υπολογίζει τις πινελιές του. Ζωγραφίζει με την καρδιά, με την ψυχή.

Ο ζωγράφος ευχαρίστησε την Ελληνογερμανική Αγωγή για τη φιλοξενία, τον κ. Χρυσάνθο Χρήστου για την εμπειριστατωμένη ομιλία του και συμπλήρωσε ότι ο ζωγράφος, για να είναι πρωτότυπος, πρέπει να είναι αυθόρμητος και ότι το πιο μοντέρνο πράγμα γίνεται, όταν είναι κανείς αυθεντικός. Εξομολογήθηκε στο κοινό ότι η ζωγραφική δεν υπήρξε ποτέ για κείνον δουλειά, παρά μόνον έξαρση ψυχής, διασκέδαση και δήλωσε ότι δε θα την προδώσει ποτέ.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής, κ. Λεωνίδας Κουρής, η Ιστορικός και Κριτικός Τέχνης, Αθηνά Σχινά, ο Καθηγητής του Ε.Μ.Π. και ζωγράφος, κ. Σωτήρης Σόρογκας, οι καλλιτέχνες, Βαγγέλης Μουστάκας, Νίκη Κατσιμάδη, Κων/νος Ράμμος, Λάκης Χαλκιάς, ο οργανωτής του προγράμματος «Φωτεινές Διαδρομές», κ. Βασίλειος Καμπέρος και πλήθος κόσμου.

Έργο του Δημήτρη Μιταρά

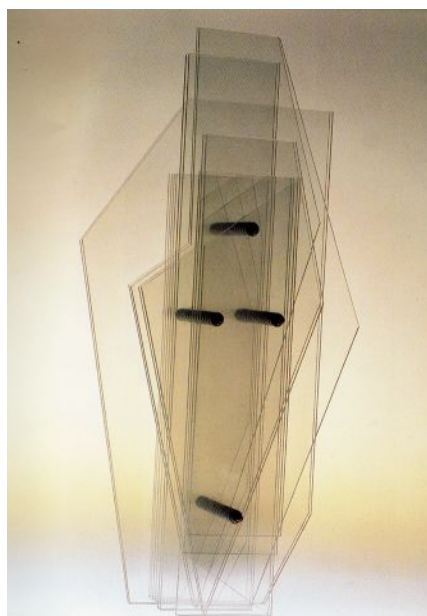
Ο ζωγράφος συνομιλεί με το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής, κ. Λεωνίδα Κουρή.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Γιάννης Παρμακέλης

Γεννήθηκε το 1932 στο Ηράκλειο της Κρήτης και σπούδασε γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1952-58) με δάσκαλο το Γιάννη Παππά. Συνέχισε τις σπουδές του στην Ecole des Beaux - Arts του Παρισιού (1961-64) παρακολουθώντας παράλληλα μαθήματα κοντά στους γλύπτες O. Zadkine και R. Couturier. Η πρώτη περίοδος των έργων του χαρακτηρίζεται από μια κλασικίζουσα νατουραλιστική αντίληψη της ανθρώπινης μορφής, στο πλαίσιο της παραδοσιακής γλυπτικής, την οποία σύντομα ξεπερνά με την έρευνά του γύρω από την κατάκτηση και μετουσίωση του χώρου. Οι επιλογές του καλλιτέχνη στηρίζονται στην αναπαράσταση, με την επίταση όμως των εξηρεσιονιστικών της γνωρισμάτων. Ο συγκεκριμένος γλύπτης συχνά εντυπωσιάζεται με τις πρωτότυπες λύσεις που δίνει στα έργα του, τα οποία μεταφέρουν ένα προσωπικό του ύφος που διαρκώς ανανεώνεται. Από τις αρχές της δεκαετίας του '70 η ελλειπτικότητα στις φόρμες του, τα διάτρητα ή συμπαγή τους στοιχεία, ο δυναμισμός των περισφιγμένων ή ωοειδών τους επίσης σχημάτων, μορφοποιούν συνθέσεις μνημειακές, οι οποίες εξελίσσονται και αναβαθμίζονται μέσα από γεωμετρικές κατασκευές και ιδιώματα που αφορούν στην op – art και την minimal – art, κάνοντας ο Παρμακέλης χρήση και ορισμένων βιομηχανικών υλικών. Είναι καθηγητής στην Έδρα Πλαστικής της Σχολής Αρχιτεκτόνων του Δημοκρίτειου Πανεπιστημίου Θράκης και κατατάσσεται στους σημαντικότερους σύγχρονους γλύπτες. Έχει πραγματοποιήσει πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, έχοντας παράλληλα αφιερώσει μεγάλο μέρος της δουλειάς του στη διαμόρφωση δημόσιων χώρων και στη φιλοτέχνηση ξεχωριστών μνημείων. Από το 1975 μέχρι το 1987 δημιούργησε 70 μετάλλια σε χρυσό, ασήμι και χαλκό, ενώ έργα του βρίσκονται σε Μουσεία, Πινακοθήκες, δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα, τη Γερμανία, την Ιταλία κ.α.

Ο γλύπτης, ο δάσκαλος και το έργο του

Τη σχολική χρονιά 2003 - 2004 η Ελληνογερμανική Αγωγή εγκαινίασε τις πολιτιστικές της εκδηλώσεις με την έκθεση αντιπροσωπευτικών και άγνωστων στο ευρύ κοινό έργων ενός σημαντικού Νεοέλληνα γλύπτη, του Γιάννη Παρμακέλη, Τακτικού Καθηγητή στην Έδρα Γλυπτικής του Δημοκρίτειου Πολυτεχνείου Θράκης (Αρχιτεκτονική Σχολή).

Η έκθεση περιλάμβανε μια πλειάδα σχεδίων του γλύπτη, καθώς και έργα του σε ξύλο, μέταλλο και άλλα υλικά, που διαμόρφωσε κατά τη διάρκεια των περασμένων ετών, αθλητά και πρόσφατα έργα στα οποία διαφαίνεται η αισθητής έμπνευση του δραστήριου και δυναμικού δημιουργού.

Κατά την ημέρα των εγκαινίων στις 29 Οκτωβρίου 2003 ο ίδιος ο γλύπτης μίλησε για τη ζωή και το έργο του. Καθώς ο Παρμακέλης είχε χρόνια να παρουσιάσει τη δουλειά του στο ευρύ κοινό, η έκθεση προσέληκε πολλούς επισκέπτες. Παράλληλα, δόθηκε η μοναδική δυνατότητα στους μαθητές του σχολείου να προσεγγίσουν με τη βοήθεια των καθηγητών των εικαστικών μαθημάτων τα έργα ενός σύγχρονου γλύπτη και να μυηθούν στην πλαστικότητα της φόρμας και στις βασικές αρχές που τη διέπουν.

Γλυπτό του Γιάννη Παρμακέλη

Ο γλύπτης δέχεται συχαρητήρια από το Νομάρχη.

Τα έργα του γλύπτη εντυπωσίασαν το κοινό.

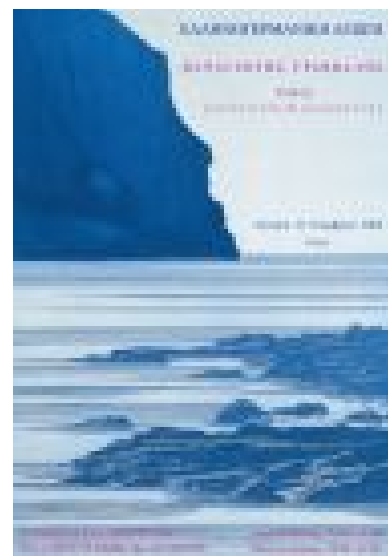
Παναγιώτης Γράββαλος

Ο Παναγιώτης Γράββαλος γεννήθηκε το 1933 στη Λαμία και σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών (1952-56) με δασκάλους τους Σ. Παπαλουκά και Γ. Μόραλη. Από το 1960 ασχολήθηκε παράλληλα και με τις γραφικές τέχνες. Συνεργάστηκε αρχικά με το χαράκτη Α. Τάσσο στη σχεδίαση πολλών ελληνικών και ξένων γραμματοσήμων.

Ο Παναγιώτης Γράββαλος, ζωγράφος, χαράκτης και γραφίστας δίδαξε για ένα διάστημα στο Αθηναϊκό Τεχνολογικό Ινστιτούτο του Δοξιάδη και μετά από το 1966 έγινε μόνιμος συνεργάτης των Ελληνικών Ταχυδρομείων. Σχεδίασε, επί τριάντα σχεδόν χρόνια, μια πλειάδα γραμματοσήμων και για τη συγκεκριμένη του δραστηριότητα τιμήθηκε με πολλές ελληνικές και διεθνείς διακρίσεις.

Η εξοικειωσή του με τις ποικίλες τεχνικές της χαρακτικής και των γραφικών τεχνών, του επέτρεψε να εκφραστεί με μεγάλη ευχέρεια και έμπνευση στο πεδίο των μικτών μέσων, αναδεικνύοντας τις αισθητικές τους δυνατότητες και τις τεχνοτροπικές του ικανότητες. Στα έργα του κυριαρχεί το σχεδιαστικό στοιχείο σε ανθρωποκεντρικά θέματα που φέρνουν στο προσκήνιο κοινωνικές καταστάσεις, τις οποίες παρουσιάζει με ευκρίνεια και ευαισθησία. Η γραμμική καθαρότητα του ρεαλισμού που χρησιμοποιεί, συνδυάζεται με τους χρωματικούς τόνους του φωτός και του χώρου, αποτυπώνοντας έναν ιδιότυπο λιρισμό χωρίς συναισθηματικές εξάρσεις.

Ο Παναγιώτης Γράββαλος έχει παρουσιάσει έργα του σε αρκετές ατομικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό κι έχει επίσης συμμετάσχει σε πολλές ομαδικές. Έλαβε μέρος με εκθέσεις έργων του σε Biennale όπως στη Γιουγκοσλαβία (1984), στη Νορβηγία (1986, 1989), στη Λιέγη (1987), στη Χαϊδελβέργη (1988). Υπήρξε ιδρυτικό μέλος της «Ομάδας για την Επικοινωνία και την Τέχνη» και του «Κέντρου Χαρακτικής», ενώ από το 1981 επιμελήθηκε και εικονογράφησε σειρές εκδόσεων.

Αναδρομική έκθεση Π. Γράββαλου

Μία μεγάλη σειρά από έγχρωμα χαρακτικά, πίνακες ζωγραφικής και ολυμπιακά μετάλλια καλωσόρισε τον κόσμο που επισκέφτηκε στις 22 Νοεμβρίου 2004 τα εγκαίνια της έκθεσης του Παναγιώτη Γράββαλου στην Ελληνογερμανική Αγωγή.

Ο κορυφαίος στο είδος του καλλιτέχνης παρουσίασε μια αναδρομική έκθεση από έργα όλων των εικαστικών περιόδων, παρουσιάζοντας παράλληλα τα υλικά και τα μέσα της φιλοτέχνησής τους. Ο χαράκτης και ζωγράφος μίλησε για το έργο του και αναφέρθηκε στους τρόπους έμπνευσης και διαμόρφωσης των συνθέσεών του, από τις αρχές της δεκαετίας του '60 μέχρι σήμερα.

Το ενδιαφέρον του κοινού αλλήλ και των μαθητών του σχολείου που παρακολούθησαν την έκθεση ήταν εντυπωσιακό. Ανάμεσα στους καλεσμένους διακρίναμε τον Κώστα και τη Φραντζελίνα Σερέζη της γκαλερί «Αργώ», την κ. Αικατερίνη Καμηλάκη του Κέντρου της Ελληνικής Λαογραφίας Ακαδημίας Αθηνών, τους ζωγράφους Μορταράκο, Γιάννη Αντωνάκο, Σταύρο Ιωάννου, Πόπη Ζωΐδη, Άννα Μενδρινού, τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας Γουλιανδρή κ. Πέτρο Ζαμπέλη, τον ηθοποιό Γιώργο Μεσσάλα, τον γκαλερίστα Γ. Φατόλα, πολλούς χαράκτες, καθηγητές εικαστικών μαθημάτων, συλλέκτες κ.ά.

Έργο του Παναγιώτη Γράββαλου

Στιγμιότυπο από την έκθεση

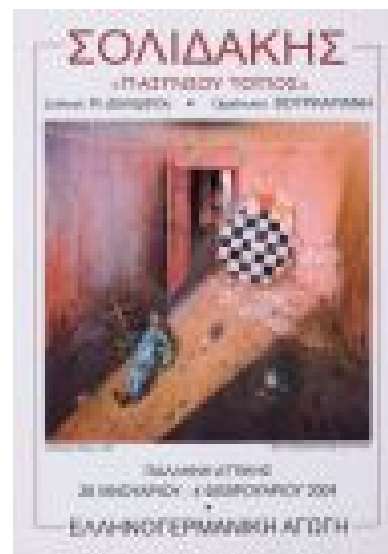

Καλλιτέχνες και κοινό ανταλλάσσουν απόψεις.

Βασίλης Σολιδάκης

Ο Βασίλης Σολιδάκης γεννήθηκε το 1948 στην Κρήτη. Άρχισε να ασχολείται συστηματικά με τη ζωγραφική από το 1968. Το 1973 πήγε στην Ισπανία, όπου μαθήτευσε στο Εργαστήριο του Δημ. Περδικίδη. Στα πρώιμα νεορεαλιστικά του έργα, που φανερώνουν έμμεσες επιρροές από τον Α. Wyeth, εντυπωσιάζει η μεταφυσική τους διάσταση. Βαθμιαία ο καλλιτέχνης επέλεξε μια περισσότερο αφαιρετική γραφή με συμβολισμούς, αξιοποιώντας ένα προσωπικό του ιδίωμα αφαιρετικού εξηρησιονισμού. Κατόπιν δημιούργησε έργα με μικτή τεχνική, μορφοποιώντας φιλοσοφικές του αναζητήσεις. Περὶ τα μέσα της δεκαετίας του '90, επανέρχεται ο ζωγράφος στην παραστατικότητα με ένα είδος «μαγικού σουρεαλισμού», μέσα από το οποίο προβάλλονται ακαθόριστοι και αινιγματικοί χώροι, οι οποίοι συνδέουν τον κόσμο της συνείδησης με εκείνον του υποσυνείδητου και την ατμόσφαιρα της καθημερινής ζωής με εκείνη του ονείρου.

Ο ζωγράφος είναι μέλος του ΕΕΤΕ και έχει πραγματοποιήσει πολλές ατομικές εκθέσεις, ενώ έχει λάβει μέρος σε αρκετές ομαδικές σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και στην Αμερική. Περιστασιακά έχει επίσης ασχοληθεί με τη γελοιογραφία, τη σκηνογραφία και την εικονογράφηση εξωφύλλων σημαντικών λογοτεχνικών βιβλίων.

Παιγνίου Τόπος

Η Ελληνογερμανική Αγωγή και η γκαλερί «Βουρκαριανή» διοργάνωσαν έκθεση ζωγραφικής του Βασίλη Σολιδάκη με τίτλο «Παιγνίου Τόπος», τα εγκαίνια της οποίας πραγματοποιήθηκαν στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου στις 28 Ιανουαρίου 2004. Όλα τα έργα ανήκουν στη συλλογή του Νίκου Δαλαρέτου, ενώ την επιμέλεια και την οργάνωση της έκθεσης είχε η γκαλερί «Βουρκαριανή».

Ο καλλιτέχνης Βασίλης Σολιδάκης ορμώμενος από μια προσωπική συναισθηματική φόρτιση πραγματεύεται στη συλλογή του «Παιγνίου Τόπος» το μαγικό κόσμο του παιχνιδιού και τον τρόπο που αυτός συνδέεται με την ψυχοπνευματική ανάπτυξη και τη συναισθηματική ωρίμανση του παιδιού. Κάθε παιχνίδι αποτελεί ταυτόχρονα ανάμνηση και εμπειρία. Πίσω από τα παιχνίδια, τα παιδιά δεμένα με τον ομφάλιο λώρο, εξαρτημένα από τις ψυχές και τα σώματα που τους έδωσαν νουή, ζωή και ύπαρξη. Ο κόσμος τους, από την κοιλιά της μάνας μέχρι τους τωρινούς τόπους, γεμάτος χρώματα, μυρωδιές, ήχους και γνώριμες εικόνες λουσμένες με το ίδιο εκείνο φως, που τα κάνει όλη «να συμβαίνουν σαν τότε κι όπου το παρελθόν συναντά το παρόν».

Σε αυτή τη διαδρομή, που ξεκινά πριν ακόμα κι από τη γέννηση και φτάνει στα οικεία και ζεστά μονοπάτια των παιδικών χρόνων, ταξίδεψε το κοινό ο Βασίλης Σολιδάκης.

Παράλληλα με την έκθεση ζωγραφικής, λειτούργησε στο χώρο του σχολείου έκθεση παιδικού παιχνιδιού παρελθόντων ετών, με εκθέματα από τη συλλογή του Νίκου Δαλαρέτου και του Νικήτα Σταθάτου.

Η έκθεση έδωσε την ευκαιρία στους μεγαλύτερους να θυμηθούν και να ανασύρουν από την ψυχή τους νοσταλγικές αναμνήσεις και στους νεότερους να γνωρίσουν τα παιχνίδια μιας περασμένης εποχής, όταν ακόμα η τεχνολογία και η μηχανοποίηση ήταν ανύπαρκτες. Μιας εποχής, που το κάθε παιχνίδι έφερε τη σφραγίδα του δημιουργού και αφύπνιζε τη φαντασία και την ανάγκη του παιδιού να ονειρεύεται και να χτίζει τη δική του πραγματικότητα.

Έργο του Βασίλη Σολιδάκη

Η έκθεση κέρδισε το ενδιαφέρον μικρών και μεγάλων.

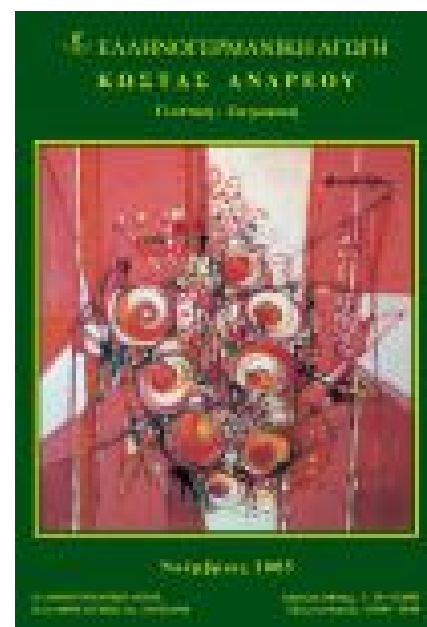
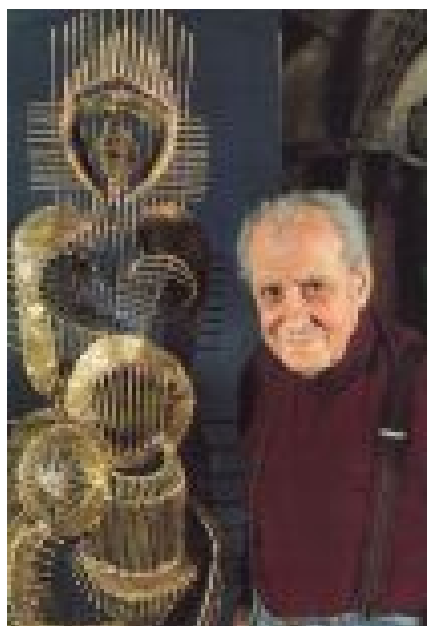
Χαμόγελα και αναμνήσεις σε μια έκθεση που ταξίδεψε τους επισκέπτες στη μαγεία της παιδικής ηλικίας.

Κώστας Ανδρέου

Ο Κώστας Ανδρέου γεννήθηκε στο Sao Paulo της Βραζιλίας το 1917, από Έλληνες γονείς. Το 1925 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Από νεαρή ηλικία έδειχνε ιδιαίτερη κλίση προς τη ζωγραφική και τη γλυπτική με εντυπωσιακά αποτελέσματα. Η πρώτη του δασκάλα υπήρξε η ζωγράφος Τζένη Μανούση, στις οποίες το Εργαστήριο φοίτησε για σύντομο χρονικό διάστημα, όπου και γνώρισε τον αρχιτέκτονα Δημήτρη Πικιώνη, τους ζωγράφους Γ. Μπουζιάνη και Φ. Κόντογλου, καθώς και το χαράκτη Δημήτρη Γαλήνη. Από το 1942 μέχρι το 1945 εργάστηκε μαζί με το φίλο του ζωγράφο Νίκο Νικολάου. Τα έργα του, που συμμετείχαν στις Πανελληνίες από το 1942, αγοράζονταν συνήθως πριν από τα εγκαίνια.

Μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ο Κ. Ανδρέου πήρε υποτροφία της γαλλικής κυβέρνησης και πήγε στο Παρίσι, όπου σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών, έχοντας καθηγητές τους Gimond & Janiot, ενώ κατά διαστήματα ο καλλιτέχνης εργαζόταν και στο Εργαστήριο του Le Corbusier, διαμορφώνοντας αρχιτεκτονικές μακέτες. Από το 1961 κι εξής, ασχολήθηκε συστηματικά με το σχέδιο, τη ζωγραφική, τη γλυπτική και τη χαρακτική, ενώ από το 1966 κι έπειτα, στα ενδιαφέροντα του Κ. Ανδρέου προστέθηκαν η σκηνογραφία και η ενδυματολογία. Οι επιτυχημένες εκθέσεις του έκαναν αξιόλογους θιάσους πρωτοποριακών κατευθύνσεων να επιδιώκουν τη συνεργασία μαζί του τόσο στο Παρίσι, όσο και σε διάφορες πόλεις της Γαλλίας. Ένας μάλιστα συνεργάτης του ήταν και ο μουσικός Ιάννης Ξενάκης, που απευθύνθηκε στον Κ. Ανδρέου για τη διαμόρφωση της ενδυματολογίας και των χορογραφιών των έργων του.

Το 1988 τιμήθηκε για το σύνολο του εικαστικού του έργου, με το περιώνυμο βραβείο Antoine Pevsner. Απεβίωσε το 2007. Σήμερα, υπάρχει το ομώνυμο Ίδρυμα Τέχνης «Κώστας Ανδρέου» που προασπίζει και προβάλλει το έργο του, δίνοντας παράλληλα βραβεία σε νέους καλλιτέχνες.

Τα εικαστικά έργα του Κώστα Ανδρέου

Η αίθουσα εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής είχε μετατραπεί στις 2 Νοεμβρίου 2005 σε ένα μικρό μουσείο, για να φιλοξενήσει την έκθεση εικαστικών έργων του Κώστα Ανδρέου. «Σχέδια και χρώματα, φόρμες και ρυθμοί, εναρμονίσεις και αντιθέσεις, αναλογίες και εντάσεις

φώτιζαν το διάλογο αρχετύπων και καθημερινότητας, αισθήσεων και αλληγοριών στα γλυπτά και στους ζωγραφικούς πίνακες του Κώστα Ανδρέου», όπως επεσήμανε η Κριτικός και Ιστορικός Τέχνης κ. Αθηνά Σκινά, η οποία επιμελήθηκε την έκθεση και μίλησε για την πορεία του σημαντικού αυτού δημιουργού, ενός δημιουργού που εμπνεύστηκε από τη φύση αλλή και την ανθρώπινη ζωή.

Ο χώρος της έκθεσης ήταν κατάμεστος από μαθητές, δασκάλους αλλή και επισκέπτες που ανταποκρίθηκαν με ενθουσιασμό στην πρόσκληση του σχολείου. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν ο Νομάρχης Ανατολικής Αττικής κ. Λεωνίδας Κουρής, η Ιστορικός Τέχνης κ. Λίνα Τσίκουτα, οι γλύπτες Θόδωρος Παπαγιάννης, Βαγγέλης Μουστάκας, Κυριάκος Ρόκκος, Κώστας Δικέφαλος, οι ζωγράφοι Εδουάρδος Σακαγιάν, Άννα-Μαρία Τσακάλη καθώς και πολλοί συλλήκτες, φίλοι-τεχνολογικοί κ.ά.

Έργο του Κώστα Ανδρέου

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Ο καλλιτέχνης μίλησε για τη ζωή και το έργο του.

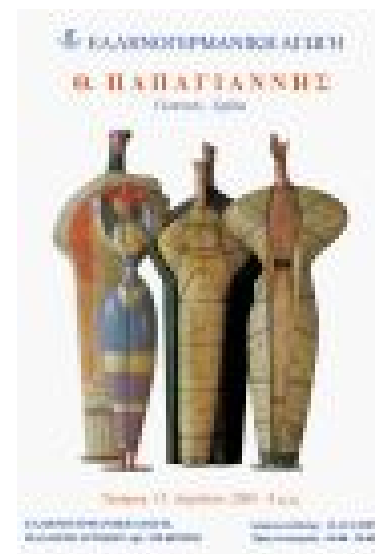
Θόδωρος Παπαγιάννης

Ο Θόδωρος Παπαγιάννης γεννήθηκε στα Γιάννενα το 1942. Σπούδασε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών ως υπότροφος (1961-1966) με δάσκαλο το Γιάννη Παππά.

Το 1967 με διετή υποτροφία του Ι.Κ.Υ. μελέτησε την αρχαία ελληνική τέχνη και την τέχνη της ευρύτερης περιοχής της Μεσογείου, πραγματοποιώντας μια σειρά από ταξίδια στην Αίγυπτο, τη Μικρά Ασία, την Κύπρο, την Κάτω Ιταλία και τη Σικελία. Το 1974 με 24 συναδέλφους του δημιούργησε το Κέντρο Εικαστικών Τεχνών (ΚΕΤ). Το 1981-1982 μετεκπαιδεύτηκε στο Παρίσι (στα νέα υλικά της γλυπτικής) στην Ecole Nationale des Arts Appliqués et des Metiers d' Art. Το 1996 – 1997 με sabbatical έξι μηνών, επισκέφτηκε την Αμερική, για να μελετήσει εκπαιδευτικά προγράμματα και οργάνωση εργαστηρίων γλυπτικής των Σχολών Τέχνης της Νέας Υόρκης.

Στο πλαίσιο των εκπαιδευτικών ανταλλαγών του προγράμματος Erasmus, συνδιοργανώνει έκτοτε Workshops σε συνεργασία με τη Σχολή του Βερολίνου, της Brera και της Bologna. Εδώ και μια 15ετία, πρωτοστατεί στη διοργάνωση Συμποσίων Γλυπτικής σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας και της Κύπρου, αφήνοντας μεγάλα γλυπτά σε δημόσιους χώρους. Έχει πραγματοποιήσει 30 ατομικές εκθέσεις και έχει συμμετάσχει σε πάρα πολλές ομαδικές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Μνημειακά γλυπτά του βρίσκονται τοποθετημένα σε δημόσιους χώρους, σε Μουσεία και ιδιωτικές συλλογές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει επίσης φιλοτεχνήσει μετάλλια και νομίσματα, καθώς και μεγάλες γλυπτές συνθέσεις.

Ο Θ. Παπαγιάννης είναι σήμερα Ομότιμος Καθηγητής Γλυπτικής της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα και έχει παράλληλα διαμορφώσει το Μουσείο Σύγχρονης Γλυπτικής στο Ελληνικό Ιωαννίνων, όπου στεγάζονται αντιπροσωπευτικά έργα όλων των περιόδων της εικαστικής του μέχρι σήμερα πορείας.

Εικαστικό «Περιβάλλον»

«Πολιτιστική εκδήλωση ευρωπαϊκού επιπέδου» χαρακτηρίστηκε από πολλούς παρευρισκομένους η βραδιά των εγκαινίων της έκθεσης που αφιέρωσε στις 13 Απριλίου 2005 η Ελληνογερμανική Αγωγή στο γλυπτή και καθηγητή της Α.Σ.Κ.Τ. Θόδωρο Παπαγιάννη.

Στην εκδήλωση παρουσιάστηκαν σχέδια από όλες τις δημιουργικές περιόδους του καλλιτέχνη, καθώς και μία σειρά γλυπτών φιλοτεχνημένων από ξύλα, μέταλλα, κεραμικά και μικτά υλικά, που εντυπωσίασαν το κοινό με τη διάταξή τους στο χώρο. Με ειδικό τρόπο ανάρτησης εκτέθηκε επίσης μία συλλογή από μάσκες που ο καλλιτέχνης είχε κατασκευάσει σε πηλό διαφόρων χρωμάτων, αφιερωμένες σε λογοτέχνες και πνευματικούς ανθρώπους με σημαντική συμβολή στο χώρο των γραμμάτων και των τεχνών, όπως ο Σεφέρης, ο Ελύτης, ο Καββαδίας, ο Τσάτσος, ο Παλαμάς, ο Ρίτσος κ.α.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με ένα χορευτικό δρώμενο που συγκίνησε τους θεατές με την έμπνευση, την πρωτοτυπία και την εξαιρετική του εκτέλεση από την Κατερίνα Κασσιούμη και τη Λίνα Σούντη. Κατά τη διάρκεια του χορευτικού η Ειρήνη Δερέμπεη και η παιδική χορωδία της Ελληνογερμανικής Αγωγής με τη συνοδεία του Χάρη Λαμπράκη ερμήνευσαν ηπειρώτικα παραδοσιακά τραγούδια.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο Αντινομάρχης Ανατολικής Αττικής κ. Ν. Καντερές, ο συλλέκτης και Πρόεδρος του Μουσείου Βορρέ κ. Ι. Βορρές, οι γλυπτες Βαγγέλης Μουστάκας, Α. Λόλης, Κ. Ανδρέου, Κυρ. Ρόκκος, οι ζωγράφοι Φ. Πατρικαλάκης, Δ. Κούκος, Σ. Παπαγιάννης, Α. Τσιροπούλου, Α. Λατινοπούλου, Henk von Boekel, Β. Παπανδρέου, Α. Μουστάκας κ.α.

Γλυπτά του Θόδωρου Παπαγιάννη

Ο γλύπτης δέχεται συγχαρητήρια από το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής κ. Λεωνίδα Κουρή υπό το βλέμμα του κ. Γιώργου Βορρέ.

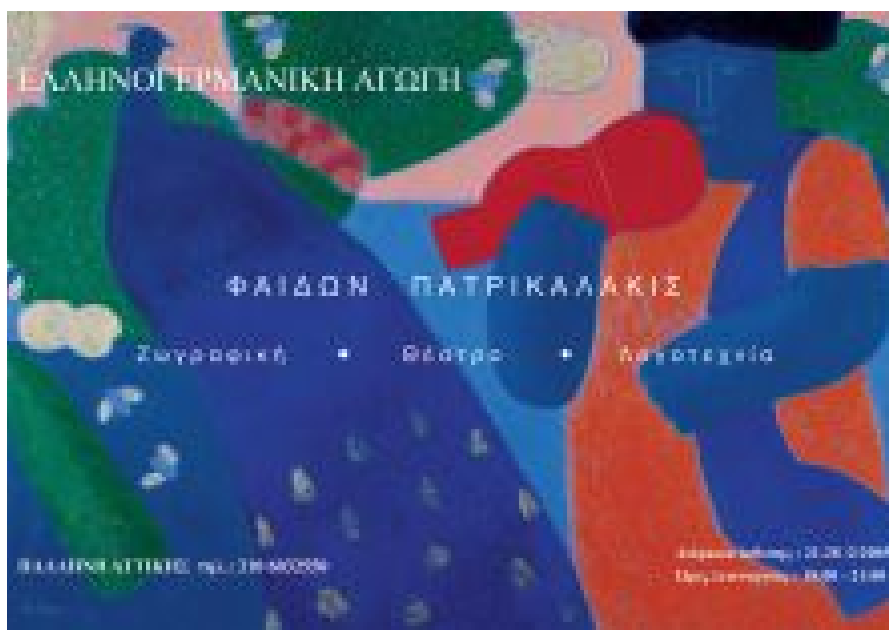

Τα επιβλητικά γλυπτά του Θόδωρου Παπαγιάννη «αγκαλιάζουν» τους επισκέπτες της έκθεσης.

Φαίδων Πατρικαλάκης

Ο Φαίδων Πατρικαλάκης γεννήθηκε στη Δράμα. Σπούδασε αρχικά στη Σχολή Βακαλό, ενώ στη συνέχεια μετέβη στο Παρίσι. Εκεί συνέχισε τις σπουδές του στη ζωγραφική τόσο στην Académie Julian, όσο και στην Académie du Feu με την καθοδήγηση του Jabot, παρακολουθώντας παράλληλα την École du Designe Appliqué à la Mode Historique. Πηγές έμπνευσής του αποτέλεσαν ο Θεόφιλος, το θέατρο Σκιών, αλλά και οι ανθρώπινες φιγούρες του Picasso. Εμπνεύστηκε επίσης από τα αρχαιοελληνικά ειδώλια, από μια πληθώρα στοιχείων της λαϊκής αγιογραφίας, όπως και από διάφορες μορφές τέχνης που συνάντησε στα ταξίδια του σε χώρες της Ευρώπης, της Ασίας, της Β. και Ν. Αμερικής. Εκτός από τη ζωγραφική, ο Φαίδων Πατρικαλάκης έγινε γνωστός και από τη γλυπτική του σε πηλό και πορσελάνη, η οποία διαπνέεται από τις ίδιες αισθητικές αντιλήψεις.

Από το 1960 ασχολήθηκε παράλληλα και με τη σκηνογραφία-ενδυματολογία, έχοντας επιτυχώς συνεργαστεί με πολλούς θιάσους. Στο Παρίσι (1960-64) συνεργάστηκε με την Alliance Francaise για το «Ματωμένο Γάμο» του Λόρκα, αλλά και με άλλα διάσημα θεατρικά σχήματα, ενώ στην Ελλάδα είχε ουσιαστικές και δημιουργικές συνεργασίες με το θέατρο Τέχνης του Κ. Κουν, με το Κ.Θ.Β.Ε., με το θέατρο «Στοά», με το θέατρο Καρέζη - Καζάκου, με το «Ανοιχτό θέατρο», με το «θέατρο Εξαρχείων» κ.α. Ο Φαίδων Πατρικαλάκης δεν είναι μόνον εικαστικός δημιουργός, αλλά και συγγραφέας, καθώς έχει στο ενεργητικό του είκοσι βιβλία που έχουν εκδοθεί από γνωστούς εκδοτικούς οίκους. Ο ευρύτερα καλλιτεργημένος αυτός καλλιτέχνης διαθέτει επίσης σημαντικές και εις βάθος γνώσεις γύρω από τη μουσική, έχοντας επί χρόνια συνεργαστεί, ως παραγωγός, με το Γ΄ Πρόγραμμα της ΕΡΑ. Σε ορισμένα μάλιστα από τα βιβλία του συνδυάζει και αναδεικνύει τη μουσική, σχετιζόμενη με την ιστορία και την εικαστική τέχνη της Ευρώπης.

Τριπλό Αφιέρωμα

Το τριπλό αφιέρωμα για τη ζωγραφική, τη λογοτεχνία και τη σκηνογραφία /ενδυματολογία του πολυτάλαντου Φαίδωνα Πατρικαλάκη παρακολούθησε με ενθουσιασμό το κοινό που είχε γεμίσει την αίθουσα πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής στις 21 Φεβρουαρίου 2005.

Στην έκθεση παρουσιάστηκαν έργα από όλες τις δημιουργικές του μέχρι σήμερα περιόδους. Οι πολύχρωμες φιγούρες των έργων του, αρχετυπικές και ταυτοχρόνως χοϊκές, μετέδιδαν την ατμόσφαιρα μιας αειφορίας διαπολιτιστικών μύθων που μεταπλάθονται σε ζωντανή καθημερινότητα. Αποσπάσματα από το πλούσιο λογοτεχνικό έργο του καλλιτέχνη διάβασε η ηθοποιός του θεάτρου Εξαρχείων, Αννίτα Δεκαβάλλη, ενώ με τη συνοδεία πιάνου από τη Χρυσά Γρένδα τραγούδησαν ντουέτι και άριες του Μπαρόκ (Μοντεβέρντι και Χέντελ) η Ελένη Καραβούζη και ο Νικόλας Σπανός προσδίδοντας ιδιαίτερο τόνο στο κλίμα της ποιητικής του Φαίδωνα Πατρικαλάκη. Η εκδήλωση συγκίνησε και ευαισθητοποίησε ιδιαίτερα τους θεατές - ακροατές της βραδιάς.

Χαιρετιστήρια επιστολή απέστειλε ο Υφυπουργός Πολιτισμού κ. Πέτρος Τατούλης, ενώ την εκδήλωση παρακολούθησε ο Νομάρχης Ανατολικής κ. Λεωνίδας Κουρής.

Ανάμεσα στο κοινό διακρίναμε τον Καθηγητή Γλυπτικής της Α.Σ.Κ.Τ. κ. Θεόδωρο Παπαγιάννη, το γλύπτη Βαγγέλη Μουστάκα, την ποιήτρια Ζωή Σαβίνα, τους ζωγράφους Σαράντη Καραβούζη, Γιούλικα Λακερίδου, Αθηνά Λατινοπούλου, τους ηθοποιούς Τάκη Βουτέρη και Γιώργο Μεσσάλα κ.ά.

Έργο του Φαίδωνα Πατρίκαλακι

Ο ζωγράφος αποκαλύπτει «ζωντανά» τα μυστικά της τέχνης του.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

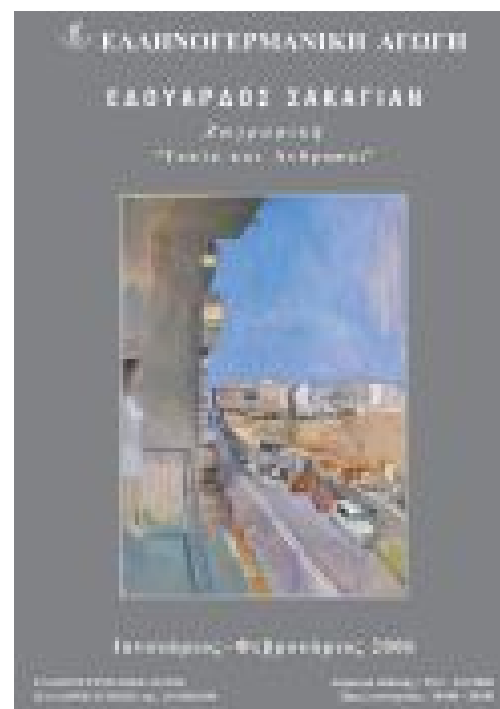
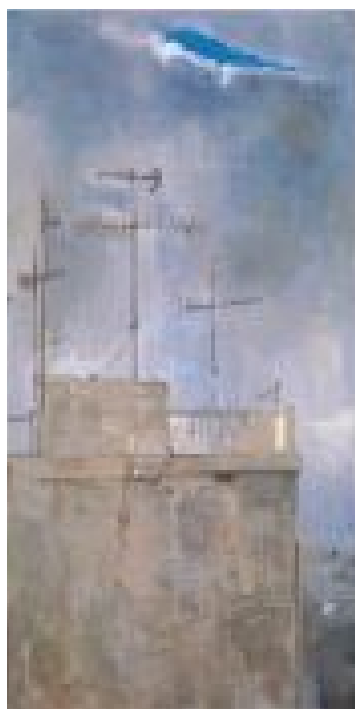
Εδουάρδος Σακαγιάν

Γεννήθηκε το 1957 στη Θεσσαλονίκη και σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1976 - 81) με δασκάλους τους Δημήτρη Μυταρά και Γιάννη Μόραλη. Συνέχισε τις σπουδές του με υποτροφία στην Ecole des Beaux – Arts του Παρισιού, με δάσκαλο εκεί τον L. Cremonini (1984 - 87).

Η εκφραστική ένταση, η εξηρησιονιστική γραφή, η μελετημένη χρωματικότητα, η περιγραφική αποσπασματικότητα και οι παραμορφωτικές της εικαστικές επεμβάσεις, αποτελούν χαρακτηρισικά γνωρίσματα των ανθρωποκεντρικών έργων του. Οι εμπνεύσεις του προέρχονται από το άμεσο περιβάλλον ή από τα βιώματα που έχει ο καλλιτέχνης, χωρίς ωστόσο να παραμένει σε αυτά, αφ' ής στιγμής το ενδιαφέρον του επικεντρώνεται στην υπαρξιακή διάσταση των απεικονιζομένων, μέσα από τις μεταισθήσεις και τον ονειρικό τους κόσμο. Το θέμα γίνεται τρόπος αποτύπωσης ψυχοσυναισθηματικών καταστάσεων, μέσα από τις οποίες αφενός κατοπτρίζεται ο διάλογος του δημιουργού με τα εκφραστικά του μέσα, με τις μνήμες και με την καθημερινότητα, αφετέρου αναδύεται μια απροσδόκητη δραματικότητα, που τονίζει την αγχώδη ματιά του καλλιτέχνη, καθώς διαμορφώνει ένα είδος αυτοβιογραφικών σχεδόν μονολόγων, μέσα από τα έργα του.

Το 1993 τιμήθηκε με το βραβείο Lefranc Bourgeois στο Παρίσι και στη Biennale Αλεξανδρείας.

Η εικαστική του δραστηριότητα περιλαμβάνει πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, ενώ έργα του υπάρχουν στην Εθνική Πινακοθήκη, στην Πινακοθήκη Ρόδου, στο Τελλόγλειο Ίδρυμα Θεσσαλονίκης, στην Εθνική Τράπεζα, στο Υπουργείο Οικονομικών της Γαλλίας, σε σημαντικά επίσης Μουσεία, δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Τοπία και Άνθρωποι

Στο πλαίσιο των πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής εγκαινιάστηκε στις 25 Ιανουαρίου 2006 μία έκθεση με άγνωστα και πρωτοπαρουσιαζόμενα έργα του ζωγράφου Εδουάρδου Σακαγιάν. Τα έργα που παρουσιάστηκαν ανήκουν στην ενότητα «Τοπία και Άνθρωποι» και είναι εμπνευσμένα από το σύγχρονο τρόπο ζωής σε μια μεγαλούπολη. Η έκθεση περιλάμβανε 63 έργα διαφόρων μεγεθών, μέσα από τα οποία αποτυπώθηκε το βλέμμα του ζωγράφου, καθώς περισκοπεί και εμβαθύνει στον ποιητικό λόγο της εικόνας και στη συνομιλία του ατόμου με το χώρο γύρω του. Η εκθεσιακή παρουσίαση ήταν υποδειγματική και εντυπωσίασε τόσο τον ίδιο το δημιουργό όσο και το κοινό που παρέλαβε έναν εικαστικό κατάλογο με την πρώτη δημοσίευση αυτών των έργων (εκδ. Ελληνογερμανικής Αγωγής και Καστανιώτη). Την έκθεση πλαισίωσε συναυλία κλασικής μουσικής με έργα των συνθετών Debussy, Fauré, Rachmaninoff.

Ανάμεσα στους επισκέπτες διακρίναμε το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής κ. Λεωνίδα Κουρή, τους ζωγράφους Φαίδωνα Πατρικαλάκι, Άννα-Μαρία Τσακάλη, Ειρήνη Ηλιοπούλου, Αλέξη Βερούκα, Βασίλη Σολιδάκη, Άννα Μενδρινού, τους γλύπτες Βαγγέλη Μουστάκα, Κώστα Ανδρέου, Σπήλιο Τσούνη, την εκδότρια Άννα Πατάκη, την ποιήτρια Ζωή Σαβίνα κ.ά.

Έργο του Εδουάρδου Σακαγιάν

Στην κατάμεστη αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου πραγματοποιήθηκαν τα εγκαίνια της έκθεσης πρωτοπαρουσιαζόμενων έργων του Εδουάρδου Σακαγιάν.

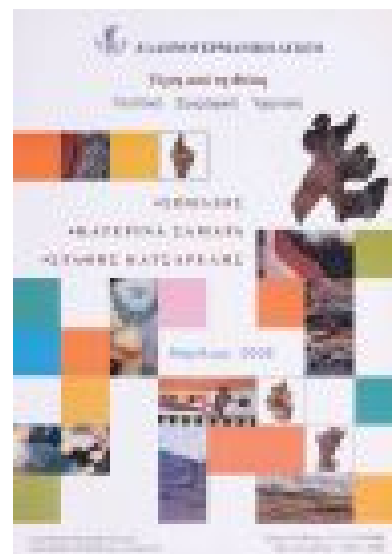
Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Τέχνη από τη φύση

Ο **Στάθης Κατσαρέλης** γεννήθηκε στη Λαμία. Ερχόμενος στην Αθήνα ασχολήθηκε αρχικά με τη φωτογραφία και στη συνέχεια με τη ζωγραφική-υφαντική, δημιουργώντας από το 1981 ταπισερί. Τα έργα του συνδυάζουν παραδοσιακές και δυτικότερες τεχνικές, καθώς αναπτύσσονται σε τρεις διαστάσεις. Χρησιμοποιεί πάντοτε φυτικές βαφές που ο ίδιος τις επεξεργάζεται από το πρώτο μέχρι το τελικό τους στάδιο. Εκφράζει σύγχρονως νεωτερικές αισθητικές αντιλήψεις, ακολουθώντας το διεθνές κίνημα «Arts and Crafts Movement».

Η **Κατερίνα Σαμαρά** έλκει την καταγωγή της από το Σκλήθρο της Λάρισας. Σπούδασε στη Σχολή της Α. Χατζημιχάλη με δάσκαλο το Δ. Διαμαντόπουλο. Κατόπιν (και με υποτροφία του ΕΟΜΜΕΧ) σπούδασε μεταλλοπλαστική και κόσμημα στη Σχολή Umanitaria του Μιλάνου και αργότερα γλυπτική στην Accademia de Belle Arti της ίδιας πόλης, με δάσκαλο το M. Marini. Παρακολούθησε επίσης μαθήματα ταπισερί στη Γενεύη και βιομηχανικό σχέδιο στη Ζυρίχη. Στα έργα της χρησιμοποιεί μέταλλο, ξύλο, σχοινί, πέτρα, χώμα, ύφασμα, ενώ επεξεργάζεται τύπους της ελληνικής μυθολογίας και της λαϊκής παράδοσης δίνοντας έμφαση στην έννοια του χρόνου και των ανθρώπινων σχέσεων. Έχει εικονογραφήσει και βιβλία. Από το 1991 διδάσκει στο Θεσσαλικό Πανεπιστήμιο.

Ο **Σπήλιος** γνώρισε την τέχνη της γλυπτικής σε ξύλο και κατόπιν στα μέταλλα, κοντά σε παραδοσιακούς ξυλογλύπτες. Παράλληλα διδάχτηκε ζωγραφική και αιογραφία από το Σπύρο Βασιλείου και το Γιάννη Τσαρούχη, ενώ στη συνέχεια πειραματίστηκε με διάφορα φυσικά υλικά και objects trouvés. Τα έργα του εμπεριέχουν κίνηση και πλαστικότητα που αναδεικνύονται μέσα από τα μικρά, τα μεγαλύτερα ή και τα μνημειώδη τους μεγέθη, καθώς ο καλλιτέχνης αφήνει εμφανή την ανθρώπινη χειρονομία να αποτυπώνεται στις επιφάνειές τους.

Στάθης Κατσαρέλης Κατερίνα Σαμαρά, Σπήλιος Η ημέρα της Γης με έργα τέχνης

Με την ευκαιρία του εορτασμού της ημέρας της Γης η Ελληνογερμανική Αγωγή παρουσίασε την έκθεση «Τέχνη από τη Φύση» με έργα τριών εικαστικών δημιουργών που χρησιμοποιούν φυσικά υλικά. Πρόκειται για το Σπήλιο, την Κατερίνα Σαμαρά και το Στάθη Κατσαρέλη. Τα εγκαίνια της έκθεσης πραγματοποιήθηκαν με μία εικαστική και μουσική εκδήλωση στις 10 Απριλίου στην Ελληνογερμανική Αγωγή.

Στο πρώτο μέρος της εκδήλωσης παρουσιάστηκε μία μεγάλη και αντιπροσωπευτική έκθεση των τριών καλλιτεχνών: του Σπήλιου με έργα γλυπτικής και ζωγραφικής, της Κατερίνας Σαμαρά με έργα αναγλυποποιημένης ζωγραφικής από διάφορα χρώματα χωμάτων και υφασμάτων και του Στάθη Κατσαρέλη με υφαντά και φυσικές χρωστικές. Το κοινό εντυπωσιάσε η πρωτοτυπία των έργων των τριών καλλιτεχνών, καθώς έδωσαν μία διαφορετική διάσταση στην παράδοση.

Το δεύτερο μέρος της εκδήλωσης ήταν ένα μουσικό σύνολο από τους Χάρη Λαμπράκη, Σπυριδούλα Μπάκα, Περικλή Παπαπετρόπουλο, οι οποίοι τραγούδησαν παραδοσιακά και σύγχρονα τραγούδια που παρέπεμπαν σε μνήμες και σε καθημερινά παναθρώπινα βιώματα. Η βραδιά των εγκαινίων έμεινε σε όλη της αξεχάστη.

Έργο του Στάθη Κατσαρέλη

Όλοι θαύμασαν τα πρωτότυπα έργα που εκτέθηκαν στην Ελληνογερμανική Αγωγή

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Καλλιτεχνικό Τρίπτυχο

Ο **Αλέξανδρος Μουστάκας** γεννήθηκε στην Αθήνα το 1970. Σπούδασε Ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας, με δάσκαλους το Δημοσθένη Κοκκινίδη και το Δημήτρη Μυταρά. Παρακολούθησε επίσης μαθήματα χαρακτικής με το Γιώργο Παπαδάκη και γλυπτικής με το Σταύρο Βαλασάκη. Μαθήτευσε επίσης στη γλυπτική και στο σχέδιο δίπλα στο γλύπτη Β. Μουστάκα. Το 2003 έθεσε υποψηφιότητα για τη θέση του Επίκουρου Καθηγητή Ζωγραφικής στην Α.Σ.Κ.Τ. Έργα του βρίσκονται σε Μουσεία, δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους. Σημαντικές διακρίσεις: Α΄ βραβείο στον Εικαστικό Διαγωνισμό του Δήμου Αθηναίων (1994), το Α΄ βραβείο με θέμα «Σιδηρόδρομος και Περιβάλλον» (Αθήνα 1996), το Α΄ βραβείο του Η.Σ.Α.Π. για το Σταθμό «Πετράλων» (Αθήνα 2002), το Α΄ βραβείο του Η.Σ.Α.Π για το Σταθμό «Άγιος Νικόλαος» (Αθήνα 2003), το Γ΄ βραβείο για το «Μνημείο Γενοκτονίας» (Θεσσαλονίκη 2005), το Γ΄ βραβείο για το «Μνημείο Εθνικής Αντίστασης» (Βόλος 2005) και το Β΄ βραβείο για το «Μνημείο του Ποντιακού και Μικρασιατικού Ελληνισμού» (Δήμος Ανατολής Ιωαννίνων, 2006).

Ο **Βαγγέλης Μουστάκας** γεννήθηκε στον Πειραιά. Σπούδασε γλυπτική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας (1950-54). Με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. κατά το διάστημα το 1960-63 παρακολούθησε την τέχνη της χαλκοκοιτικής στα Καλλιτεχνικά Χυτήρια του Cavaliere Bruno Bearzi. Στην Accademia di Belle Arti κατά την ίδια χρονική περίοδο παρακολούθησε μαθήματα γλυπτικής και χαρακτικής. Εδωσε διαλέξεις και σεμινάρια σε πανεπιστήμια των Η.Π.Α. Το 1963 εξέθεσε στη Φλωρεντία μαζί με έργα των De Chirico, Rosai Sofici, Sassu Tosi, Gutuso. Την ίδια περίοδο συνεργάστηκε και με το γνωστό αρχιτέκτονα Walter Gropius. Τιμήθηκε με πολλά βραβεία. Ξεχωριστή διάκριση υπήρξε το Χρυσό Μετάλλιο που έλαβε στη «Biennale Alexandria '68» της Αιγύπτου.

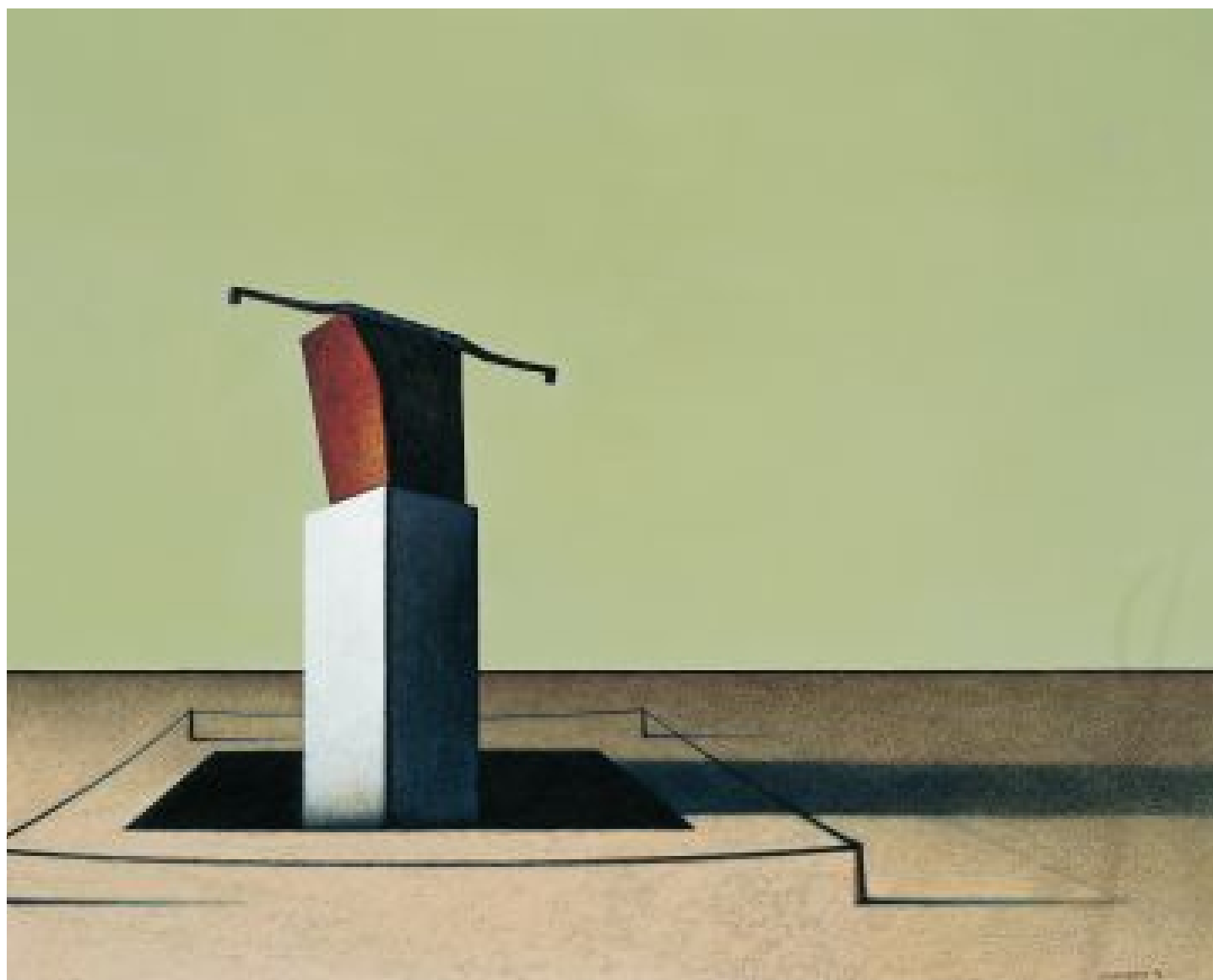
Αλέξανδρος Μουστάκας, Βαγγέλης Μουστάκας, Ζωή Σαβίνα **«Δεσμοί ζωής και τέχνης»**

Οι φίλοι της Ελληνογερμανικής Αγωγής, οι φίλοι και θαυμαστές της οικογένειας Μουστάκα είχαν την ευκαιρία στις 29 Οκτωβρίου 2007 να απολαύσουν αντιπροσωπευτικά έργα σε μπρούντζο και μάρμαρο του Βαγγέλη Μουστάκα, καθώς και εικαστικά έργα του Αλέξανδρου. Σε μια ειδικά διαμορφωμένη γωνιά του σχολείου, ήταν τοποθετημένη μια «εγκατάσταση» της Ζωής Σαβίνα, με κρεμασμένα στα κλαδιά ενός δέντρου τα ποιητικά χαϊκού της, ως σεληνοδοείκτες, ζωγραφικές και ποιητικές σταγόνες που προκαλούσαν μία ευχάριστη αίσθηση.

Παρότι και οι τρεις καλλιτέχνες εκφράζονται μέσα από διαφορετικά ιδιώματα και τρόπους, η εκθεσιακή παρουσίαση υπήρξε υποδειγματική, γιατί έφερνε στο προσκήνιο έναν ουσιαστικό διάλογο ανάμεσα στα έργα, καθώς συμπλήρωναν νοηματικά το ένα το άλλο, συνενώνοντας μνήμες με εντυπώσεις και αρχέτυπα με καθημερινότητες.

Για τη γλυπτική και τη ζωγραφική του Βαγγέλη και του Αλέξανδρου Μουστάκα, μίλησε η κριτικός και ιστορικός τέχνης κ. Αθηνά Σχινά. Για την ποιήτρια Ζωή Σαβίνα, μίλησε η ποιήτρια Γιολάντα Πέγκλη, ενώ ακούστηκαν μελοποιημένα ποιήματα από τη συνθέτρια Ειρήνη Μπουρνόου που έπαιξε στο πιάνο, με στίχους που τραγούδησε η Μελίνα Μυλωνά. Η βραδιά έκλεισε με τη συγκινητική ομιλία του Βαγγέλη Μουστάκα.

Ανάμεσα στο πολυπληθές κοινό, διακρίναμε τον πρόεδρο του μουσείου Βορρέ, κ. Ίωνα Βορρέ, τη ζωγράφο Πόπη Ζωΐδη, το ζωγράφο Φαίδωνα Πατρικαλάκη, το γλύπτη Ανδρέα Λόλη, το ναύαρχο κ. Κώστα Καταγά, τον πρώην υφυπουργό Εθνικής Άμυνας κ. Δημήτρη Αποστολάκη, τη λέκτορα του Παντείου Πανεπιστημίου κ. Μαριάνθη Ευσταθοπούλου, τον Πρόεδρο κέντρου λοιμωδών νόσων κ. Γιάννη Πιερρουτσάκο, τους γλύπτες Σώτο Αλεξίου και Θόδωρο Βασιλόπουλο, το ζωγράφο Φαίδωνα Παπαδαντωνάκη, το μουσικοσυνθέτη Βαγγέλη Κατσούλη, το γλύπτη Γιώργο Μουρτζούκο και το Γενικό Γραμματέα συντονισμού του κέντρου Ελληνισμού κ. Νίκο Πολυχρονίδη.

Έργο του Αλέξανδρου Μουστάκα

Δεσμοί ζωής, τέχνης και φιλίας

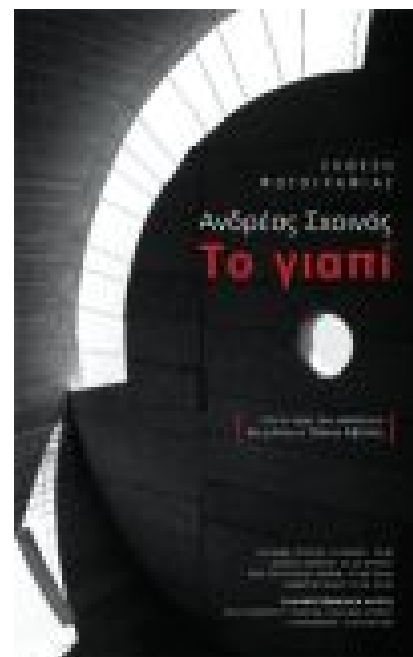
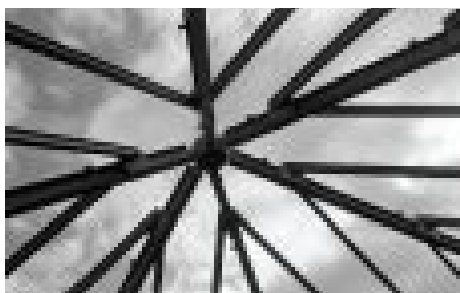

Ζωγραφική, γλυπτική και ποίηση, μία μοναδική «συνάντηση» στην Ελληνογερμανική Αγωγή

Ανδρέας Σχοινιάς

Ο Ανδρέας Σχοινιάς γεννήθηκε το 1950 στη Νίκαια, όπου μεγάλωσε και συνεχίζει να ζει μέχρι σήμερα. Την περίοδο που εργαζόταν ως σχεδιαστής αρχιτεκτονικού σχεδίου είχε την πρώτη του επαφή με τη φωτογραφία, αλλά ερασιτεχνικά. Ασχολήθηκε πιο μεθοδικά, ίσως και πιο επαγγελματικά από το 1987, ξεκινώντας μαθήματα στο «Φωτογραφικό Κύκλο», με δάσκαλό του τον Πλάτωνα Ριβέλλη. Συμμετείχε σε όλες τις ομαδικές εκθέσεις του «Φωτογραφικού Κύκλου» και παρουσίασε ατομική δουλειά του σε οκτώ εκθέσεις. Έχει εκδώσει 4 μονολόγους και έχουν δημοσιευθεί φωτογραφίες του σε όλους τους καταλόγους εκθέσεων του «Κύκλου». Συμμετοχή σε ομαδικές εκθέσεις του «Κύκλου»: 1989 Στρασβούργο / 1989 Μόντρεαλ / 1989 Αθήνα, Μάιος Μήνας της Φωτογραφίας / 1990 Αθήνα, Πάρκο Ελευθερίας / 1991 Αθήνα, μπαρ Booze / 1992 Αθήνα, Πνευματικό Κέντρο / 1992 Πάτρα / 1993 και 1994 Θεσσαλονίκη, Μύλος / 1994 Αθήνα, Πάρκο Ελευθερίας / 1998 Αθήνα, Σπίτι της Κύπρου «10 χρόνια Κύκλος».

Ατομικές εκθέσεις: 1993 Θεσσαλονίκη, Γαλλικό Ινστιτούτο / 1996 Θεσσαλονίκη / 1996 Αθήνα Gallery Φ. Κύκλος / 1997 Σκόπελος, Φωτ. Κέντρο / 1997 Αθήνα, Πολιτιστικό Στέκι «Διάβαση» / 1999 Αθήνα, Gallery Φ. Κύκλου / 2007 Παλλήνη, Ελληνογερμανική Αγωγή. Εκδόσεις, Μονογραφίες: 1992 μονογραφία «ΓΕΙΤΟΝΙΑ» / 1997 μονογραφία «ΗΜΕΡΑ ΓΑΜΟΥ» / 2007 «ΤΟ ΓΙΑΠΙ» / 2011 «ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ».

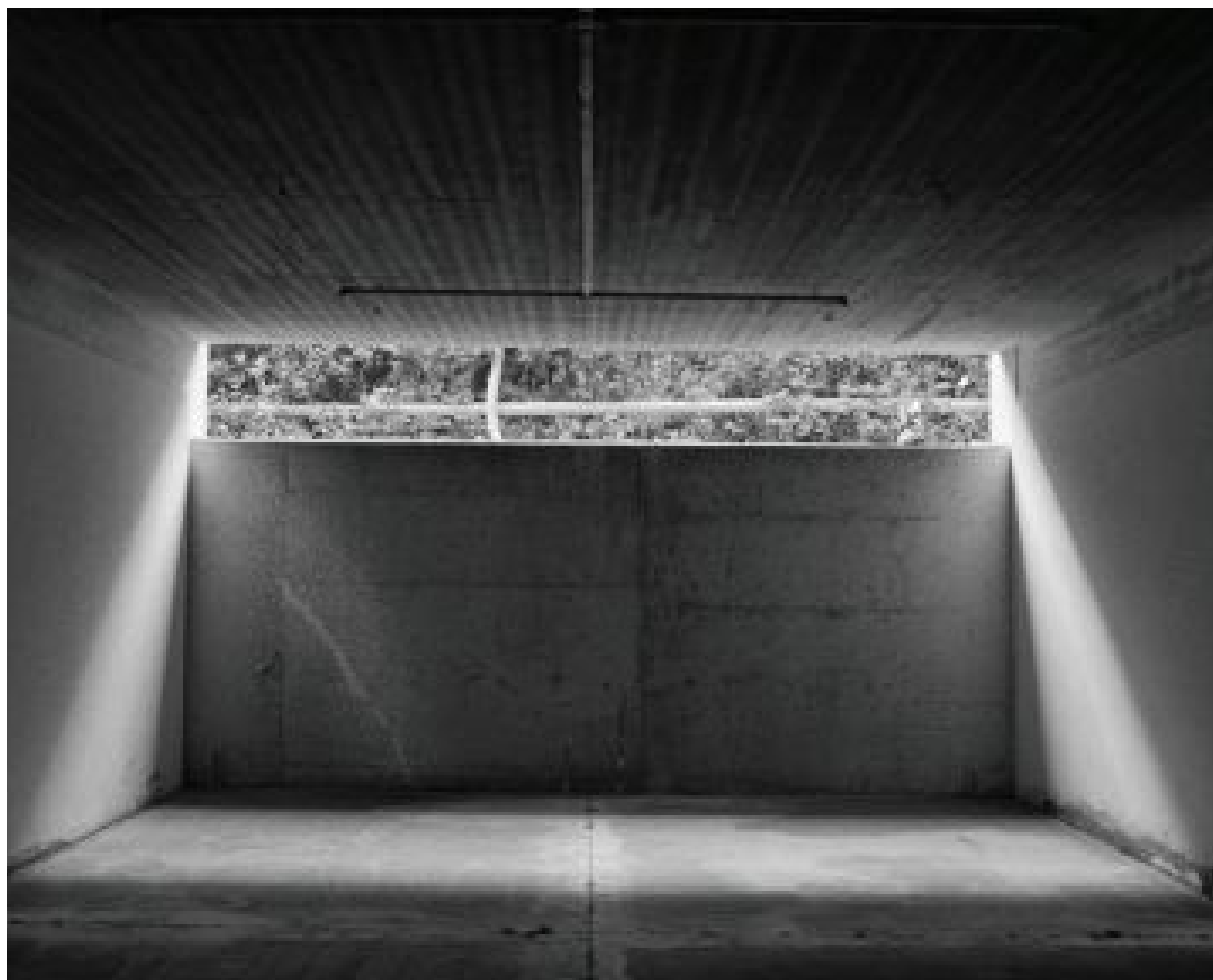
«Το γιαπί» του Ανδρέα Σχοινιά

Μία πρωτότυπη έκθεση φωτογραφίας του Ανδρέα Σχοινιά με τίτλο «Το γιαπί» πραγματοποιήθηκε στις 13 Ιουνίου 2007 στην Ελληνογερμανική Αγωγή.

Όλες οι φωτογραφίες που εκτέθηκαν στην αίθουσα εκδηλώσεων του σχολείου παρέπεμπαν και μετέφεραν τους επισκέπτες της έκθεσης σε ένα γιαπί, στο γιαπί της Ελληνογερμανικής, που έγινε και το γιαπί του Ανδρέα Σχοινιά.

Ο φωτογράφος...είδε το εργοτάξιο, η εικαστική του ανησυχία εστίασε στην οικοδομή και η περιπέτεια ξεκίνησε. Ο Ανδρέας Σχοινιάς φωτογράφιζε το γιαπί σε όλη τη διάρκεια των εργασιών κτιριακής επέκτασης του σχολείου. Ανάμεσα στους χτίστες, τους σοβατζήδες, τους μαραγκούς, ένας εργάτης της τέχνης έκανε καθημερινά τη βόλτα του στην οικοδομή. Εκείνος δεν ανησυχούσε για τους χρόνους, την κατασκευή και το συντονισμό του έργου. Χαμογελαστός αναζητούσε τη στιγμή, αποτύπωνε τις εικόνες, έψαχνε το φως και τη σκιά, αναδείκνυε πρόσωπα και πράγματα, δίνοντάς τους μια ιδιαίτερη αξία.

Για το φωτογράφο Ανδρέα Σχοινιά και το έργο του μίλησε στα εγκαίνια της έκθεσης ο Πλάτων Ριβέλλης, ο οποίος χαρακτήρισε την ιδέα της φωτογραφικής απεικόνισης του εργοταξίου ασυνήθιστη, προκλητική και πρωτότυπη. Για την Ελληνογερμανική Αγωγή η φωτογραφική αυτή δουλειά έχει μια ιδιαίτερη αξία, καθώς μέσα στις εικόνες της αποτυπώνονται στιγμές και συναισθήματα από μια ξεχωριστή και δημιουργική χρονιά. Το καλλιτεχνικό λεύκωμα με τις φωτογραφίες του Ανδρέα Σχοινιά, το οποίο παρουσιάστηκε στην εκδήλωση, αποτελεί για όλους μια τρυφερή ανάμνηση από τα πρόσωπα και τα πράγματα που σημάδεψαν αυτή τη χρονιά.

Φωτογραφία του Ανδρέα Σχοινά

Στιγμιότυπο από τη βραδιά των εγκαινίων

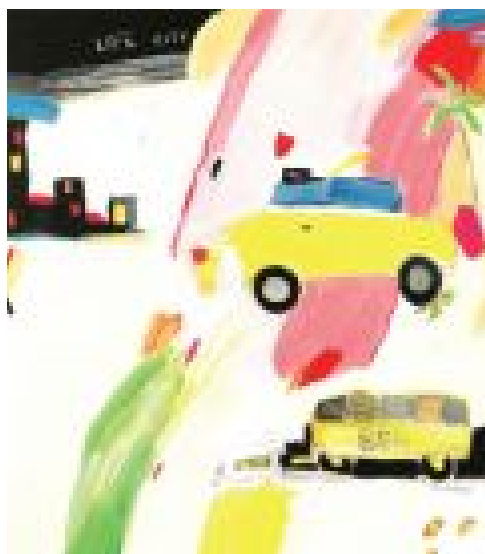

Οι επισκέπτες θαύμασαν τις φωτογραφίες του «γιασιού».

Χάρης Λάμπερτ

Ο Χάρης Λάμπερτ (Χαραλαμπίτος) γεννήθηκε το 1955 στη Νέα Ζηλανδία από Έλληνες γονείς. Το 1964 επέστρεψε οικογενειακώς στην Αθήνα, όπου ολοκλήρωσε σε ελληνικό σχολείο τις εγκύκλιες σπουδές του. Ζωγραφική σπούδασε αρχικά στο Λονδίνο (Arts' College του London University) και κατόπιν στο Παρίσι (Ecole Nationale Supérieure des Arts et Metiers Appliqués, συνεχίζοντας στην Ecole Nationale Supérieure des Beaux-Arts), όπου αποφοίτησε ως «ειδικό ταλέντο» με έπαινο της Εταιρείας Γάλλων Καλλιτεχνών. Στο Παρίσι παρέμεινε συνολικά έντεκα χρόνια (1974-1985). Εκεί εργάστηκε και διακρίθηκε ως καλλιτέχνης, ενώ την επιτυχημένη σταδιοδρομία του συνέχισε για άλλα έντεκα χρόνια (1985 – 1996) στο Τόκιο της Ιαπωνίας χωρίς ενδιαμέσως να διακόψει τις σχέσεις του με την Ελλάδα, στην οποία επέστρεψε οριστικά το 1996. Ο Χάρης Λάμπερτ θεωρείται ένας από τους κύριους εκπροσώπους της σύγχρονης pop art, την οποία ανανέωσε με έναν προσωπικό του εκφραστικό τρόπο, συνδυάζοντας τις όψεις μιας διεθνοποιημένης αστικής καθημερινότητας με ουσιαστικές πνευματικές αναζητήσεις. Είναι εισηγητής της «New Pop Art», την οποία πρωτοπαρουσίασε στο Παρίσι το 1981.

Το 1987 παρουσίασε επίσης για πρώτη φορά (σε έκθεση στο Τόκιο και αργότερα στη Μαδρίτη) έργα του από την ενότητα «Spiritual Pop Art» (την οποία πρώτος καθιέρωσε). Από το 1992 άρχισε εικαστικά να διατυπώνει τα θέματά του μέσα από μια τρίτη του ενότητα, τη «New Renaissance» (δικός του κι αυτός όρος, ο οποίος έγινε ευρύτερα αποδεκτός). Είναι ένας πολυτάλαντος και αναγνωρισμένος καλλιτέχνης. Σήμερα προβάλλει τη σύγχρονη pop art αντίληψη μέσα από τις αξίες ενός «Νέου Ουμανισμού». Στα έργα του συνδυάζει παραδοσιακά υλικά και τεχνικές με σύγχρονα μέσα, όπως είναι τα φθορίζοντα χρώματα, το video, το υπεριώδες φως - black light κ.ά.

Μια διαφορετική βραδιά τέχνης

Μαγική θα μπορούσε να χαρακτηρίσει κανείς την εκθεσιακή παρουσίαση των έργων του Χάρη Λάμπερτ στην Ελληνογερμανική Αγωγή στις 7 Μαΐου 2007. Από την είσοδο του σχολείου διακρινόταν τοποθετημένος ιδανικά στο ευρύχωρο αίθριο ο «Νεο-Αναγεννησιακός» και πραγματικά εντυπωσιακών διαστάσεων πίνακας του καλλιτέχνη «Άσωτος Υιός», ένα έργο βιβλικής έμπνευσης και σύγχρονης εικαστικής δραματοουργίας.

Την υποβλητική ατμόσφαιρα διαμόρφωναν η κλασική μουσική, τα φθορίζοντα χρώματα των πινάκων, που ήταν τοποθετημένα σε κατάλληλες θέσεις, έτσι ώστε να δέχονται υπεριώδη φωτισμό, ο οποίος αναδείκνυε τις διαφορετικές τους όψεις.

Ο κόσμος που είχε φτάσει από νωρίς είχε την ευκαιρία να δει έργα από τη «New Pop» περίοδο του καλλιτέχνη, όπως επίσης και από τη «Νεο-Αναγεννησιακή» του σειρά.

Ανάμεσα στους επισκέπτες της έκθεσης διακρίναμε τον Πρόεδρο του Οργανισμού Προβολής Ελληνικού Πολιτισμού κ. Μιχάλη Σιώπη, το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής κ. Λεωνίδα Κουρή, τους ζωγράφους Χρήστο Κεχαγιόγλου, Matiko Matsuda, Γιάννη Αδαμάκη, Γιώργο Χαδούλη, το γλύπτη Βαγγέλη Μουστάκα κ.ά.

Έργο του Χάνη Λάμπερτ

Μια διαφορετική βραδιά τέχνης είχαν την ευκαιρία να απολαύσουν οι επισκέπτες της έκθεσης.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Οι δρόμοι της μάσκας

Στην έκθεση παρουσιάστηκαν μάσκες τελετουργίας (μαζί με τα συνοδευτικά τους αντικείμενα), προερχόμενα όλα από διαφορετικά μέρη της γης. Οι μάσκες, φιλοτεχνημένες από τους αυθεντικούς χρήστες τους, ήταν κατασκευασμένες με διάφορους τρόπους και υλικά, προβάλλοντας τα ήθη και τα έθιμα λαών, φυλών και εθνοτήτων, αρκετών χαρακτηριστικών εξω - ευρωπαϊκών πολιτισμών. Τα συγκεκριμένα έργα (που αποτελούν μέρος της Συλλογής του Φώτη Καγγελάρη) φέρουν αποτυπωμένες στιγμές ζωής, διαποτισμένες με δοξασίες ανθρώπων, οι οποίοι μεταμφιέζονται στην καθημερινότητά τους, χρησιμοποιώντας την μάσκα, αποτροπαϊκά ή ευετηριακά, σε τελετές που αφορούν, (τόσο στο παρελθόν, όσο και στο παρόν) εξορκισμούς, περιτομές, γάμους και θανάτους ή την καλή σοδειά, αλλά και διάφορες επίσης πρακτικές θεραπείες ή μαγείας. Φοριούνται συνήθως από μάγους, θεραπευτές, σαμάνους, αρχηγούς ή χορευτές, αλλά και συμμετέχοντα πρόσωπα στις τελετές, οι οποίες γίνονται μέχρι και σήμερα, σε λιγότερο γνωστές και απομακρυσμένες περιοχές διαφόρων χωρών.

Οι μάσκες του κόσμου

Στο πλαίσιο των πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής εγκαινιάστηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2007 έκθεση με ένα μεγάλο σύνολο από μάσκες τελετουργίας, προερχόμενες από διάφορα μέρη και πλάτη της γης, μαζί με συνοδευτικά τους αντικείμενα.

Η συλλογή ανήκει στο Φώτη Καγγελάρη, ο οποίος τις συγκέντρωσε προσεκτικά μετά από πολύχρονη έρευνα και αναρίθμητα ταξίδια που πραγματοποίησε σε μέρη που δύσκολα κανείς μπορεί να φτάσει. Ο ίδιος έχει σήμερα στην κατοχή του περισσότερες από 900 μάσκες και ακόμη μεγαλύτερο αριθμό συνοδευτικών αντικειμένων που τις πλαισιώνουν.

Στην αίθουσα εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής παρουσιάστηκε μία έκθεση από τις μάσκες της ανεκτίμητης αυτής συλλογής. Πρόκειται για μάσκες φιλοτεχνημένες με διάφορους τρόπους και υλικά, οι οποίες προβάλλουν τα ήθη και τα έθιμα λαών, φυλών και εθνοτήτων πολλών εξωευρωπαϊκών πολιτισμών. Αποτυπώνουν στιγμές ζωής διαποτισμένες με δοξασίες ανθρώπων, όπως αυτοί μεταμφιέζονται στην καθημερινότητά τους χρησιμοποιώντας τη μάσκα αποτροπαϊκά ή ευετηριακά σε τελετές εξορκισμών, περιτομής, γάμου ή θανάτου, αλλά και καλής εσοδείας, ενώ άλλες αφορούν πρακτικές θεραπείες ή μαγείας. Ορισμένες μάσκες μάλιστα είναι σπάνιες, καθώς ανήκουν σε φυλές που ήδη εξαφανίστηκαν ή βρίσκονται υπό εξαφάνιση. Φοριούνται συνήθως από μάγους, θεραπευτές, σαμάνους, αρχηγούς ή χορευτές και συμμετέχοντα πρόσωπα στις τελετές.

Στην έκθεση με τίτλο «Οι Δρόμοι της Μάσκας» μίλησε ο ίδιος ο συλλέκτης, Φώτης Καγγελάρης, για τις μοναδικές του εμπειρίες. Η βραδιά έκλεισε με ζωντανή αφρικανική μουσική.

Μία από τις μάσκες της συλλογής

Μία πρωτότυπη βραδιά γεμάτη τέχνη και μουσική από όλο τον κόσμο

Από τα εγκαίνια της έκθεσης

Έκθεση Γλυπτικής / 15 Οκτωβρίου - 26 Οκτωβρίου 2008

Ανδρέας Λόλης

Ο Ανδρέας Λόλης γεννήθηκε στο Αργυρόκαστρο το 1970. Από τα παιδικά του χρόνια, το ενδιαφέρον του στράφηκε προς στην εικαστική δημιουργία. Το 1984 εισήχθη και φοίτησε σε καλλιτεχνικό Λύκειο, το οποίο τελείωσε με «άριστα», έχοντας παρακολουθήσει εκεί μαθήματα τέχνης από τους δασκάλους του, το Στέφανο Παπαμιχαήλ και το Γρηγόρη Κωστάκη.

Το 1991 εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών όπου σπούδασε γλυπτική με καθηγητή το Θεόδωρο Παπαγιάννη. Κατά τη διάρκεια της φοίτησής του υπήρξε και βοηθός του καθηγητή Θ. Παπαγιάννη στο προσωπικό του εργαστήριο. Συνεργάστηκε επίσης και με άλλους γλύπτες, όπως με τον Κώστα Δικέφαλο. Το 2002 ολοκλήρωσε τις σπουδές του με «άριστα».

Το 2005 με υποτροφία του Ι.Κ.Υ. μετέβη για μεταπτυχιακές σπουδές στην Carrara της Ιταλίας, όπου αποφοίτησε με «άριστα» και βραβεύτηκε.

Συμμετείχε σε διάφορα Συμπόσια Γλυπτικής, όπως στο Συμπόσιο Δήμου Ιωαννιτών (1996), Λεμεσού, (Κύπρος 1999), Καλαμάτας (2000), Δήμου Αιγάλεω (2001), στο Dubai των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (2003), στην Κοινότητα Διονύσου Αττικής (2004), στην Carrara Ιταλίας (2005), στη Νίκαια του Πειραιά (2006), στο Δήμο Άνοιξης Αττικής (2008). Έλαβε επίσης μέρος στα Ανοικτά Εργαστήρια Γλυπτικής (Art Workshops) στο Ρέθυμνο Κρήτης (1998) και στο Σάουεν Βερολίνου (2000).

Ο Ανδρέας Λόλης έλαβε τις εξής διακρίσεις: υποτροφία στο τρίτο έτος των σπουδών του από την Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών Αθήνας (1998), υποτροφία του Ι.Κ.Υ. για μεταπτυχιακές σπουδές στο εξωτερικό (2003) και το Βραβείο «MANUCCI» από την Carrara της Ιταλίας (2008).

Έχει μέχρι σήμερα (2011) στο ενεργητικό του, τρεις ατομικές εκθέσεις και αρκετές ομαδικές συμμετοχές.

Τα «ζωντανά» γλυπτά του Ανδρέα Λόλη

Στην αίθουσα των πολιτιστικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής στη Παλλήνη πραγματοποιήθηκαν στις 15 Οκτωβρίου 2008 τα εγκαίνια της έκθεσης του σύγχρονου και ταλαντούχου γλύπτη Ανδρέα Λόλη. Παρουσιάστηκε μια αντιπροσωπευτική ομάδα έργων σε μάρμαρο από τα παλαιότερά του γλυπτά και μαζί με αυτά, μια ενότητα αδημοσίευτη των πρόσφατων έργων του, για τα οποία βραβεύθηκε ο καλλιτέχνης στην Carrara της Ιταλίας.

Ο κόσμος θαύμασε και περιεργάστηκε τις διαφάνειες των έργων του καλλιτέχνη, αρκετά από τα οποία θυμίζουν το φιλμ της φωτογραφίας, που εξαφανίζεται σταδιακά εξαιτίας των σύγχρονων ψηφιακών μέσων. Την υλική και «ονειρική» πραγματικότητα που δημιουργείται στα έργα της γης ή στο στερέωμα των γαλαξιών απέδωσε με «ζωντανή γλυπτική», στο τέλος της εκδήλωσης, η Βασιλική Σαχαζή, χορογράφος, μουσικός και performer. Τα επτά γλυπτά της δεύτερης ενότητας του Ανδρέα Λόλη έγιναν ξαφνικά οκτώ, με την προσθήκη της κινούμενης γλυπτικής, που αποτελούσε την πρωτότυπη performance στο αίθριο του σχολείου.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους ο βουλευτής Ιωαννίνων του ΠΑΣΟΚ κ. Μιχάλης Παντούδας, ο καθηγητής γλυπτικής της Α.Σ.Κ.Τ. κ. Θεόδωρος Παπαγιάννης, ο γλύπτης Βαγγέλης Μουστάκας, η ποιήτρια Ζωή Σαββίνα, ο συλλέκτης Γ. Κωστόπουλος κ.ά.

Γλυπτό του Ανδρέα Λόρη

Ο γλύπτης δέχεται τα συγχαρητήρια των συναδέλφων του τη βραδιά των εγκαινίων.

Τα έργα του γλύπτη μάγεψαν τους επισκέπτες της έκθεσης.

Ντιάνα Μπισογιάννη

Η Ντιάνα Μπισογιάννη γεννήθηκε στην Αθήνα και ολοκλήρωσε τις σπουδές της στη Σχολή Βακαλό. Λίγα χρόνια αργότερα παρακολούθησε μαθήματα στο Λονδίνο, όπου φοίτησε στο Τμήμα Craft Art του Royal College. Τα μαθήματα αυτά, με μεταπτυχιακά σεμινάρια και εξειδίκευση στην Textile Art, τα συνέχισε στην Αμερική και συγκεκριμένα στη Νέα Υόρκη. Όταν επέστρεψε πια στην Ελλάδα παρουσίασε στο ευρύ κοινό έργα της στο πλαίσιο ατομικών και επιλεγμένων ομαδικών εκθέσεων. Τα έργα της αποτελούν γλυπτοζωγραφικές κατασκευές σε ύφασμα. Η ίδια η δημιουργός εκφράζεται μέσα από ένα post – pop ιδίωμα, εμπνεύμενη από αρχέτυπα, από μορφές και μοτίβα της ιστορίας και της παράδοσης, καθώς και από την καθημερινή ζωή.

Σήμερα εργάζεται με μικτά υλικά και τεχνικές, ακολουθώντας το πνεύμα του Arts and Crafts Movement. Από το 1990 και για είκοσι χρόνια, παράλληλα με το εικαστικό της έργο, διύθυνε και τη «Diana Gallery».

Αντιπροσωπευτικές ατομικές της εκθέσεις: «Αίθουσα Τέχνης ΖΜ» Θεσσαλονίκη, 2000 / «Αίθουσα CLIO» στο Artower Agora της Αθήνας, 2000 / «LS Gallery», Ελούντα Κρήτης, 2002 / «Αίθουσα Τέχνης ΖΜ», Θεσσαλονίκη, 2003 / «Ελληνογερμανική Αγωγή», Παλλήνη Αττικής, 2008 / «Πάρκο Ελευθερίας» του Δήμου Αθηναίων, 2009 / «Γενί Τζαμί», Παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο Θεσσαλονίκης, 2010.

Επιλογή από ομαδικές της συμμετοχές: 10th International Triennial of Tapestry, Central Museum of Textiles, Lodz, 2001 / «Diana Gallery Down Town», Αθήνα 2001 / «Art 2 Use – Art 2 Wear», Αθήνα, 2001 / «Diana Gallery Down Town», Αθήνα, 2002.

Μια εκσυγχρονισμένη Εθνική Επέτειος

Ο εορτασμός της εθνικής επετείου πραγματοποιήθηκε στις 20 Μαρτίου 2008. Αυτή η γιορτή τα είχε όλα, καθώς περιλάμβανε ομιλίες, μουσική και εικαστικά. Το επετειακό αφιέρωμα στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και στην ημέρα της Εθνικής ανεξαρτησίας άρχισε με ομιλία του ήλεκτορα της Θεολογικής Σχολής Αθηνών κ. Μιχάλη Μαριώρα, ο οποίος επικεντρώθηκε στη σημασία του γεγονότος και στη συμβολή τόσο των Αγωνιστών, όσο και της Ορθοδοξίας για την Ελευθερία. Ακολούθησε ο χαιρετισμός του Σεβασμιότατου Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής κ.κ. Νικόλαου, ο οποίος ήταν ενθουσιώδης και εντυπωσίασε το κοινό για την ευρυμάθεια και την καλλιέργειά του. Κύριος ομιλητής της εκδήλωσης ήταν ο καθηγητής της Εκκλησιαστικής Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών κ. Σπυρίδων Κοντογιάννης, που με τις κατάλληλες αναδρομές στο παρελθόν, τόνισε τη ζωτικότητα και τη συνεκτικότητα της παράδοσης, αλλά και των τρόπων που οι διαστάσεις της καθορίζουν το παρόν της Ελληνορθοδοξίας.

Η εκδήλωση ολοκληρώθηκε με ομιλία και προβολές εικόνων των πρωτοποριακών έργων της εικαστικής δημιουργού Ντιάνας Μπισογιάννη από την Κριτικό και Ιστορικό Τέχνης κ. Αθηνά Σχινά, που επιμελήθηκε την έκθεση. Η ομιλήτρια ανέλυσε τις καταβολές της γλυπτοζωγραφικής σε ύφασμα και τους τρόπους αξιοποίησης από την Μπισογιάννη της βυζαντινής και νεότερης παρακαταθήκης, μέσα από τη χειροτεχνία και την pop art αντίληψη που μεταφέρουν τα έργα της, τα οποία το κοινό θαύμασε, καθώς αυτά έλαμπαν στην έκθεση, κάτω από τα φώτα των προβολέων.

Έργο της Ντιάνας Μπισογιάννη

Επετειακό αφιέρωμα στον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου και στην ημέρα της Εθνικής Ανεξαρτησίας

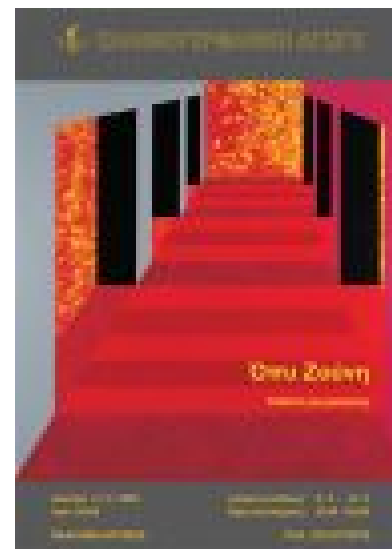

Η έκθεση έδωσε ξεχωριστό χρώμα στον εορτασμό της Εθνικής Επετείου.

Όπυ Ζούνη

Ήταν ζωγράφος, γλύπτρια και χαράκτρια. Γεννήθηκε στο Κάιρο της Αιγύπτου από Έλληνες γονείς. Από τη νεαρή της ηλικία διακρίθηκε η έντονη κλίση της προς τις εικαστικές τέχνες. Στο Κάιρο σπούδασε ζωγραφική, κεραμική και φωτογραφία (1959-1962), ενώ αμέσως μετά την εγκατάστασή της στην Ελλάδα φοίτησε στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Σπούδασε αρχικά ζωγραφική (1963-1965) και κατόπιν σκηνογραφία (1967-69) στο Εργαστήριο του Γ. Μόραλη. Η Όπυ Ζούνη εμπνευσμένα συνδύασε και μετουσίωσε στα έργα της στοιχεία από την αιγυπτιακή και την ελληνική αρχιτεκτονική, καθώς και από το κίνημα του Bauhaus.

Το σκεπτικό της δημιουργικής της έκφρασης επικεντρώνεται στις διαλεκτικές σχέσεις του φωτός, της σκιάς, της κίνησης, της προοπτικής και του χώρου (εσωτερικού και εξωτερικού) που πηγάζει από το υλικό, όπως επίσης και από τις εναρμονίσεις ή τις αντιπαραθέσεις των χρωματικών τόνων. Ο γεωμετρικός της ορθολογισμός συνομιλεί πρωτότυπα με ένα πνευματικό και πηγαίο θυρισμό, μέσα από τον οποίο γίνεται φανερή η ανθρώπινη παρουσία ή απουσία. Οι αποδόσεις του κενού και της πληρότητας στα ζωγραφικά ή στα γλυπτά έργα της, που διαπραγματεύονται θέσεις και αντιπαραθέσεις, ενδυναμώνουν την αίσθηση του ρυθμού και των απροσδόκτων περασμάτων από τον εγκλωβισμό ή τον περιορισμό στην απεραντοσύνη του χώρου και του χρόνου, καθώς οι δύο διαστάσεις υποβάλλουν την τρίτη (του όγκου) και την τέταρτη (της κίνησης), με βάση την οφθαλμαπάτη. Θεωρείται μία από τις σημαντικότερες εκπροσώπους της σύγχρονης op-art (optical art). Πρόκειται για μία εξαιρετικά επιτυχημένη και διεθνώς αναγνωρισμένη εικαστική δημιουργό, με πληθώρα εκθέσεων στο ενεργητικό της τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Απεβίωσε το Δεκέμβριο του 2008, μετά από πολύχρονη ασθένεια.

Η γεωμετρία στην τέχνη της Όπυ Ζούνη

Συνεχίζοντας την παρουσίαση σημαντικών εικαστικών δημιουργών που διαμορφώνουν τη σύγχρονη νεοελληνική τέχνη, η Ελληνογερμανική Αγωγή διοργάνωσε μία αντιπροσωπευτική έκθεση έργων ζωγραφικής της Όπυ Ζούνη. Η αίθουσα πολιτιστικών εκδηλώσεων έλαμπε από χρώματα και φως που απέπνεαν τα έργα της ζωγράφου, έργα αντιπροσωπευτικά, προερχόμενα από το προσωπικό αρχείο της, καθώς ήταν διαλεγμένα ένα προς ένα.

Ο κόσμος έφθασε από νωρίς τη βραδιά των εγκαινίων στις 3 Μαρτίου 2008 με την ίδια να λάμπει από χαρά, ανάμεσα στο πλήθος. Οι μαθητές του σχολείου αλλά και οι επισκέπτες της έκθεσης είχαν την ευκαιρία να δουν από κοντά και να βιώσουν τις ποιότητες των έργων της Όπυ Ζούνη, οι οποίες μεταφέρουν μέσα από την ιδιότυπη γεωμετρία τους τις σχέσεις χώρου, σχημάτων, φωτός και χρωματικών τόνων.

Για τα έργα της μίλησε η Κριτικός και Ιστορικός τέχνης κ. Αθηνά Σχινά, τονίζοντας τα ουσιαστικά τους χαρακτηριστικά γνωρίσματα, στα οποία απέδωσε το φιλοσοφικό τους βάθος με σαφήνεια και μεθοδικότητα, γεγονός που απέσπασε ευγενέστατα σχόλια απ' όλους.

Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν οι βουλευτές κ.κ Οικονόμου και Καντερές, οι καλλιτέχνες Αθηνά Λατινοπούλου, Έφη Σπηλιώτη, Λίλα Παπούλα, Χριστίνα Σαραντοπούλου, Ντιάνα Μπισογιάννη, ο χειρουργός-οφθαλμίατρος κ. Ζήσης Μπισογιάννης, ο Πρόεδρος του Ιδρύματος Π. & Μ. Κυδωνιέως της Άνδρου κ. Νίκος Σιγάλας κ.ά.

Έργα της Olyvia Ζούνι

Η αίσθηση παιδιαγωγικών εκδηλώσεων της Ελληνογερμανικής Αγωγής έλαμπε από χρώματα και φως που απέννεαν τα έργα της ζωγράφου.

Στιγμιότυπο από τα εγκαίνια της έκθεσης

Του κόσμου οι μαριονέτες

Μέσα από ένα ευφάνταστο και ευέλικτο θεατρικό σκηνικό του εικαστικού καλλιτέχνη Ηλία Παπαηλιάκη, παρουσιάστηκε ένας σημαντικός αριθμός από μαριονέτες και κούκλες, συνοδευόμενες από διάφορα αντικείμενα που συνήθως χρησιμοποιούνται κατά την τελετουργική τους εμφάνιση. Τα υλικά, οι τεχνολογίες κατασκευών τους, οι χρονολογίες και οι γεωγραφικές τους αφετηρίες αποτυπώνουν στα έργα αυτά δοξασίες, ήθη και έθιμα, από διάφορους λαούς, φυλές και εθνότητες πολλών εξω-ευρωπαϊκών πολιτισμών, φέρνοντας στο προσκήνιο ανθρώπινες σχέσεις, συναναστροφές και πεποιθήσεις που αφορούν θρησκευτικά δρώμενα και καθημερινές συνήθειες των ανθρώπων που τις επινόησαν και δημιούργησαν αυτές τις εξαιρετικού ενδιαφέροντος μαριονέτες, σε διάφορα μήκη και πλάτη της γης.

Του κόσμου οι μαριονέτες

Ο πολιτισμός και η διαχρονική τους ιστορία

Κόσμος όλων των ηλικιών επισκέφτηκε στις 22 Φεβρουαρίου 2008 την Ελληνογερμανική Αγωγή, όπου στην αίθουσα των πολιτιστικών εκδηλώσεων παρουσιάστηκε μια διαχρονική ιστορία από κούκλες και μαριονέτες προερχόμενες από διάφορα διαμερίσματα και περιοχές της γης.

Η έκθεση των ομοιωμάτων και των συνοδευτικών τους τελετουργικών αντικειμένων ήταν εντυπωσιακή. Για το χαρακτήρα και τις χρήσεις τους σε κάθε λαό μίλησε ο κ. Φώτης Καγγελάρης, Πρόεδρος της Εταιρείας Μελέτης Πολιτισμικής Ετερότητας, ο οποίος είναι και ο συλλέκτης τους. Στην ομιλία του αναφέρθηκε και στο ρόλο που επιτελούσαν αυτού του είδους τα ανδρείκελα στις πρωτόγονες και στις προβιομηχανικές κοινωνίες, αναλύοντας τους συμβολισμούς, τις ιδιότητες και τις κοσμοθεωρίες που οι «κούκλες» ενσάρκωναν, κατά περίπτωση και ανάλογα με την παράδοση.

Η βραδιά ολοκληρώθηκε με το θεατρικό δρώμενο του «θεάτρου της Κούκλας» από τον Τάκη Σαρρή, ενώ κατά τη διάρκεια της εκδήλωσης ακούστηκαν μουσικοί αυτοσχεδιασμοί του Γιάννη Νικολετόπουλου και του Χάρη Λαμπράκη.

Ο κόσμος έφυγε κατενθουσιασμένος, με σχόλια που αφορούσαν στο υψηλό ποιητικό επίπεδο της εκδήλωσης και της προσεγμένης του οργάνωσης, συμπληρωμένης με το ανάλογο έντυπο υλικό.

Μαριονέτες από τη συλλογή του Φώτη Καγγελάρη

Σε πολιτισμούς του παρελθόντος ταξίδεψε το κοινό η έκθεση με μαριονέτες από όλο τον κόσμο.

Μοναδικές μαριονέτες από όλο τον κόσμο είχε την ευκαιρία να θαυμάσει το κοινό.

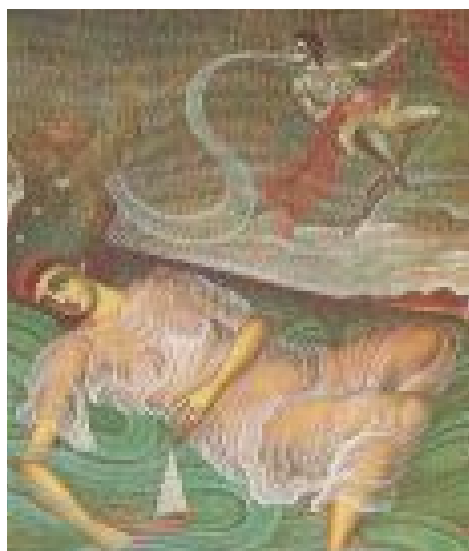
Γιώργος Κόρδης

Ο Γιώργος Κόρδης γεννήθηκε το 1956 στη Μακρυρράχη Φθιώτιδας. Σπούδασε θεολογία στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Παρακολούθησε μαθήματα στη Σχολή Καλών Τεχνών του Μουσείου της Βοστώνης, ειδικευόμενος σε μεσαιωνικές τεχνικές της ζωγραφικής. Επίσης, έμαθε τις τεχνικές της χαρακτικής στην Ελλάδα, κοντά στο Φώτη Μαστιχιάδη.

Ειδικεύτηκε στην αισθητική και θεωρία της βυζαντινής ζωγραφικής. Είναι επίκουρος καθηγητής στην Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου διδάσκει «Εικονογραφία (θεωρία και πράξη)». Έχει επίσης δώσει διαλέξεις και έχει συμμετάσχει σε πολλά επιστημονικά συνέδρια. Από το 2004 μέχρι το 2007 δίδαξε βυζαντινή ζωγραφική στο Yale University των Η.Π.Α. (Institute of Sacred Music), καθώς και στο Orthodox Institute of Theology and Sacred Arts στην Αγία Πετρούπολη της Ρωσίας. Επιπλέον δίδαξε στη Θεολογική Σχολή του Βουκουρεστίου (Ρουμανία) και στο Παιδαγωγικό Πανεπιστήμιο της Οδησσού (Ουκρανία).

Ασχολείται με τη συγγραφή μελετών για τη βυζαντινή τέχνη, με την εικονογράφηση βιβλίων, με τη ζωγραφική, τη χαρακτική καθώς και με την ιστορική ναών και άλλων ιερών χώρων. Τη ζωγραφική του έχει παρουσιάσει σε 35 ατομικές και σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος (ΕΕΤΕ) και του Συλλόγου Εικαστικών Καλλιτεχνών Κεντρικής Ελλάδος (ΣΚΕΤΚΕ).

Ο Γιώργος Κόρδης των αφανών αγωνιστών και ηρώων

Εν όψει της επετείου της 25ης Μαρτίου πραγματοποιήθηκε στην Ελληνογερμανική Αγωγή, στις 23 Μαρτίου 2009, ένα διπλό αφιέρωμα στην Εθνική μας Παλιγγενεσία.

Ο καθηγητής και πρώην πρύτανης του Παντείου Πανεπιστημίου, κ. Γιώργος Κοντογιώργης παρουσίασε το έργο του Ρήγα Φεραίου, το όραμά του για το μέλλον του ελληνικού έθνους αλλά και τις νεωτεριστικές αντιλήψεις του μεγάλου αυτού αγωνιστή.

Η εκδήλωση πλαισιώθηκε από την έκθεση εικαστικών έργων του ζωγράφου και Επικ. Καθηγητή της Βυζαντινής Εικονογραφίας της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, κ. Γιώργου Κόρδη. Η συγκεκριμένη έκθεση με τίτλο «Των αφανών αγωνιστών και ηρώων» παρουσιάστηκε για πρώτη φορά στο ευρύ κοινό και αναφέρεται τόσο στους γνωστούς και άγνωστους ήρωες της Επανάστασης όσο και στους αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Τα τοιχογραφικά σύλληψης και αισθητικών απαιτήσεων έργα του καλλιτέχνη μεταδίδουν με παραστατική αμεσότητα και συμβολική αλληγορία το ζοφερό και ταυτοχρόνως ήτρωτικό κλίμα της προεπαναστατικής περιόδου και των προσπαθειών αποτίναξης του οθωμανικού ζυγού. Οι μορφές παραπέμπουν και σε όψεις της καθημερινότητάς μας, στο διαχρονικό αγώνα του ανθρώπου για την επιδίωξη της ουσιαστικής του ελευθερίας και του σεβασμού στην αξιοπρέπειά του.

Έργο του Γιώργου Κόρονι

Ο ζωγράφος των αφανών αγωνιστών και ηρώων τη βραδιά των εγκαινίων

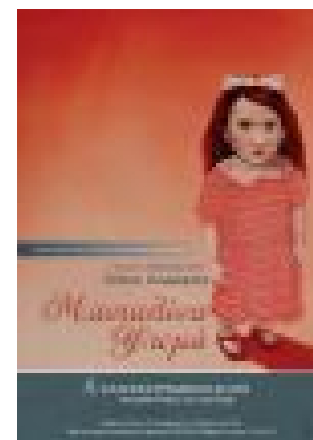
Στιγμιότυπο από τα εγκαινία της έκθεσης

Μανταλίνα Ψωμά

Η Μανταλίνα Ψωμά γεννήθηκε στην Αθήνα το 1967 και ολοκλήρωσε τις εγκύκλιες σπουδές της στη Γερμανική Σχολή Αθηνών (1985). Ζωγραφική σπούδασε στην Σχολή Καλών Τεχνών του Βερολίνου (1985-1992), παίρνοντας δίπλωμα με τους καθηγητές Bergmann και Boemmels (1991), ενώ το «Master Degree» το έλαβε έναν χρόνο αργότερα (1992) με τον καθηγητή Boemmels. Έκτοτε, έχει πραγματοποιήσει αρκετές επιλεγμένες εκθέσεις στη Γερμανία (Βερολίνο), στην Ιταλία (Ρώμη) και στην Ελλάδα (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Άνδρος, Ύδρα, Λάρισα), άλλοτε ατομικές και άλλοτε με συμμετοχή σε ομαδικές.

Η Μανταλίνα Ψωμά χρησιμοποιεί τη ρεαλιστική παραστατικότητα, για να αποκαλύψει έμμεσα τις αντιφατικές διαθέσεις που ενυπάρχουν στα θέματα με τα οποία επιλέγει κάθε φορά να εκφραστεί. Εμπνέεται από στιγμιότυπα της καθημερινότητας, έτσι όπως αυτά παρουσιάζονται μέσα από τη φωτογραφία, τη διαφήμιση, τα περιοδικά, την τηλεόραση και τον κινηματογράφο. Η ζωγράφος επεξεργάζεται με έναν προσωπικό της τρόπο τις φιγούρες και το περιβάλλον τους, έτσι ώστε να αποκαλύπτεται ένα πλέγμα ψυχοδυναμικών και εσωτερικά συγκρουσιακών καταστάσεων, πίσω από τη γαλήνη και την ηρεμία των παριστανόμενων.

Στην Αθήνα συνεργάζεται από το 2001 με την Αίθουσα Τέχνης «Ρεβέκκα Καμχή». Με το έργο της έχουν ασχοληθεί σημαντικοί θεωρητικοί τέχνης τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Το 2002, προταθείσα από το διεθνώς αναγνωρισμένο κριτικό και επιμελητή εκθέσεων Paolo Colombo, ήταν η μόνη Ελληνίδα καλλιτέχνης που περιλήφθηκε στον αφιερωματικό τόμο «Vitamin P – New Perspectives in Painting», ο οποίος εκδόθηκε από το Phaedon Press στη Νέα Υόρκη (σελ. 262-263). Τα έργα της Μανταλίνας Ψωμά έχουν διεθνή αποδοχή και καταξίωση.

Ο άγνωστος κόσμος του παιδιού της Μανταλίνας Ψωμά

Το φιλότεχνο κοινό έφτασε από νωρίς, στις 27 Ιανουαρίου 2010 στην Ελληνογερμανική Αγωγή, προκειμένου να δει και να θαυμάσει μια σειρά από αντιπροσωπευτικά έργα της Μανταλίνας Ψωμά, μιας ξεχωριστής ζωγράφου της νεότερης γενιάς.

Τα έργα της Μανταλίνας Ψωμά εντυπωσίασαν για τη σύγχρονή τους αντίληψη και την αισθητική τους ποιότητα. Ο κόσμος με τον οποίο ασχολείται η Μανταλίνα Ψωμά είναι εκείνος του παιδιού, μέσα από τις άγνωστες πτυχές του. Έχουμε συνηθίσει, ως ενήλικες, να αντιμετωπίζουμε το παιδί, με τους τρόπους που εμείς προβάλλουμε σε αυτό τις επιθυμίες και τις προσδοκίες μας. Η ζωγράφος όμως το προσεγγίζει μέσα από τις δικές του επιδιώξεις, μέσα από την πλήξη, τις αμφιβολίες, τα αινίγματα και τα ερωτηματικά του. Τα έργα της, παρόλο που απεικονίζουν όψεις της καθημερινότητας με τις σιωπές της και μια παραδείσια γαλήνη, λειτουργούν πίσω και πέρα από τις επιφανειακές συμβατικότητες. Τα παιδιά της Μανταλίνας Ψωμά, με το βλέμμα τους γεμάτο έκπληξη και απορία, εμφανίζονται στους πίνακές της σαν ηφαίστεια, έτοιμα να εκραγούν, ανατρέποντας κάθε υποτιθέμενη ισορροπία.

Στην αίθουσα εκδηλώσεων, όπου ήταν υποδειγματικά παρουσιασμένα τα έργα της Μανταλίνας Ψωμά, διακρίναμε ανάμεσα στους προσκεκλημένους το Νομάρχη Ανατολικής Αττικής κ. Λεωνίδα Κουρή, το ζωγράφο Χάρη Λάμπερτ, το γλύπτη Ανδρέα Λόλη, την ηθοποιό Κωνσταντίνα Ψωμά, την γκαλερίστα Ρεβέκκα Καμχή, το λέκτορα Πολιτικής Κοινωνιολογίας του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου και σύζυγο της Μανταλίνας Ψωμά, κ. Κάρλο Καβουλλάκο και πάρα πολλούς συλλέκτες, όπως επίσης και ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, σε μια βραδιά που έμεινε αλησμόνητη.

Έργο της Μανταλίνας Ψωμά

Σε ένα χώρο «πλημμυρισμένο από παιδιά» η ζωγράφος δέχεται συγχαρητήρια.

Μια καλλιτεχνική συνάντηση ιδιαίτερου ενδιαφέροντος στα εγκαίνια της έκθεσης

Κώστας Βαρώτσος

Ο Κώστας Βαρώτσος γεννήθηκε το 1955 στην Αθήνα. Σπούδασε Αρχιτεκτονική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Ρώμης και στο Πανεπιστήμιο της Πεσκάρα (Ιταλίας). Με υποτροφία του Fulbright μετέβη για μεταπτυχιακές σπουδές στη Νέα Υόρκη (1990-91). Το 1999 εξελέγη Καθηγητής στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, στην Έδρα Πλαστικής της Σχολής Αρχιτεκτόνων. Είναι μέλος της Ακαδημίας Engelberg της Ελβετίας και Cavaliere dell' Ordine della Stella, della Solidarieta της Ιταλίας από το 2004.

Για τα έργα γλυπτικής του έχει βραβευτεί: το 2004 για τα «Συγκοινωνούντα Δοχεία» του στο Palm Beach της Φλόριντα των Η.Π.Α, το 2004 - 5 με το Street Trend Award στην Ελβετία και το 2007 με το Segno d' Oro στην Ιταλία για το σύνολο των μέχρι σήμερα έργων του.

Οι σημαντικότερες εκθέσεις που έχει πραγματοποιήσει είναι: το 1989 στο Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ στην Αθήνα, το 1990 στο Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Θεσσαλονίκης, το 1991 στην Γκαλερί Giorgio Persano του Μιλάνου στην Ιταλία, το 1992 στην Γκαλερί De Europa της Ρώμης, στην Γκαλερί Leiman της Νέας Υόρκης και στην ARCO της Μαδρίτης. Το 1992 έλαβε επίσης μέρος στην Biennale της Βενετίας (ιταλικό περίπτερο). Το 1998 εξέθεσε στο Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Αμβέρσας, στο Βέλγιο. Το 1999 έλαβε μέρος στην Biennale της Βενετίας (ελληνικό περίπτερο). Επιπλέον, εξέθεσε έργα του στο Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης της Αθήνας (2004), στο Μουσείο Μπενάκη (2007) και στο Ευγενίδειο Ίδρυμα (2009). Έργα του Κώστα Βαρώτσου υπάρχουν σε πολλούς δημόσιους χώρους, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό.

Πρόσφατα διαμόρφωσε την πρόσοψη του κτιρίου «Πάνθεον» στην Αθήνα (2004) και το Μετρό του Σταθμού Δουκίσσης Πλακεντίας στην Αθήνα (2004).

Ο ποιητής του γυαλιού

Ήταν εντυπωσιακή η έκθεση των αντιπροσωπευτικών γλυπτών του Κώστα Βαρώτσου που παρουσιάστηκε στην Ελληνογερμανική Αγωγή στις 26 Απριλίου 2010. Η έκθεση περιλάμβανε παλαιότερα και νεότερα έργα του από γυαλί, μέταλλο και πέτρα. Οι επισκέπτες είχαν την ευκαιρία να θαυμάσουν τα διάφανα και υποβλητικά γλυπτά του καλλιτέχνη και να γνωρίσουν από κοντά έναν από τους πιο ταλαντούχους και ευρηματικούς καλλιτέχνες της νεότερης γενιάς δημιουργών.

Την επιμέλεια της έκθεσης καθώς και την ομιλία για τη «φιλοσοφία» του Κώστα Βαρώτσου, πραγματοποίησε η Κριτικός και Ιστορικός Τέχνης κ. Αθηνά Σχινά, η οποία αναφέρθηκε στα βασικά χαρακτηριστικά και στην πρωτοτυπία των εικαστικών του προτάσεων, όπως αυτές έχουν υλοποιηθεί τόσο στην Ελλάδα, όσο και στο εξωτερικό (Ιταλία, Κύπρος, Ελβετία, Αμερική κλπ.). Στα έργα του συνδυάζει τη χειροτεχνική αντίληψη κατασκευής με τη μεταβιομηχανική αισθητική και ανοίγει ένα ζωντανό διάλογο ανάμεσα στη φύση και στον κατοικημένο ιστό της πόλης.

Στην έκθεση, που ενθουσίασε τον κόσμο, διακρίναμε ανάμεσα σε διοικητικά στελέχη, διανοούμενους, ανθρώπους των γραμμάτων και των τεχνών, τους κ.κ Νίκο Καντερέ, Βασίλη Σγουρό, Νίκο Σιγάλα, Γιώργο Κωστόπουλο, Ανδρέα Λόλη κ.ά.

Έργο του Κώστα Βαρώτσου

Ο γλύπτης, ο ποιητής του γυαλιού, στα εγκαίνια της έκθεσής του

Μικροί και μεγάλοι απόλαυσαν τα έργα του γλύπτη τη βραδιά των εγκαινίων.

ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΑΚΟ ΛΕΥΚΩΜΑ «ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ»
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ
ΑΓΩΓΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΓΕΛΟ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟ
ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ
ΒΙΒΛΙΟΣΥΝΕΡΓΑΤΙΚΗ Α.Ε.Π.Ε.Ε. ΤΟ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2011
ΣΕ 1500 ΑΝΤΙΤΥΠΑ. Η ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΣΥΓΓΡΑΦΗΣ
ΕΓΙΝΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΧΙΝΑ ΚΑΙ Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗ
ΒΑΣΩ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ

**Οδός Δημητρίου Παναγέα
153 51 Παλλήνη
www.ea.gr**